

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4To/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 9518100008
Dátum vydania rozhodnutia: 08.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9518100008.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obžalovanému H. D. a spol., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 8. októbra 2019 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaných K. K., P. V., T. B., W. M., JUDr. A. F., prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodených Q. W. a P. T. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe ich výkonu a treste prepadnutia majetku u obžalovaných W. M., T. B., P. V. z r u š u j e .

U obžalovaného K. K. napadnutý rozsudok zrušuje v časti trestu prepadnutia majetku.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku u k l a d á obžalovaným

K. K.

Podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona (účinného do 31. augusta 2011) trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona (účinného do 31. augusta 2011) vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

W. M.

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (slovom: dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. Nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. trest prepadnutia majetku.

Podľa § 52 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

T. B.

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (slovom: osemnásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. Nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. trest prepadnutia majetku.

Podľa § 52 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

P. V.

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (slovom: osemnásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. Nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 553/2002 Z. z. trest prepadnutia majetku.

Podľa § 52 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Výroky o uložení ochranného dohľadu a o náhrade škody ostávajú nedotknuté.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného JUDr. Borisa Drevenáka a poškodených Jesiky Pečar a Andreja Raisza z a m i e t a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018 boli obžalovaní 1) D. N., 2) K. K., 3) F. Z., 4) Q. A., 5) W. M., 6) T. B., 7) P. V. a 8) JUDr. A. F. uznaní za vinných

v bode 1 rozsudku

D. N., W. M., K. K., F. Z. (vylúčený na samostatné konanie), Q. A., T. B., P. V. a JUDr. A. F. zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona,

JUDr. A. F. z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z. na tom skutkovom základe, že

zomrelí C. S., P. R., P. N., P. S., C. V., E. R., B. R., B. K., M. F., spolu s osobami D. N., prezývaný „H.“, W. M., K. K., Q. A. prezývaný „A.“, T. B., P. V., Z. S., a osobami T. O., E. M., P. D., ktorým bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, a ďalšími doposiaľ nezistenými osobami, založili v presne neurčenom čase minimálne od roku 1999 zločineckú skupinu všeobecne známu pod označením „B.“, boli jej členmi, pričom zločinecká skupina pôsobila až do konca roku 2010 na rôznych miestach, najmä v F. B. a okolí a v okresoch X., K., ale aj na iných miestach na území Slovenskej republiky. V rámci štruktúry uvedenej zločineckej skupiny na najvyššej pozícii v zložke riadiacej a rozhodovacej pôsobil C. S. a priamo pod ním pôsobili P. R., P. N., P. S., C. V., ďalej W. M., D. N., K. K., pričom v čase, ako bol C. S. na úteku pred políciou, približne od 17. januára 2000 formálne za zločineckú skupinu vystupoval P. R. aj napriek tomu, že zločineckú skupinu naďalej riadil C. S. Na nižšej úrovni hierarchie skupiny pôsobili Z. S., B. R., E. R., F. Z. (vylúčený na samostatné konanie), prezývaný „B.“, ktorý bol členom zločineckej skupiny minimálne od roku 2005, Q. A., T. B., P. V., M. F., B. K., T. O., E. M., P. D., pre zločineckú skupinu bol činný L. H., ktorému bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia a ďalšie nezistené osoby. Pod priamym vedením W. M. pôsobila v rámci zločineckej skupiny tzv. podskupina, do ktorej patril T. O., P. D., pričom menovaní boli členmi zločineckej skupiny minimálne do apríla 2007, avšak kontakt s C. S. udržiavali aj po uvedenom dátume. Pod priamym vedením P. N. pôsobila tzv. podskupina, do ktorej patrili P. V., B. K., Q. A., T. B.. Štruktúra zločineckej skupiny sa v priebehu času menila a P. V. a B. K. zo skupiny v roku 2006 odišli. Zločinecká skupina sa zaoberala páchaním rôznej ekonomickej a majetkovej trestnej činnosti za účelom získavania finančných prostriedkov, a to najmä trestnou činnosťou súvisiacou s neoprávneným uplatňovaním nárokov na vrátenie dane z pridanej hodnoty, podvodov a nedovolenou výrobou cigariet, ako aj páchaním násilnej trestnej činnosti, najmä vražd, ktoré boli páchané z rôzneho motívu, a to najmä likvidáciou osôb, ktoré patrili do konkurenčnej skupiny „W.“, likvidáciou takzvaných „bielych koní“, t. j. potenciálnych svedkov, ktorí by mohli vypovedať najmä o ekonomickej trestnej činnosti páchanej členmi uvedenej zločineckej skupiny, likvidáciou vlastných členov zločineckej skupiny, pri ktorých vzniklo nebezpečenstvo ich spolupráce s políciou alebo mali vykonať trestnú činnosť so ziskom, bez vedomia C. S., pričom členovia zločineckej skupiny pri získaní finančných prostriedkov, tieto v určitej percentuálnej výške, minimálne 10 % zo zisku, odvádzali do tzv. „spoločného fondu“ najvyššie postavenému členovi skupiny C. S. Pre uvedenú zločineckú skupinu bol od presne nezistenej doby, minimálne do 31. júla 2005 činný aj JUDr. A. F., ktorý ako príslušník Policajného zboru SR, pôsobiaci v Policajnom zbore od 15. júla 1997 do 31. júla 2005, za odmenu poskytoval členom skupiny viaceré informácie, získané v rámci výkonu svojej funkcie ako príslušníka Policajného zboru SR,

v bode 2/ rozsudku

K. K., D. N., Q. A., W. M., T. B. a P. V. z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. a

JUDr. A. F. z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. formou účastníctva podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z., na tom skutkovom základe, že

C. S. ako najvyššie postavený člen skupiny sa spojil s ďalšími členmi skupiny a to s K. K., D. N., Q. A., W. M., T. B., P. V., P. N., B. K., T. O., E. M. za účelom usmrtenia poškodeného M. X., nar. XX. P. XXXX ako žijúceho člena konkurenčnej skupiny „W.“ a jeho ochrankára A. K., nar. XX. V. XXXX a to tým spôsobom, že motorovými vozidlami pod zámienkou falošnej policajnej akcie zablokujú cestu vozidlu, v ktorom pôjdu poškodení, tých následne spútajú, zoberú z miesta preč, vrátane ich vozidla, kde ich na inom mieste usmrčia, za týmto účelom si rozdelili a vzájomne skoorinovali svoje úlohy a to tým spôsobom, že JUDr. A. F. v tej dobe príslušník Policajného zboru SR poskytol P. R. informácie o pobyte poškodeného M. X., ktorého miesto pobytu v rámci Bratislavy nebolo skupine „B.“ známe a na základe takejto pomoci JUDr. A. F. bola vykonaná príprava na usmrtenie poškodeného M. X.. C. S., P. R., P. N., B. K., K. K., D. N., Q. A., W. M., T. B., P. V., T. O. a E. M. sa v presne nezistenom čase

vo večerných hodinách dňa 09. apríla 2003 stretli na ceste do Y. W. - časť R., kde im C. S. rozdelil vozidlá, zbrane a úlohy a to tak, že K. K. bol vodičom vozidla zn. Audi A-100 Combi, E. M. bol vodičom vozidla zn. Škoda Felícia, T. O. dostal umelohmotné putá na spútanie vodiča, resp. ochrankára M. X. a spolu s P. N., ktorý dostal bližšie nezistenú strelnú zbraň, ho mali po zablokovaní vozidla zaistiť a spútať. C. S. bol vodičom vozidla zn. Škoda Superb, vedľa neho sedel Q. A., D. N. bol vyzbrojený vlastnými dvoma bližšie nezistenými strelnými zbraňami a mal po zablokovaní vozidla zaistiť M. X. a Q. A., T. B. a B. K. dostali taktiež doposiaľ bližšie nezistené strelné zbrane, kde všetci boli určení ako streľci. Následne sa spoločne presunuli vo vyššie uvedených vozidlách v čase okolo 22.00 hod. dňa 09. apríla 2003 na miestnu komunikáciu ulica N. W. v A. - M., kde K. K. s vozidlom zn. Audi zastal kolmo na vozovku a E. M. s vozidlom značky Škoda Felícia zastal pozdĺžne na okraj vozovky v pravom jazdnom pruhu a osoby P. N., W. M., D. N., Q. A., T. B. a B. K. sa rozostavili do pozície streľcov popri uvedených vozidlách a miestnej komunikácii, načo po znamení udelenom K. K. od A. F., ktorý sledoval pohyb poškodených a to prostredníctvom C. S. a D. N., sa K. K. s vozidlom zn. Audi presunul do dráhy vozidla zn. Škoda Fábria, ktorého posádku tvorili ako vodič a ochrankár A. K. a M. X. ako spolujazdec, kde vozidlo Škoda Fábria muselo vzhľadom na vytvorenú prekážku zastaviť a za týmto vozidlom zastavil C. S. s vozidlom Škoda Superb, aby znemožnil vozidlu Škoda Fábria pohyb vzad, na mieste následne došlo k vzájomnej prestrelke medzi posádkou vozidla Škoda Fábria a bližšie nezistenými streľcami spomedzi osôb P. N., B. K., W. M., D. N., Q. A., T. B., počas ktorej došlo k usmrteniu poškodeného A. K., ktorý z vozidla stihol vystúpiť a ujsť neďaleko do trávnatého porastu, kde následkom streľby podľahol, pričom bezprostrednou príčinou jeho smrti bolo zakrvácanie do pravej pohrudnicovej dutiny pri zastrele hrudníka a vykrvácanie navonok z priestrelu ľavého ramena, rovnako pri prestrelke došlo aj k usmrteniu P. N. a následne po streľbe obžalovaní naložili poškodeného M. X., spútaného putami s rukami za chrbtom, do vozidla zn. Audi, ktoré ako vodič viedol K. K. a v sprievode minimálne dvoch ďalších motorových vozidiel s poškodeným M. X. odišli v smere na obec C., pričom obžalovaní z miesta činu zobrali so sebou aj vozidlo Škoda Fábria, na ktorom prišli poškodení, odkiaľ pokračovali v ceste až pokiaľ neprišli k pásu stromov nachádzajúcim sa na ceste medzi obcami C. a C., kde na ľavej strane cesty v smere jazdy C. S., K. K., D. N., Q. A., W. M., T. B., B. K., T. O. a E. M. vystúpili z vozidiel a po ľavej strane išli s poškodeným M. X. po okraji pásu stromov do vzdialenosti cca 200 metrov od cesty, kde sa k obžalovaným pridal P. R. spolu s P. V., ktorí na uvedené miesto priniesli náradie na kopanie, pričom P. R. s C. S. spútaného poškodeného M. X. najprv vypočúvali, počas čoho ostatní kopali hrob a následne P. R. s C. S. spútaného poškodeného M. X. zvalili na zem, kde ho obaja uškrtili pomocou lana, čím mu spôsobili smrť. Následne Q. A., T. B., P. V., B. K., T. O. a E. M. za účelom zbavenia sa tela poškodeného M. X. a znemožnenia jeho nálezu zakopali jeho telo do nimi vykopaného hrobu na mieste, kde došlo k usmrteniu spolu s telom P. N., pričom P. R. ešte v ten deň kontaktoval JUDr. A. F. a spolu s K. K. odišli za ním do C. a podrobne ho informovali o priebehu predmetného skutku a následne JUDr. A. F. z pozície svojho postavenia príslušníka Policajného zboru SR aktívne ovplyvňoval priebeh vyšetrovania a poskytoval informácie o priebehu vyšetrovania, v prospech skupiny „B.“, v snahe zabrániť zisteniu reálneho skutkového stavu,

v bode 3/ rozsudku

W. M. z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i), písm. j) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z., na tom skutkovom základe, že

C. S. ako najvyššie postavený člen skupiny spolu s W. M. a ďalšími doposiaľ nezistenými členmi skupiny sa v presne nezistenom čase, na presne nezistenom mieste dohodli na fyzickej likvidácii osoby T. T., nar. 17. marca 1969 (ďalej len „poškodený“), v úmysle zakryť iný trestný čin z obavy, že by poškodený mohol vypovedať pravdu o podvodoch s DPH, kde vystupoval ako tzv. „biely kôň“ a to tak, že po tom čo poškodený vybral z účtu spoločnosti C., s.r.o. č. XXXXXXXX/XXXX vedený v L. A., a.s. v období od 05. decembra 2003 do 21. apríla 2004 celkovú sumu 830.677,82 Eur (25.025.000,- Sk), ktorá bola na uvedený účet pripísaná ako vrátka DPH z Daňového úradu M. V., presne nezisteného dňa v letných mesiacoch, po 18. máji 2004, W. M. telefonicky kontaktoval T. O., ktorého vyzdvihol svojim osobným motorovým vozidlom pri jeho dome vo M. V., odkiaľ ho odviezol na vopred vybrané miesto určené W. M. a C. S. do lesného porastu nachádzajúceho sa v katastrálnom území obce M. U., kde v

lesnom poraste, pod listím, bolo ukryté náradie slúžiace na kopanie, a po tom, čo W. M. určil miesto, kde bude vykopaná jama, túto na jeho pokyn, spolu s ním, začal kopat' T. O., a následne po príchode na uvedené miesto doposiaľ nezisteným osobným motorovým vozidlom, W. M. spolu s C. S. odišli na bližšie nezistené miesto, odkiaľ priviezli osobným motorovým vozidlom značky Audi Combi Allroad sivozelenej metalízy poškodeného, spútaného kovovými putami s rukami za chrbtom, k vopred vykopanej jame, pri ktorej ich čakal T. O., kde C. S. poškodeného ľavou rukou zozadu chytil pod krk, ktorý zovretím medzi rameno a predlaktie stlačil a takto ho uškrtil, následne, na jeho pokyn, T. O., poškodeného povyzliekal a zložil mu z rúk putá, na čo C. S. nohou kopol telo poškodeného do pripravenej jamy, kde ju W. M. spolu s T. O., po naliatí neznámej chemikálie na telo ležiace v jame, zasypali hlinou a zakryli trávou, listami, aby tak zahladili stopy,

v bode 4/ rozsudku

F. Z. (vylúčený na samostatné konanie) zo zločinu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

členovia zločineckej skupiny F. Z., P. R., P. S. s vedomím C. S. ako najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny, po tom čo minister vnútra SR po porade s 1. viceprezidentom Policajného zboru SR JUDr. Jaroslavom Spišiakom odvolal mjr. JUDr. A. F. dňa 28. februára 2005 z funkcie riaditeľa Odboru boja proti organizovanej kriminalite Západ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ SR v presne nezistenom období približne od začiatku apríla 2005 až do 04. mája 2005 v Dunajskej Strede, Galante a na iných nezistených miestach vykonštruovali nepravdivé obvinenie voči v tom čase 1. viceprezidentovi Policajného zboru SR JUDr. Jaroslavovi Spišiakovi, a to tak, že sa dohodli ako bude F. Z. postupovať a nepravdivo vypovedať pred orgánmi činnými v trestnom konaní a následne P. R. spolu s F. Z. na tento účel zabezpečili J. W., ktorého presvedčali, aby rovnako krivo vypovedal pred orgánmi činnými v trestnom konaní a potvrdil tak nepravdivú výpoveď F. Z., pričom prostredníctvom D. N. P. R. poskytol J. W. na seba telefonický kontakt do Chorvátska, aby ho tento informoval o tom, ako vypovedal, čo J. W. nakoniec odmietol a vec ohlásil policii. F. Z., P. R. a P. S. v presne nezistenej dobe do 07. septembra 2005 presvedčili R. B., aby ten nepravdivo vypovedal pred orgánmi činnými v trestnom konaní a potvrdil tak nepravdivú výpoveď F. Z.. F. Z. podľa pripraveného scenára v dňoch 04. mája 2005 a 25. mája 2005 po zákonomnom poučení vrátane trestnosti krivého obvinenia, podal na Vojenskej obvodnej prokuratúre v Bratislave, na ul. Jelenej č. 2 trestné oznámenie na JUDr. Jaroslava Spišiaka, spočívajúce v tom, že v presne nezistenom čase medzi 17.00 hod až 20.00 hod na prelome mesiacov október a november 2003 na parkovisku pri reštaurácii D. v katastri obce D. N. Y. mal od F. Z. prijať úplatok 300.000,- Sk za to, že menovaný nebude mať problémy zo strany polície, a opätovne tieto skutočnosti uviedol vo svojej zápisnici v procesnom postavení svedka, po zákonomnom poučení vrátane trestnosti krivého obvinenia a krivej výpovede, pred vyšetrovateľom Prezídia PZ, ÚBPK, OBPK v Bratislave, na ul. Račianskej č. 45 dňa 09. februára 2006 a pri konfrontácii so svedkom JUDr. Jaroslavom Spišiakom a R. B. dňa 07. septembra 2005 pred vyšetrovateľom Prezídia PZ, ÚBPK, OBPK v Bratislave na ul. Račianskej č. 45 vo svojej zápisnici v procesnom postavení svedka, po zákonomnom poučení vrátane trestnosti krivého obvinenia a krivej výpovede rovnako nepravdivo vypovedal, čím potvrdil nepravdivú výpoveď svedka F. Z., čím všetci konali v úmysle privodiť trestné stíhanie v tom čase 1. viceprezidentovi Policajného zboru SR JUDr. Jaroslavovi Spišiakovi a následnú jeho spoločenskú diskreditáciu, odvolanie z funkcie a prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ SR,

v bode 5 rozsudku

obžalovaný K. K. z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že C. S. ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny sa spojil s K. K. a L. H. - členmi zločineckej skupiny, za účelom usmrtenia člena zločineckej skupiny poškodeného P. T., nar. XX. Q. XXXX (ďalej len „poškodený“) za to, že poškodený mal vykonať trestnú činnosť, z ktorej plynul zisk bez vedomia C. S., pričom za týmto účelom si rozdelili a vzájomne skoorinovali svoje úlohy a to tak, že C. S. a K. K. oslovili L. H., že zavraždia poškodeného a to v čase, ako si k nemu na pozemok príde poškodený odložiť

- zazimovať loď, pričom následne v presne nezistený deň v mesiaci november 2006 prišiel K. K. ako dohodnutý strelec na pozemok do areálu bývalého družstva nachádzajúcom sa v H. - katastrálne územie V. A., okres F. B., ktorý užíva L. H. skôr a ukrýl sa v blízkosti štvrtej pozdĺžnej budovy bývalej slepačej farmy spolu s presne nezistenou strelnou zbraňou, pričom následne sa na toto miesto dostavili C. S. spolu so D. N., L. H. a poškodeným a po nacúvaní člnu spolu s vozidlom pod prístrešok štvrtej pozdĺžnej budovy bývalej slepačej farmy a po vzájomnom krátkom rozhovore C. S., D. N., L. H. a poškodeného, po tom, čo dohodnutý strelec K. K. nevyšiel z úkrytu, pristúpil C. S. zozadu k poškodenému a vystrelil z doposiaľ nezistenej strelnej zbrane do zadnej časti hlavy poškodeného, ktorého na mieste usmrtil a následne K. K. a L. H. za účelom zbavenia sa tela poškodeného a znemožnenia jeho nálezu toto rozdelili na viacero častí, pričom časť takto rozporciovaného tela pomleli v mlyne na mäso v uvedenom areáli a takto pomleté telo vysypali do koryta rieky Malý Dunaj a časť tela, ktoré nepomleli spoločne so D. N. zakopali do nimi vykopaného hrobu na poli za areálom družstva,

v bode 6 rozsudku

D. N. a Q. A. z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

C. S. ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny sa spolčil so D. N., L. H. a ďalšími doposiaľ nezistenými členmi zločineckej skupiny za účelom usmrtenia poškodeného X. R., nar. XX. V. XXXX (ďalej len „poškodený“) v úmysle zakryť iný trestný čin z obavy, že by poškodený mohol vypovedať pravdu o podvodoch s DPH, kde vystupoval ako tzv. „biely kôň“ a to tak, že po tom, čo poškodený vybral z účtu spoločnosti V. F., s.r.o. č. XXXXXXXX/XXXX vedený v L. A., a.s. v období od 15. februára 2007 do 27. marca 2007 celkovú sumu 24.208,33 Eur (729.300,- Sk), ktorá bola na uvedený účet pripísaná ako vrátka DPH z Daňového úradu M., v presne nezistený deň mesiaca apríl 2007 v ranných hodinách navštívil C. S. L. H. na pozemku, ktorý tento užíva a to v areáli bývalého družstva - slepačej farmy nachádzajúcej sa v H. - katastrálne územie V. A., okres F. B. a spýtal sa ho na bager, z čoho L. H. usúdil, že večer prídu niekoho zakopať a následne toho istého dňa sa vo večerných hodinách dostavili na uvedený pozemok D. N. spolu s Q. A. a poškodeným a to na motorovom vozidle značky Mitsubishi Pajero tmavej farby, ktoré užíval Q. A. a po tom, čo k nim prišiel L. H., Q. A. a D. N. tomuto povedali, aby začal bagrom kopať jamu, čo L. H. aj urobil a D. N. a Q. A. vybrali poškodeného z auta, zvalili ho na zem a Q. A. ho uskrtil, pričom D. N. mu pomáhal a poškodeného počas škrtenia držal a následne poškodeného vložili do vykopanej jamy, ktorú L. H. pomocou bagra zasypal, pričom pozostatky poškodeného boli nájdené v neoznačenom hrobe v rámci obhliadky miesta činu dňa 05. mája 2016,

v bode 7/ rozsudku

F. Z. (vylúčený na samostatné konanie) a D. N. zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

C. S. ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny a členovia zločineckej skupiny P. R., F. Z., D. N., K. K., spolu s M. Š., R. R., P. R., P. F., P. K. a L. H. sa od presne nezistenej doby, pravdepodobne ešte od roku 2006, spolčili za účelom zriadenia nelegálnej továrne na výrobu cigariet, ako aj nelegálnej výroby cigariet zn. Marlboro v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi, najmä v rozpore so zákonom č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov a Vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 182/2004 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o vyhotovení kontrolnej známky na označovanie spotrebiteľského balenia cigariet a o jej grafických prvkoch a údajoch účinných v čase spáchania skutku, a to za účelom získania finančných prostriedkov tým spôsobom, že F. Z. sa spolu s P. R. a M. Š. dohodli na zakúpení výrobnéj linky na výrobu cigariet z Číny, ktorá bola následne zakúpená na spoločnosť Z., s.r.o. v zastúpení konateľom M. Š. a dopravená dňa 07. marca 2007 do skladu spoločnosti Z., s.r.o. v obci Y. pri W. XXX, rovnako C. S. prikázal K. K. založiť spoločnosť, v ktorej bude figurovať takzvaný „biely kôň“, a to za účelom, aby sa ochránili zamestnanci podieľajúci sa na danej trestnej činnosti, výrobná linka, tabak a iné materiály potrebné k nelegálnej výrobe cigariet,

pričom K. K. za tým účelom požiadal C. S., aby zabezpečil „bieleho koňa“, čo tento aj vykonal a prostredníctvom D. S. a C. A. zabezpečil Q. F., nar. XX. V. XXXX, ktorého v spolupráci s K. K. pomohli ustanoviť od 26. júla 2007 do funkcie jediného spoločníka a konateľa spoločnosti C. W., s.r.o., so sídlom N. B. X/XXX, M. U., pričom Q. F. o nelegálnej výrobe cigariet nič nevedel. F. Z. spolu s D. N. zabezpečili od Q. M. priestory areálu spoločnosti B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B., kde následne prebiehala uvedená nelegálna výroba cigariet, rovnako sa C. S. v úmysle zakryť pohyb zamestnancov a nelegálnu výrobu cigariet dohodol s K. K., aby v uvedených priestoroch oficiálne zriadil výrobu europalet a za tým účelom uvedený objekt viackrát navštívil K. K. spolu s C. B., pričom F. Z. zabezpečil zamestnancov, ktorí budú nelegálne cigarety vyrábať, ktorých následne F. Z. v spolupráci s M. Š. aj školili na dovezenej výrobníj linke a to v priestoroch spoločnosti Z., s.r.o. v obci Y. W. W. XXX, pričom F. Z. uvedených zamestnancov oboznámil s tým, že ide o nelegálnu výrobu cigariet a inštruoval ich, akým spôsobom majú vypovedať, pričom v prípade odhalenia tejto nelegálnej výroby cigariet majú vypovedať proti Q. F. a dohodol sa s nimi, že v priestoroch spoločnosti B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B. sa nebudú používať „legálne“ mobilné telefóny, aby nedošlo k odhaleniu uvedenej nelegálnej výroby cigariet, pričom zároveň boli pre všetkých zamestnancov zabezpečené pracovné zmluvy vystavené v mene konateľa spoločnosti C. W., s.r.o., rovnako za účelom ochrany stroja na výrobu cigariet bola vyhotovená aj nájomná zmluva na prenájom uvedeného stroja na výrobu cigariet, a to medzi prenajímateľom spoločnosťou Z., s.r.o. a nájomcom spoločnosťou C. W., s.r.o. zo dňa 04. septembra 2007 a určeným nájomným za každý začatý kalendárny štvrtrok vo výške 1.000.000,- Sk + DPH, a to aj napriek tomu, že spoločnosť C. W., s.r.o., ako aj jej konateľ Q. F. boli nemajetní. Následne, v doposiaľ nezistenej dobe, koncom roku 2007, došlo z areálu spoločnosti Z., s. r. o. v obci Y. W. W. XXX do priestorov areálu B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B. k preprave stroja na výrobu cigariet ako aj rezaného tabaku v množstve cca 13.000 kg a iných materiálov potrebných k výrobe nelegálnych cigariet, ktoré zabezpečil v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi M. Š., pričom uvedenú prepravu zabezpečoval K. K. spolu s F. Z. a zamestnancami R. R., P. R., P. F., P. K. a L. H., ktorí následne uvedený stroj na výrobu cigariet v areáli B. E., spol. s r.o. v obci Y. W. zložili a začali skúšať výrobu nelegálnych cigariet zn. Marlboro, pričom tieto priestory neustále v noci strážili. Nakoľko výroba nefungovala, F. Z. zabezpečil dvoch školených pracovníkov z Bulharskej republiky, ktorí s výrobou a nastavením stroja pomáhali, pričom dňa 04. októbra 2007 v areáli B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B. bola príslušníkmi polície a colného kriminálneho úradu uvedená nelegálna výroba cigariet odhalená, spolu v tom čase tam prítomnými zamestnancami R. R., P. R., P. F., P. K. a L. H., pričom bolo zistené, že sa v nej v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi prechováva sušený, nefermentovaný, narezaný tabak určený na fajčenie v množstve 12.800 kg, tabakové výrobky v množstve 2.660 kusov spotrebiteľského balenia cigariet a 235.550 kusov cigariet názvu Marlboro bez kontrolných technických opatrení na jeho označenie na účely ustanovené zákonom č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov a Vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 182/2004 Z. z. účinných v čase spáchania skutku a teda uvedeným konaním obvinení nepriznali spotrebnú daň z tabaku a tabakových výrobkov, ktorej povinnosť vznikla zaobstaraním si nefermentovaného, narezaného tabaku určeného na fajčenie v množstve 12.800 kg a tabakových výrobkov v množstve 2.660 kusov spotrebiteľského balenia cigariet a 235.550 kusov cigariet názvu Marlboro, čím obžalovaní svojím konaním skrátili spotrebnú daň vo výške 592.952,10 eur (17.863.275,- Sk) a prechovávali uvedený tovar bez kontrolných známkov a iných kontrolných technických opatrení na jeho označenie na daňové a iné účely ustanovené zákonom č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov a Vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 182/2004 Z. z. účinných v čase spáchania skutku,

v bode 8/ rozsudku

D. N. z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

C. S. ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny sa spolčil so D. N., L. H. a ďalšími doposiaľ nezistenými členmi zločineckej skupiny, a to za účelom usmrtenia poškodeného Q. F., nar. XX. V.

XXXX (ďalej len „poškodený“), v úmysle zakryť iný trestný čin, z obavy, že by poškodený mohol vypovedať pravdu o nelegálnej výrobe cigariet v Y. W., kde vystupoval ako tzv. „biely kôň“, a to tak, že po tom, čo dňa 04. októbra 2007 príslušníci polície a colného kriminálneho úradu odhalili nelegálnu výrobu cigariet v areáli B. E., spol. s r. o. v obci Y. W., okres F. B., C. S. prikázal K. K., aby zabezpečil poškodeného a rovnako v ranných hodinách pravdepodobne dňa 05. októbra 2007 navštívil C. S. L. H. na pozemku, ktorý tento užíva, a to v areáli bývalého družstva - slepačej farmy nachádzajúcej sa v H. - katastrálne územie V. A., okres F. B. a povedal mu, aby bol večer pripravený, že niekoho privezú a následne K. K. cez Z. H. a C. Š. zabezpečil poškodeného, ktorého následne K. K. vo večerných hodinách pri odbočke na dedinu W. R. odovzdal C. S. a D. N., ktorí tam prišli spolu na zelenom osobnom vozidle zn. AUDI Allroad, pričom D. N. na tomto mieste spýtal poškodeného a spolu s C. S. a s poškodeným z miesta odišli preč a toho istého dňa sa vo večerných hodinách C. S., D. N. a poškodený dostavili na pozemok do areálu bývalého družstva - slepačej farmy nachádzajúcej sa v H. na zelenom aute zn. AUDI Allroad, pričom poškodený už bol spútaný a po tom, čo k nim prišiel L. H., všetci sa na uvedenom pozemku presunuli na miesto, kde stál bager, pričom C. S. prikázal L. H., aby začal bagrom hĺbiť jamu, čo tento aj urobil a C. S. spolu so D. N. vybrali poškodeného z auta, zvalili ho na zem vedľa jamy a D. N. ho uškrtil, pričom C. S. v tom čase poškodeného držal a následne telo poškodeného vložili do vykopanej jamy, ktorú L. H. pomocou bagra zasypal, pričom pozostatky poškodeného boli nájdené v neoznačenom hrobe v rámci obhliadky miesta činu dňa 03. mája 2016,

v bode 9/ rozsudku

D. N. obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. e), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

C. S. ako najvyššie postavený člen zločineckej skupiny, D. N. a K. K. ako členovia zločineckej skupiny, v úmysle usmrtiť poškodených B. T., nar. 11. februára 1971 a E. T., nar. 10. februára 1972, aby zakryli trestnú činnosť, ktorej sa poškodení mali dopustiť spolu s C. S. a o ktorej mali poškodení v úmysle vypovedať na polícii, týchto vylákali na stretnutie dňa 17. septembra 2008 o 17.00 hod., do rodinného domu v obci M. č. XXX, ktorý v tom čase obýval D. N., kde najskôr v čase okolo 16.30 hod. v obývačke tohto rodinného domu C. S. a D. N. za prítomnosti K. K. naplánovali priebeh zavraždenia poškodených po ich príchode do rodinného domu, pričom podľa plánu mal K. K. odviezť osobné motorové vozidlo poškodených. Potom C. S. poslal K. K. do samostatnej garáže, ktorá je na oplotenom pozemku spoločne s rodinným domom, kde mal počkať. Následne dňa 17. septembra 2008 v čase okolo 17.00 hod. prišli do obývačky predmetného rodinného domu poškodení B. T. a E. T., kde ich podľa vopred dohodnutého plánu D. N. usmrtil doteraz nezistenou zbraňou, nezistenej značky a výrobného čísla kal. 7,65 mm, z ktorej na poškodeného E. T. vystrelil minimálne jedenkrát, čím mu spôsobil smrteľné strelné poranenie hrudníka a hornej časti brucha, pri priamom priestrele srdca s následným vykrvácaním do hrudnej dutiny a na poškodeného B. T. vystrelil minimálne trikrát, čím mu spôsobil smrteľné strelné poranenie a to dvakrát zástrel ľavej strany hrudníka s priestrelom srdca s následným vykrvácaním do hrudnej dutiny a jedenkrát zástrel brucha, po čom C. S., D. N. a K. K. telá poškodených dali na prinesené fólie a odtiahli z rodinného domu do samostatnej garáže, kde ich naložili do tam pristaveného osobného motorového vozidla Audi Allroad Combi, ktorým ich C. S. previezol do areálu objektu nachádzajúceho sa v katastrálnom území V. A., kde ich telá v ten deň, t. j. 17. septembra 2008 vo večerných hodinách zakopali do spoločného hrobu C. S. spoločne s J. B. a L. H., K. K. z miesta činu odviezol osobné motorové vozidlo zn. Mercedes ML 320 CDI, ev.č.: W.-XXXBT, na ktorom prišli na stretnutie poškodení a toto odovzdal pred kasínom medzi obcami C. a S. B. X. A. a D. N. podľa pokynov C. S. na mieste činu v rodinnom dome zahladil stopy po vražde. Telá poškodených boli v areáli spoločnosti V. s.r.o. F. B. nájdené dňa 01. marca 2011,

v bode 10/ rozsudku

K. K. a F. Z. (vylúčený na samostatné konanie) z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

členovia zločineckej skupiny K. K. a F. Z. sa z obavy o svoje životy spojili s L. H. za účelom usmrtenia najvyššie postaveného člena zločineckej skupiny poškodeného C. B., nar. XX. H. XXXX (ďalej len „poškodený“), pričom za týmto účelom si rozdelili a vzájomne skoorinovali svoje úlohy, a to tým spôsobom, že K. K. spolu s F. Z. naplánovali usmrtenie poškodeného a za tým účelom zabezpečili pre L. H. bager žltej farby značky JCB 3 CX, a to z dôvodu vykopania hrobu po vražde poškodeného a K. K. spolu s F. Z. zabezpečili na vraždu poškodeného doposiaľ nezistenú dlhú a krátku strelnú zbraň, pričom K. K. sa dňa 02. decembra 2010 ráno v presne nezistenom čase, dostavil do areálu bývalého družstva - slepačej farmy nachádzajúcej sa v H. - katastrálne územie V. A., okres F. B., ktorý užíva L. H., a to na základe získanej informácie od L. H., že poškodený má prísť do uvedeného areálu z dôvodu dohodnutého stretnutia s L. H. týkajúceho sa plnenia propán-butánových fliaš, kde K. K. odovzdal L. H. doposiaľ nezistenú strelnú zbraň a sám sa s doposiaľ nezistenou zbraňou, ako vopred dohodnutý strelec, ukryl do garáže a čakal na poškodeného a následne po príchode poškodeného na uvedený pozemok, sa tento rozprával s L. H. a po tom, čo K. K. z úkrytu nevyšiel a poškodený začal byť nervóznym, L. H. zo zbrane, ktorú mu dal predtým K. K., opakovane vystrelil na poškodeného a tohto usmrtil a následne L. H. s bagrom JCB 3 CX vykopal hrob, do ktorého spoločne s K. K. vložili telo poškodeného a L. H. uvedenú jamu zasypal. V doposiaľ v presne nezistenom čase, pravdepodobne v marci 2011, K. K., F. Z. a L. H. z obavy, že by polícia mohla nájsť telo poškodeného, po vzájomnej dohode a za pomoci bagra vykopali telo poškodeného a toto previezli k vopred pripravenému hrobu a to na pozemok v H. na D. ulicu, ktorý užíva F. Z. a následne potom, čo sa F. Z. dozvedel, že K. K. chce spolupracovať s políciou, telo poškodeného bolo premiestnené na neznáme miesto,

v bode 11/ rozsudku

D. N. zo zločinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, ods. 6 Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

D. N., si v presne nezistenú dobu zabezpečil falzifikát preukazu príslušníka Slovenskej informačnej služby číslo 956701 s dátumom 20. júna 2000 a s fotografiou svojej osoby, spolu s falzifikátom vložky k služobnému preukazu č. 956701 a falzifikátom kovového odznaku s nápisom Slovenská informačná služba, v strede ktorého je štátny znak Slovenskej republiky a dva kusy falzifikátov povolenia na prepravu utajovaných písomností evidenčného čísla P56/00 k vyššie uvedenému falzifikátu služobnému preukazu, a to v úmysle použiť ich ako pravé a tieto prechovával od presne nezistenej doby až do 17. mája 2016 na rôznych doposiaľ neustálených miestach, okrem iného aj v rodinnom dome v obci W. časť H. XXX, okres F. B., kde obvinený D. N. býva a zdržuje sa a kde boli tieto doklady nájdené pri výkone domovej prehliadky dňa 17. mája 2016,

v bode 12 / rozsudku

JUDr. A. F. z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

JUDr. A. F. si v presne nezistenú dobu zabezpečil falzifikát služobného preukazu príslušníka Policajného zboru číslo 253572 s dátumom 01. januára 2000 aj s fotografiou svojej osoby, spolu s falzifikátom vložky k služobnému preukazu č. 253572 hodnosti major, a to v úmysle použiť ich ako pravé a tieto prechovával od presne nezistenej doby až do 02. augusta 2016 na rôznych doposiaľ neustálených miestach, okrem iného aj v Piešťanoch v motorovom vozidle zn. BMW 535, EČ: C ktorý obvinený užíval a kde boli tieto doklady odňaté pri výkone prehliadky dňa 02. augusta 2016,

Za to im Špecializovaný trestný súd u l o ž i l :

Obžalovanému D. N.:

Podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. a) Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 (slovom: dvadsaťdva)

rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (slovom :tri) roky.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovanému K. K.:

Podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (slovom: dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 1T/142/2012 z 03. októbra 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25. apríla 2018, sp. zn. 2To/30/2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a zároveň zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trnava z 19. apríla 2016, sp. zn. 7T/180/2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (slovom: tri) roky.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovanému F. Z vylúčenému na samostatné konanie:

Podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, s poukazom na § 47 ods. 1 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 (slovom: dvadsaťtri) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (slovom: tri) roky.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovanému Q. A.:

Podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. a) Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (slovom: dvadsaťjeden) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (slovom: tri) roky.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovanému W. M.:

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (slovom: dvadsaťjeden) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovanému T. B.:

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 17 (slovom: sedemnášť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovanému P. V.:

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 17 (slovom: sedemnášť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona trest prepadnutia majetku.

Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovanému JUDr. A. F.:

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 17 (slovom: sedemnásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. trest prepadnutia majetku.

Podľa § 52 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaného D. N. zaviazal povinnosťou uhradiť poškodeným P. T., nar. X. F. XXXX, bytom N. B. XXX/XX, F. B., V. T. nar. XX. Q. XXXX bytom N. B. XXX/XX, F. B., Z. T., nar. X. F. XXXX, bytom H. A. XXX a T. T., nar. X. Q. XXXX, bytom N. B. XXX/XX, F. B., každému z nich, nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur, (slovom: desaťtisíc) .

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaných K. K. a F. Z. zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej Q. W., nar. XX. P. XXXX, bytom C. XXX, K., N. B., nar. XX. Q. XXXX, bytom Q. E. XXXX/XX, F. B., každému z nich, nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur (slovom: desaťtisíc) .

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaných D. N., K. K., Q. A., W. M., T. B., P. V. a JUDr. A. F. zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému Ing. T. K., nar. XX. V. XXXX bytom A. XXXX/XX, A. spôsobenú škodu vo výške 985 eur (slovom: deväťstoosemdesiatpäť ekvivalent 29.674,34 Sk).

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodených P. T., V. T., Z. T., T. T., Q. W. a N. B. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti rozsudku podali odvolanie prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor ÚŠP GP SR) a obžalovaní K. K., F. Z. (ktorý bol vylúčený na samostatné konanie) W. M., T. B., P. V., JUDr. A. F. a poškodení Q. W. a P. T..

Odvolania podané obžalovanými :

Obžalovaný W. M. zahlásil odvolanie na hlavnom pojednávaní, ostatní obžalovaní podali odvolania v zákonnej lehote, a tieto odôvodnili vlastným písomným podaním alebo prostredníctvom obhajcov (alebo oboma spôsobmi).

Všetci obžalovaní výslovne alebo v kontexte odvolaní napadli prvostupňový rozsudok vo všetkých výrokoch, ktoré vyzneli v ich neprospech, ako aj vo vzťahu ku konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Odvolaniami napádajú skutkové zistenia, resp. hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa, nevykonanie niektorých obhajobou navrhovaných dôkazov (nevykonanie ďalších návrhov dôkazov), právnu kvalifikáciu činov uvedených v odsudzujúcej časti rozsudku, neprimeranosť uloženého trestu odňatia

slobody, resp. samotnú podstatu trestu prepadnutia majetku z hľadiska podmienok pre taký postup.

Proti rozsudku ŠTS podal odvolanie prokurátor ÚŠP GP SR, a to v neprospech obžalovaných F. Z., P. M., R. B. a A. V. v časti výrokov rozsudku o trestoch uložených obžalovaným. Uložené tresty považoval za mierne a nezodpovedajúce závažnosti spáchaných skutkov, vzhľadom na spôsob vykonania skutkov a postoj obžalovaných, popierajúcich spáchanie skutkov, s výnimkou P. M., ktorý sa priznal k účasti v zločineckej skupine B. v bode 1) obžaloby. Prokurátor poukázal na spôsob spáchania skutku 2), pri ktorom došlo v Bratislave na frekventovanej ceste pri prestrelke k usmrteniu B. K., pričom pri strelbe mohlo byť usmrtených aj viac osôb. Vzhľadom na spôsob spáchania skutku a hodnotenie R. B. a A. V. z hľadiska recidívy považoval u oboch za adekvátny trest odňatia slobody trest vo výmere 18 rokov. P. M. bol v zločineckej skupine B. na čele podskupiny, v ktorej dával rozkazy a riadil činnosť, aktívne sa zúčastnil na skutkoch, pri ktorých došlo k zavraždeniu troch osôb, pričom mu muselo byť zrejmé, že na zahľadenie stôp po ekonomickej trestnej činnosti firmy prevedú na tzv. biele kone, ktoré fyzicky zlikvidujú (R. T.). Obžalovaný F. Z. bol členom zločineckej skupiny najmä z finančných dôvodov, keďže ekonomická trestná činnosť členom umožňovala viesť luxusný život. Zvrátenosť v myslení a pohrdanie predstaviteľmi štátnej moci sa naplno prejavila pri krivom obvinení vtedajšieho prezidenta Policajného zboru SR, JUDr. Jaroslava Spišiaka, ktorý chcel zákonným spôsobom vykonávať svoju funkciu a objasniť trestnú činnosť B. Obžalovaný F. Z. nevyjadril žiadnu úprimnú ľútosť nad spáchaným skutkom. V súvislosti so skutkom 10) prokurátor poukázal na to, že v prípade obavy F. Z. o život zo strany B., bolo možné postupovať aj zákonným spôsobom a vec ohlásiť na políciu, ktorá by B. zadržala. V tomto smere začal K. spolupracovať s políciou, v rozhodnom momente však vec vyriešili usmrtením B. za finančnú odmenu. Obžalovaný F. Z. nebol v skupine primárne určený na násilnú trestnú činnosť, pri výkone ekonomickej činnosti si však bol vedomý toho, že biele kone, ako tomu bolo napríklad v skutku 7) obžaloby sa fyzicky zlikvidujú, aj keď sa priamo na fyzickej likvidácii nepodieľal. Obžalovanému F. Z. hrozil podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie, ak podľa súdu neboli splnené podmienky, prokurátor ÚŠP GP SR bol toho názoru, že F. Z. by bolo adekvátne uložiť trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov, uložený P. M. nezodpovedá závažnosti spáchaných skutkov ani vyššiemu postaveniu v štruktúre zločineckej skupiny. Skutočnosť, že neurobil vyhlásenie o vine, aj keď sa k členstvu v zločineckej skupine fakticky priznal a ostatné skutky, kladené za vinu poprel, uznal účasť na skutku poškodených M. X. a A. K., poprel však vedomosť o zavraždení poškodených. Žiadnym spôsobom nespocoval s OČTK pri objasnení ďalších skutkov spáchaných ostatnými členmi zločineckej skupiny či osobami činnými pre skupinu, a to K. K., Z. N. a J. A. Záverom odvolania navrhol, aby najvyšší súd rozsudok vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vo vzťahu k P. M., R. B., A. V. zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že obžalovanému W. M. uložil podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. nápravno výchovnej skupiny. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona obžalovanému W. M. uložil aj trest prepadnutia majetku. Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát. Obžalovanému T. B. uložil podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osemnásť rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. nápravno výchovnej skupiny. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia majetku. Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát. Obžalovanému P. V. uložil podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona a § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. nápravno výchovnej skupiny. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona a § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest prepadnutia majetku. Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona

vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

Obžalovaný JUDr. A. F. podal 1. apríla 2019 prostredníctvom obhajcu, JUDr. Ing. Bernarda Pekára, PhD. odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku ŠTS, ktoré sa ho týkajú. Podané odvolanie následne odôvodnil tak, že ho uplatňuje z odvolacích dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Trestného poriadku. Považoval za nesprávnu právnu kvalifikáciu trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c) citovaného zákona, v zmysle ktorého mal inému poskytnúť pomoc na spáchanie trestného činu ako člen organizovanej skupiny, pretože podľa skutkových zistení súdu nebol členom, ale bol len činný pre zločineckú skupinu. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní 15. mája 2018 vylúčil konanie voči odvolateľovi na samostatné konanie, vedené pod sp. zn. BB-3T/18/2018, pričom na pojednávaní 17. júla 2018 došlo k spojeniu veci s trestnou vecou ostatných obžalovaných, vedenou pod sp. zn. BB-3T/37/2018. Na hlavných pojednávaniach 15. mája a 17. júla 2018 bolo vypočutých viacero obvinených - Z. N., F. Z., K. K., R. B., J. A., A. V., ktorí obžalovaného usvedčovali. Po spojení veci však obvinení neboli opätovne vypočutí, nebola odvolateľovi daná možnosť sa k nim vyjadriť, výsluchy neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom, čím došlo k porušeniu práva na obhajobu. Jeho výsluch nebol vykonaný zákonne konformným spôsobom. K porušeniu práva na spravodlivý proces došlo aj en bloc odmietnutím navrhovaných dôkazov súdom, v rámci obhajoby. Sú totiž dôvodné tvrdenia, že voči skupine aktívne vystupoval a trestne stíhal jednotlivých členov, čo nemal možnosť preukázať napríklad výpoveďou Ing. V., veliaceho policajnej akcii zameranej na zadržanie B.. Spochybnil usvedčujúcu výpoveď Z. N., pretože tento mal informácie od T., s ktorým sa stretával v rámci služobnej činnosti a dôvody stretnutí uviedol vo výpovedi. Pokiaľ T. tvrdil iný charakter stretnutí, týmito nepravdami sa len chválil a snažil sa zvýšiť status v skupine, čo preukazujú výpovede L. S. a T. Y.. Poznatky zo stretnutí s A. T. sú zaznamenané v kriminálnom zväzku „V.“ a v poznatkovom spise odboru násilnej kriminality, ktorý dôkaz však súd odmietol vykonať, rovnako pochybil v súvislosti s neprípojením zväzku „C.“, v ktorom bola rozpracovaná skupina B.. V súvislosti s výpoveďou K. K. poukázal na to, že tento je kriminálne závadnou osobou, ktorej dôveryhodnosť bola spochybnená viacerými obvinenými a svedkami, a to najmä Z. N. a L. S., pričom mal byť obhajcom inštruovaný ako má vypovedať, s dôveryhodnosťou sa však súd nevysporiadal. Svedok T. A., usvedčujúci ho z činnosti pre zločineckú skupinu má len sprostredkované informácie, svedok T. Y., podľa ktorého mal byť činný pre skupinu ho nikdy nevidel, taktiež M. a D. N. majú len sprostredkované informácie od A. T. či K. K.. Očitý svedok stretnutia F. a T., T. M. stretnutie pozoroval z diaľky a nepoznal obsah stretnutia, priebeh oznámený T. mal úplne iný kontext. Z dokazovania vyplýva, že pre skupinu boli činní iní príslušníci Policajného zboru, spochybnil vierohodnosť výpovede svedka s kriminálnou minulosťou, N. K., ktorý sa k obžalovanému v prípravnom konaní nevyjadroval, na hlavnom pojednávaní však detailne popísal udalosti staré 15 rokov. V súvislosti so skutkom 2) uviedol, že z dokazovania nevyplývalo, akým spôsobom mal skupine pomôcť k vražde X. a z dokazovania nevyplýva, kde a ako bol telefón poškodeného zameraný. Sprostredkované tvrdenie svedka T. Y. o zameraní telefónu považoval za absurdné, pretože týmto nemožno zistiť aj ďalšiu trasu, v skutkovej vete pritom nie je zmienka o zameraní telefónu poškodeného, ale o mieste jeho pobytu, z čoho usudzoval, že vznesené obvinenie je len vykonštruované. Skupina B. mala vedomosť, kam X. smeruje, keď čakali na mieste strelby, oznámenie miesta pobytu tak nijak nepomohlo k vražde poškodeného. V konaní tiež nebola dokázaná vedomosť o tom, že B. chcel X. zavraždiť. X. sa s ním stretával bez akýchkoľvek obáv, na vopred dohodnutých a určených miestach, ak by mal ktokoľvek záujem na jeho likvidácii, prišiel by kamkoľvek by mu povedal, viacero svedkov pritom potvrdilo, že sa X. voľne pohyboval po F. B.. Služobný preukaz v skutku 12), zistený a nájdený pri prehliadke motorového vozidla nie je pravý, používal ho na hranie s deťmi a nikdy ho za pravý nevydával, vyrobil ho oskenovaním služobného preukazu so zmenou služobného čísla, aby žiadnym spôsobom nevzbudzoval dojem, že sa jedná o pravý preukaz príslušníka PZ. Uložený trest považoval za drakonický, nezodpovedajúci individualizácii trestu a generálnej a individuálnej prevencii. Namietal konštatovanie Špecializovaného trestného súdu o obzvlášť sťaženej možnosti nápravy. Od ukončenia údajnej činnosti pre skupinu do vznesenia obvinenia uplynulo jedenásť rokov, počas ktorých viedol riadny život. Rozsudok považoval za nesprávny vo všetkých výrokoch, preto žiadal, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku prvostupňový rozsudok zrušil a oslobodil ho spod obžaloby. V doplnení odvolania k skutku 1) uviedol, že aj ŠTS dospel k záveru, že nebol členom

zločineckej skupiny B. Zahŕnutie do skupiny preto považoval za účelové, keďže väčšina svedkov jeho, resp. nejakého policajta poznajú. Príslušnosť k policajnému zboru sama o sebe nemôže byť skutočnosťou podstatnou pre posúdenie, či sa stal trestný čin, najmä keď svedkovia v rovnakom kontexte uvádzajú aj iných policajtov, ktorým nebolo vznesené obvinenie. Súd nezhodnotil možnosť zneužitia jeho mena na krytie informátora. Stretával sa len s A. T., ktorý bol evidovaným informátorom, pričom cieľom stretnutí bolo rozloženie zločineckej skupiny. Stretnutia sa zintenzívnili v čase obáv A. T. o jeho život. Kontakty s obžalovaným slúžili len na zakrytie skutočného dôvodu stretnutí. Svedok D. N. obžalovaného na stretnutiach s A. T. nikdy nevidel, informácie tak má len z počutia od A. T., Ľ. B. a K. K., stretli sa len pri výsluchoch. Ľ. B. a A. T. sú však mŕtvi a K. je podľa vyjadrenia Z. N. nedôveryhodným svedkom. P. M. poznal obžalovaného, pretože ho vypočúval, keď bol poškodený, videl ho u T. na návšteve, ale nevie o čom sa rozprávali. T. O. má informácie taktiež z počutia, L. H. nebol svedkom toho, že F. bral finančné prostriedky alebo iné výhody, naopak bol svedkom toho, že obžalovaný zakročil voči policajtovi, ktorý si od L.H. pýtal peniaze. Svedok T. A. sa s ním nestretol, pamätal si však všeobecné informácie, tvrdil existenciu správ medzi ním a A. T., i keď správa bola označená len jedným písmenom. Svedkovia ho tak poznajú z videnia, stretli ho pri plnení služobných povinností, pričom P. T. uvádza, že dal zatvoriť jeho bratov. Pokiaľ by bol zapojený do chodu skupiny, mal by kontakty aj na iných členov skupiny. Súd tak porušil zásadu prezumpcie nevinoty. Pre všetkých existoval akýsi policajt, nazývaný „copatý“, ktorý sa až v priebehu hlavného pojednávania zmenil na „nosatý“. Spochybnil výpoveď P. T., otca bratov T., súd totiž nezhodnotil dôkaznú vážnosť jeho výpovede, pretože svedok sa s ním nikdy nestretol, avšak počas pôsobenia v PZ, ktoré ukončil koncom marca 1990 vedel, že existuje JUDr. F., v tom čase však bol obžalovaný študentom strednej školy. Spochybnil výrok, podľa ktorého mal „všetko vybaviť“ bez uvedenia konkrétnej informácie. Ďalej namietal všeobecnosť skutkovej vety v bode 1), pretože nie je dostatočne konkretizovaná. Zdôraznil, že únik informácii z Policajného zboru SR neprestal ani po jeho odchode z polície, napríklad K. hovoril o úniku jeho výpovedí z roku 2010 a 2013 do prostredia skupiny B. Všeobecný výrok kryje aj skutok označený ako č. 6), nakoľko aj v tomto ide len o poskytnutie určitej informácie. V súvislosti s týmto skutkom namietal, že v celom konaní nebolo preukázané, že informácia o pobyte X. bola nápomocná pre dokonanie skutku, nikde nebol spomenutý začiatok akcie na zadržanie X.. Pokiaľ bola skupina B. schopná sledovať X. z určitého miesta k miestu kolízie s vozidlami za pomoci vysieláčiek, bola schopná odsledovať ho aj do miesta bydliska, jeho aktivita nebola potrebná. Svedok B. uviedol, že X. sledoval na príkaz A. N. a zapisoval jeho pohyb, potrebné informácie si tak skupina zabezpečila sama. Je skôr logické, že ěsioho vylákali na konkrétne stretnutie, poznali jeho trasy. Odhliadnúc od toho, že zameranie telefónu nie je jednoduchá akcia a vykonáva ju špecializované pracovisko, skutok sa stal v roku 2003, kedy v súčasnosti bežné postupy polície možné neboli. Namietal preto jednostranné a účelové hodnotenie dôkazov súdom, ktorý nezhodnotil, že JUDr. Spišiaka informoval o tom, že skutok spáchali B., čo potvrdzuje aj záznam z 24. apríla 2003 v spisovom materiáli. V spojitosti s druhou časťou skutkovej vety, podľa ktorej údajne „ovplyvňoval priebeh vyšetrovania“ zdôraznil, že sa jedná o konania po skutku, ktoré možno kvalifikovať len ako nadržovanie. Odvolateľ ku skutku 12) uviedol, že nepopiera vyrobienie služobného preukazu, tento nikdy ako pravý nepoužil, jednalo sa len o spomienku a používal ho na hru s deťmi, súd by mal tiež zväžiť mieru spoločenskej nebezpečnosti činu. Obžalovaný tiež dodal, že ak by aj skutky boli pravdivé, sú posudzované neprímerane prísno a účelovo, poskytnutie informácie je kvalifikované ako pomoc pri vražde a tiež ako činnosť pre skupinu. Správna kvalifikácia by mala byť zneužívanie právomoci verejného činiteľa, spomienka na činnosť v zbere je falšovanie verejnej listiny. Kvalifikáciu prokurátorom považoval za účelovú, s cieľom predísť premlčaniu skutkov. Považoval za neprímerané a nespravodlivé uloženie výnimočného trestu za skutky staré 13 rokov, uplynutie času je už samo dôvodom na mimoriadne zníženie trestu. Poukázal na porušenie jeho práva, pretože už pred začatím hlavného pojednávania namietal neumožnenie kontradiktórneho postupu pri výsluchu kľúčových osôb, pretože mu bolo vznesené obvinenie keď už väčšina obvinených a svedkov bola vypočutá, pričom tento postup súd zopakoval, keď ho kvôli zdravotnému stavu vylúčil na samostatné konanie. V prípravnom konaní nemal možnosť klásť otázky a súd ho neoboznámil s obsahom výsluchov, čím bolo zásadne porušené právo na obhajobu. Súd nesprávne posúdil jeho návrhy na doplnenie dokazovania, napríklad svedok JUDr. Spišiak vypovedal, že boli stretnutia s T., ktoré sa dali považovať, že sú na prospech vyšetrovaniu. Žiadal zabezpečiť aj vyšetrovacie zväzky, pretože chcel poukázať na to, že ku každému stretnutiu s A. T. existuje úradný záznam. Porušenie práva na obhajobu

je o to závažnejšie, že sa jedná o dôkazy, ktoré nemohol sám zabezpečiť písomnosti archivované policajným zborom, akou je výpis lustrácií, môže zabezpečiť len policajný zbor. Namietol tiež tvrdenie súdu, podľa ktorého sa skupinu podarilo rozložiť po jeho odchode z policajného zboru, pretože skupinu sa podarilo rozložiť až 10 rokov po jeho odchode, keď sa členovia navzájom vyvražďovali a vzhľadom na zmenu legislatívy prišli o podstatnú časť svojich príjmov. Práve obžalovaný však vniesol medzi nich nedôveru a presvedčil A. T., aby šiel proti nim svedčiť. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok vo vzťahu k jeho osobe zrušil a v plnom rozsahu ho oslobodil spod obžaloby. Podaním doručeným najvyššiemu súdu dňa 27. septembra obžalovaný svoje odvolanie doplnil. Ku skutku pod bodom 1/ namietal premlčanie trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona z dôvodu, že tento trestný čin je dokonnaný už založením, zosnovaním alebo podporovaním zločineckej skupiny, pričom v jeho prípade súd aj špecifikoval časové obdobie, v ktorom mal byť pre skupinu činný a to od presne nezisteného času, najneskôr do 31. júla 2005. Súd zmenil právnu kvalifikáciu skutku na ustanovenie § 185a Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z.. Trestnosť činu zanikla uplynutím času. Bolo potrebné zaoberať sa tým, či trestný čin nie je premlčaný aj z hľadiska časovej pôsobnosti Trestného zákona. Obvinenie pre uvedený skutok bolo vznesené až 1. augusta 2016. Ku skutku pod bodom 2/ uviedol, že skutok vo vzťahu k jeho osobe je úmyselne nadkvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 ods. 2 písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 553/2002 Z. z. Súd bez ohľadu na výpoveď obžalovaného, ako aj výpovede ostatných spoluobžalovaných ustálil jeho vinu vo forme účasti. V tejto súvislosti namietal právnu kvalifikáciu, ktorá podľa názoru obžalovaného mala byť posudzovaná ako obmedzenie osobnej slobody M. X. podľa § 231 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. Tento skutok orgány činné v trestnom konaní nadkvalifikovali v súvislosti s možným premlčaním trestného stíhania.

Proti rozsudku ŠTS podal 9. apríla 2019 prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ingrid Zlochovej odvolanie obžalovaný K. K., a to v zmysle § 309, § 310 Trestného poriadku, proti všetkým výrokom rozsudku do výroku o vine, treste, ako aj náhrade škody a proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, v zmysle § 311 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a d) a § 322 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku (č.l. 23 802). K. K. v odvolaní citoval ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 168 ods. 1 Trestného poriadku. V zmysle citovaných zákonných ustanovení považoval rozsudok súdu prvého stupňa za nezákonný a nepreskúmateľný. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Trestného poriadku. Podľa názoru obžalovaného mala byť v konaní rešpektovaná zásada *in dubio pro reo*. K skutku 1) zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie, súd však mal z dôvodu miernejšieho trestu skutok kvalifikovať podľa § 185a Trestného zákona. V súvislosti so skutkom 2) trestným činom vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. uviedol, že na tomto sa mali zúčastniť L. B., A. T., A. N., K. K., Z. N., J. A., P. M., R. B., A. V., T. Y., E. M., pričom J. A. a Z. N. urobili vyhlásenie o svojej vine. Z vykonaného dokazovania boli preukázané nasledovné skutočnosti : stretnutie páchatel'ov pred chytením X. na chate v Y. W., obžalovaní a svedkovia mali vedomosť o tom, že idú chytiť X.. Z. N. (s. 32) podľa rozsudku vypovedal, že „on sa vtedy dozvedel, že X. idú uniesť“, a ďalej povedal (s. 34), že v rámci skupiny nebola reč o tom, že bude X. zavraždený. J. A. (s. 41) uviedol „s ním nebolo vopred dohodnuté, čo sa pri tomto skutku stane“, P. M. (s. 48) uviedol, že „B. mu ako dôvod uviedol, že sa chce stretnúť s X. a hovoriť s ním, pretože sa chcel vyhnúť vojne v podsvetí, chcel sa s X. rozprávať, avšak tento to odmietal“, odvolateľ (s. 55) vypovedal „B. povedal, že idú chytiť Z. a jeho úloha bola taká, že keď dá B. signál, má autom skrížiť cestu, a ďalej, že (s. 57) „myslel som si, že X. bude chytený a unesený a B. sa s ním chce rozprávať, svedok T. Y. (s. 88) vypovedal „keď som prišiel na miesto B., nevedel som presne o akú akciu ide, ale keď videl policajné overaly a zbrane, bol si istý, že idú na X. a tento neprežije. O to, že pôjde o X. sa dozvedel, keď odchádzali zo B.“. Svedok E. M. uviedol, že „B. pri rozdelení povedal, že idú chytiť X.. Taktiež bolo preukázané, že obžalovaní a svedkovia s výnimkou A. V. a A. T. mali mať čierne overaly s nápisom polícia, kukly, zbrane, putá, mobilné telefóny a použité 3 autá (Audi 100 Combi, Škoda Superb a Škoda Felícia), čo preukazujú výpovede Z. N., J. A., P. M., T. O. a E. M. Šoférom auta bol K. K. a V. X. sledovali nejaký čas pred

skutkom na základe informácií od B. F.. Po vytvorení prekážky X. došlo k prestrelke, pretože vodič B. K. začal strieľať, čo vo výpovediach potvrdili Z. N., J. A. a P. M. vypovedal, že po streľbe nasadli do áut a pokračovali v ceste, pokazilo sa Audi Combi a B. auto, ktoré podpálili a zostali vo Felicii a Fabii, na ktorej prišiel X.. P. M. vypovedal, že „keď vystúpili videl, že niekoho vyberajú, povedali, že je to X., vtedy mu povedali, že zabili H. N., lebo X. šofér spanikáril a začal strieľať a tento šofér potom ušiel“, taktiež svedok T. O. vypovedal, že „X. vodič začal strieľať zvnútra auta, H. N. spadol na zem, on začal utekať, X. vodič vystúpil a viackrát na neho vystrelil...“, svedok L. H. vypovedal, že „K., ktorý bol v aute s X. začal strieľať a zastrelil F. N.“ a napokon P. F. vypovedal, že „X. ochrankár A. začal strieľať a potom utekal a obžalovaný P. M. povedal, že ho musel zastreliť. Obžalovaný K. počas celej akcie neopustil auto, s výnimkou času naloženia spútaného X. do kufra auta. Ďalej bolo preukázané, že zbrane boli hodené do potoka (J. A., P. M., T. O.) a napokon bolo preukázané, že veci na kopanie jamy mal priniesť P. T. spolu s P. V. po tom, čo im B. zavolať. V. X. mali zaškrtiť A. T. spolu s L. B. potom, ako sa s ním rozprávali, ohľadne toho, kto zabil C. M. (výpovede Z. N., J. A., P. M., T. O. a E. V.), pričom obžalovaní zhodne potvrdili, že telá V. X. a A. N. boli zakopané spolu a neskôr bolo telo V. X. prekopané. Je tak zrejmé, že na skutku sa všetci obžalovaní zúčastnili za účelom chytenia V. X.. Úlohou odvolateľa bolo len byť šoférom. Zbrane použité len na zastrašenie boli pred usmrtením vhodene do potoka pri H. A., čo potvrdzuje tvrdenia obžalovaných, že nemali vedomosť o tom, že šli zavraždiť X.. N. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v ten deň nemal byť nikto zavraždený, ktorá skutočnosť nebola zaprotokolovaná. Keby nezačal strieľať K., zbrane by sa nepoužili. Či vôbec a kedy bude zavraždený X. vedel iba L. B. a nie obžalovaní. Ak by mal B. úmysel vraždiť, mohol si veci na vykopanie jamy vziať už pri rozdelení úloh v Y. W.. Skutok tak mal byť kvalifikovaný len ako vydieranie, pričom poukázal na dôvodné pochybnosti ohľadne skutkových zistení, pretože Z. N. a J. A. urobili k skutku 2) vyhlásenie a usvedčovali ostatných, obaja však na začiatku výpovede uviedli, že vedeli len o tom, že X. chcú uniesť. Potvrdenie účasti ostatných na skutku nezakladá dôvod na odsúdenie obžalovaného. Obžalovaný ďalej spochybnil výpovede T. O. a E. M., pretože majú odložené vznesenie obvinenia, pričom niektoré skutočnosti popísali odlišne ako v prípravnom konaní. Svedok V. uviedol, že vedel o tom, že X. to neprežije a zabijú ho, pretože sa to hovorilo aj o N. K.. Tieto tvrdenia však vyvracia výpoveď N. K. na hlavnom pojednávaní 10. januára 2019, nezohľadnená prvostupňovým súdom, podľa ktorej došlo k útoku na jeho osobu, ďalej však uviedol, že ho zavolať do baru, kde bol B., ale B. povedal, že ho nechcú zabiť, ale hádky musia skončiť... Obžalovaný ďalej namieta príslušnosť ŠTS, pretože skutky mali spáchať ako organizovaná skupina (§ 16 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku). V súvislosti so skutkom 5) obzvlášť závažným zločinom úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona namietal, že tohto sa mali zúčastniť L. B., L. S., K. K., Z. N. a skutok sa mal stať u S., ku ktorému mal A. T. prísť zazimovať B. loď. B. a L. H. určili, že strelcom mal byť odvolateľ, ktorý bol v čase skutku so samopalom s tlmičom skrytý v krikoch. Zbraň však L. H. po tom čo nestrieľal, odovzdal. Nikdy nemal úmysel strieľať, z krikov vyšiel po výstrele, z výpovedí L. H. a Z. N. vyplýva, že strieľať mal B., ktorý si vzal z auta zbraň, pristúpil zozadu k T. a vystrelil do zadnej časti hlavy. Motívom vraždy boli peniaze, pretože B. sa dozvedel, že ho poškodený oklamal pri lúpeži sejfu u H., Motív potvrdil aj obžalovaný Z. N., podľa ktorého A. T. a L. S. vykradli sejf a zavraždili biele kone, pričom L. S. B. povedal, že netreba nič robiť, ale poškodeného hneď zabiť. Po zastrelení A. T. mali s L. H. telo na príkaz B. zlikvidovať, pričom K. K. si myslel, že telo zakopú. L. S. sa však pokúsil telo spáliť, čo sa nepodarilo a preto telo v zadnej časti ranča rozporcoval a pomlel, za pomoci K., ktorý rozporcované telo hádzal do bedničky. Následne L. H. začal mäso mlieť v mlynčeku, ktorý sa však zasekával. Na druhý deň po skutku mäso vyliali do Dunaja a kosti s N. zakopali na určené miesto. Namietal preto nadkvalifikáciu skutku, pretože jeho účasť mala byť posúdená len ako hanobenie mŕtveho, avšak len za predpokladu preukázania smrti A. T.. Súd vychádzal z výpovedí L. H., Z. N. a obžalovaného, pominul však výpovede svedkyne B. a R. A.. Súd nevysvetlil, prečo výpoveď L. H., obvineného z ďalšej vraždy, pokusu o vraždu a lúpeže považoval za pravdiviejšiu. Nikto z prítomných na mieste činu však nemohol predpokladať, že ak skutok obžalovaný nevykoná, B. pôjde do auta po zbraň a T. usmrtí. Prvostupňový súd sa nevysporiadal ani s argumentáciou o absencii dôkazu, že A. T. už nežije a neobjasnil príčinu jeho smrti, pretože doposiaľ sa nenašli kostrové pozostatky a vražedná zbraň. Poukázal na to, že OČTK považujú poškodeného v iných trestných konaniach len za nezvestného. V súvislosti so skutkom 10), obzvlášť závažným zločinom vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona uviedol, že z dokazovania vyplynulo, že sa

s F. Z. mali zdržiavať v Maďarsku, kde ich na vlastnú iniciatívu navštívil L. H. a svedok K. A. mal obžalovaného a F. Z. po zmiznutí B. vydierať, pričom bolo tiež preukázané, že zakúpil bager na podnikateľskú činnosť a zapožičal ho L. H. do F. B.. Tiež bolo preukázané, že B. mal ísť 2. decembra 2010 k L. H. vymeniť propanbutánové fľaše do N. a tej dobe už nenosil zbraň (Z. N.). B. bol dlhodobo v pátraní, napriek tomu sa pohyboval v okolí F. B. a OČTK ho nevedeli nájsť ani zadržať, pričom L. H. sa preukázateľne bál o svoj život a majetok. Obžalobe sa nepodarilo preukázať, že zbrane, ktoré mal priniesť L. H. a ktoré mal podľa výpovede zabezpečiť F. Z. súviseli so skutkom. L. H. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že sa bál, aby ho B. nezabil, tak vystrelil 1x do chrbta, pričom tiež vypovedal, že B. padol na zem a ešte žil. Taktiež sa nepreukázalo, že L. H. a obžalovaný zakopali L. B. a prekopali ho k F. Z., nakoľko sa na označených miestach nenašli kostrové pozostatky. Obžalovaný nemal úmysel zavraždiť B., ale vydať ho polícii, ukázať kde sa zdržiava a vypovedať, čo potvrdili svedkovia Mgr. A. K., J. B. a Š. M.. Svedok Mgr. R. potvrdil, že K. K. sprostredkoval stretnutie s L. B., ktorý sa chcel prihlásiť na polícii s tým, že sa cez neho budú kontaktovať. Priznanie L. H., že L. B. usmrtil troma strelnými ranami nepostačuje na preukázanie toho, že k skutku došlo tak, ako je to uvedené v obžalobe. OČTK doposiaľ nezaistili vražednú zbraň, taktiež úvaha súdu, že sa u družky poškodeného nenašli fotografie po roku 2010 nepreukazuje záver, že neskoršie fotografie existujú, ale nepodarilo sa ich zabezpečiť. Poukázal tiež na nález falšovaných českých dokladov a preukazu SIS používaných B. u družky J. E.. B. po stretnutiach s M. R. a bývalým generálnym prokurátorom D. Trnkom, vzhľadom na nepriaznivé informácie o podmienkach jeho zatknutia vyhlásil, že už na Slovensko nepríde. Keď s ním obžalovaný telefonoval, nebolo mu z tohto dôvodu podozrivé, že je v zahraničí. L. H. verejne v televízii pred pojednávaním na Okresnom súde Trnava poprel, že zabil B.. Vo vzťahu k obžalovanému sú tak značné pochybnosti o tom, že sa skutok 10) rozsudku stal. Špecializovaný trestný súd sa však nevysporiadal s odmietnutím dopočutia svedka L. H., vzhľadom na takéto podstatné rozpory v jeho výpovediach, pričom mu za tento skutok bolo navyše nezákonne odložené vznesenie obvinenia. Pochybnosti do skutku vzniesli aj OČTK obvinením B. za úkladnú vraždu W., vo veci vedenej na NAKA, expozitúra Západ, ČVS: PPZ-333/NKA-PZ-ZA-2012. Návrh na vykonanie týchto dôkazov však súd bez odôvodnenia odmietol. Podľa odvolateľa nemožno vziať do úvahy znalecký posudok Znaleckého ústavu a psychológie, s.r.o., vypracovaný prof. Heretikom a MUDr. Heretikovou Marsalovou, pretože znalci sú v príbuzenskom pomere, čo narúša objektivitu a tiež z dôvodu, že v posudku sú obsiahnuté skutočnosti, ktoré nikdy nepovedal. Posudok obsahuje veľa protirečení, na základe ktorých znalci urobili nesprávne a neodôvodnené závery, nezakladajúce sa na overiteľných zisteniach. Podľa znalcov mal obžalovaný viackrát zmeniť výpoveď, aby to bolo preňho výhodnejšie. Nepravdu však uviedol, keď neoznačil Z. N. a L. H. ako páchatelov skutku len dôvodu z obavy o život svoj a svojej rodiny. Tvrdenie znalcov, že trpí disociaľnou poruchou jednoznačne vyvrátil znalec PhDr. Dušan Selko. Prvostupňovému rozsudku vytkol aj viaceré pochybenia, a to odlišné zoradenie skutkov oproti obžalobe. Namietal aj skutočnosť, že záverečnou rečou prokurátora ÚŠP GP SR, neprotokolovanou do zápisnice bola v niektorých častiach zmenená obžaloba, obžalovanému však modifikovaná obžaloba nebola doručená a k tejto sa tak nemal možnosť vyjadriť. Obžalovaný ďalej namietal vylúčenie na samostatné konanie vo veci R. T., P. T., P. H., L. H. a M. M. skutok 10) obžaloby pre zločin porušovania predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a iné, pretože mu nebolo doručené uznesenie o vylúčení a postúpení veci Okresnému súdu Dunajská Streda. Súd však vo vzťahu k vylúčeným osobám vykonával dokazovanie ako aj vo vzťahu k vylúčenej J. E. a J. A. a Z. N., ktorí spravili vyhlásenie o vine. Namietal nepríslušnosť ŠTS v zmysle § 16 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku na konanie o skutku 2) obžaloby, ktorý mala spáchať organizovaná skupina. Ďalej namietal, že nebol oboznámený a nemohol sa vyjadriť k návrhu prokurátora ÚŠP GP SR na vykonanie dokazovania a tiež poukázal na úmyselné skrátene výpovedí svedkov a obžalovaných v rozsudku v neprospech obžalovaného. V konaní nebolo jednoznačne preukázané, že sa skutky 2), 5) a 10) stali a už vôbec, že ich spáchal obžalovaný. Nezrovnalosti v dokazovaní mal súd použijúc zásadu in dubio pro reo hodnotiť v prospech obžalovaného. Súd sa v priebehu konania nevysporiadal so všetkými tvrdeniami strán ani so všetkým, čo v konaní vyšlo najavo, čím došlo k zásahu do práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V tomto konaní sú aj spolupracujúce osoby, ktoré majú zjavne osobné záujmy. Hlavným dôvodom je uloženie nižšieho trestu, ako aj odloženie obvinenia, čo zakladá pochybnosť o osobnej pomste voči jeho osobe, nakoľko usvedčuje všetkých spoluobžalovaných,

predovšetkým Z. N.. Prvostupňový súd tak v rozpore s § 2 ods. 4, ods. 10, ods. 12 a § 168 ods. 1 Trestného poriadku nedostatočne zistil skutkový stav, v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal s obhajobou a tvrdeniami, že konanie, predchádzajúce vydaniu rozhodnutia je zaťažené podstatnými chybami, uložil neprimerane vysoký trest. Rozsudok z tohto dôvodu považoval za nezákonný a nepreskúmateľný a navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu § 317 ods 1 Trestného poriadku v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol alebo podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol a oslobodil ho zo skutku pod bodom 2), 5) a 10) rozsudku a uložil mu primeraný trest za skutok 1). Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 26. augusta 2019 obhajkyňa obžalovaného JUDr. Ingrid Zlochová doplnila odvolanie k skutku pod bodom 5) a 10) z dôvodu, že OČTK nepovažujú za mŕtveho A. T. ani L. B., nakoľko voči obom osobám je vedené trestné stíhanie a obe osoby sú v pátraní, čo preukazuje Notárska zápisnica z 25. júla 2019 o osvedčení právne významnej skutočnosti, spísaná s účastníčkou JUDr. Ingrid Zlochovou, ktorá osvedčovala právne významné skutočnosti, ktoré by mohli byť podkladom pre uplatnenie práv, alebo ktorými by mohli byť spôsobené následky.

K odvolaniu obžalovaného K. K. sa vyjadril obžalovaný JUDr. A. F., ktorý uviedol, že vzhľadom na vylúčenie a opätovné spojenie jeho trestnej veci nemal možnosť vykonať jeho kontradiktórny výsluch. Upriamil pozornosť na to, že obžalovaný K. sa zmienil, že či vôbec bude a kedy zavraždený X. vedel iba L. B. a nie ostatní obžalovaní. Teda potvrdzuje aj to, že ani obžalovaný F. nemal vedomosť o príprave vraždy X.. Súd pritom výpoveď K. považuje za najpodstatnejšiu pre usvedčenie obžalovaných. Obžalovaný považoval za nezmyselné tvrdenie K. K., že mu T. odporučil požičať si peniaze od X., ktoré nebude musieť vrátiť. Poukázal tiež na účelovosť svedectiev K. v úmysle dosiahnutia čo možno najnižšieho trestu.

Obžalovaný R. B. podal prostredníctvom obhajcu Mgr. Mateja Krajčiho, PhD. odvolanie 23. apríla 2019, a to proti všetkým výrokom rozsudku vo vzťahu k obžalovanému (č. l. 23 707). V odvolaní poukázal na § 2 ods. 1, § 16 ods. 1, § 122 ods. 12 Trestného zákona a § 185a Trestného zákona s účinnosťou od 1. septembra 1999. V súvislosti so znením obžaloby namietal, že slovné spojenie „minimálne od roku 1999“ použitím gramatického či logického výkladu navodzuje zdanie existencie, založenia zločineckej skupiny v nešpecifikovanom čase, čo je však v rozpore s § 185a Trestného zákona účinného od 1. septembra 1999, kedy sa v rámci trestnosti skutku vyžadovalo dlhší čas trvajúce zoskupenie najmenej troch osôb, na účely páchania trestnej činnosti, s cieľom dosiahnuť zisk alebo preniknúť do orgánov verejnej moci a získať tak nad nimi kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť, alebo preniknutie do orgánov podnikateľských, nepodnikateľských subjektov a získanie nad nimi kontroly alebo uplatnenia svojho vplyvu, aby sa zakryla alebo legalizovala činnosť alebo príjmy z nej vyznačujúce sa vysokým stupňom deľby práce medzi jednotlivými členmi zločineckej skupiny, v rámci jej vnútorného organizačného usporiadania. Založenie a zosnovanie zločineckej skupiny podľa Trestného zákona účinného v čase vzniku zločineckej skupiny podľa právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe z 12. januára 2018, sp. zn. VII/1 Gv 74/16/1000-620, tak podľa obžalovaného nie je trestné. Kvalifikácia trestného činu podľa § 185a k 1. septembru 1999, kedy bol zavedený do Trestného poriadku, spôsobuje problematiku naplnenia objektívnej stránky trestného činu a objektívneho a kvalifikovaného plynutia času podľa Trestného zákona. Posudzovanie skutku podľa § 296 Trestného zákona považoval s poukazom na § 2 ods. 1, § 16 ods. 1 Trestného zákona za absolútne neprípustné, vzhľadom na výšku trestnej sadzby a štruktúru a obsah objektívnej stránky trestného činu, tieto prejudiciálne otázky však neboli v konaní zodpovedané. V súvislosti so spáchaním trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 písm. a) a písm. i) Trestného zákona účinného od 28. septembra 2002 do 31. augusta 2003 (skutok 6) namietal, že z obsahu obžaloby v bode 6), skutkovej vety, k trestnosti konania B. (str. 13) a k subsumpcii konania pod ustanovenia Trestného zákona je zrejmé, že konanie žiadneho z obžalovaných nenaplnia znaky skutkovej podstaty trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, pretože v zmysle dikcie § 9 ods. 1 Trestného zákona nie sú páchatelmi trestného činu vymedzeného v skutkovej vete 6) obžaloby a vzhľadom na absenciu vymedzenia skutku alinea § 9 ods. 2 Trestného zákona skutok nemožno meniť ani dopĺňať po podaní obžaloby. Obžaloba obsahuje kvalifikáciu skutku s individuálnym zavinením, kedy sa priameho útoku na život mali dopustiť všetci obžalovaní, v rozpore so samotnou skutkovou vetou a

dokazovaním, z ktorého nie je známa totožnosť páchatel'a vraždy alebo osoby, konajúcej v stave nutnej obrany vo vzťahu k poškodenému A. K. a osoby, ktoré usmrtili M. X. nie sú obžalovanými. Pre kvalifikáciu skutku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona sa vyžaduje úmyselné zavinenie podľa § 4 písm. a), b) Trestného zákona, z obsahu obžaloby a vykonaného dokazovania je však zrejmé, že obžalovaní v priebehu skutkového deja nevedeli ani nemohli vedieť, že iné osoby spáchajú trestný čin vraždy až do momentu kedy iné osoby, resp. neznáma osoba skutok dokonali alebo z pohľadu skutkového deja začali útok na poškodeného. Časť skutkovej vety obžaloby 6) „zomrelý C. S. ako šéf zločineckej skupiny sa spolčil s ďalšími členmi zločineckej skupiny..." vyznieva rozporne s § 4 písm. a) Trestného zákona, v ktorom prípade sa vyžaduje vopred uvážená pohnútko všetkých obžalovaných zavraždiť K. a X. a navodzuje iba zdanie vzájomnej spolupráce na skutku. Usmrtenie B. K. bolo výsledkom nepredvídaného konania poškodeného, bez priameho úmyslu alebo vopred uváženej pohnútky a k usmrteniu V. X. malo údajne dôjsť až v obci K. A., s odstupom niekoľkých hodín od obmedzenia osobnej slobody, na základe rozhodnutia L. B. a A. T., ktorí skutok vykonali bez spolupráce alebo pomoci iných osôb. Konanie obžalovaných tak možno kvalifikovať len ako konanie v úmysle obmedziť osobnú slobodu V. X. podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatel'stvom s tým, že konečným následkom bez ohľadu na vôľu, pohnútko a motív, a teda s ohľadom na konanie obžalovaných, bez ich pričinenia došlo k usmrteniu B. K. a V. X.. Bez ohľadu na trestnosť skutku, z dokazovania s pomerne vysokým stupňom pravdepodobnosti možno konštatovať, že zločinecká skupina označená ako „B." existovala a pôsobila na území Slovenska a Maďarska, pričom k členstvu v skupine či k činnosti pre zločineckú skupinu sa priznali obžalovaní Z. N., J. A., K. K., svedkovia, napríklad L.H, T. O., E. M. a mnohí ďalší (K. A., X. A. atď). Obžalovaní T. B., P. V., JUDr. A. F. a F.Z. svoju vinu alebo členstvo v zločineckej skupine, jej založenie, zosnovanie, podporu alebo činnosť pre zločineckú skupinu úplne odmietajú. Z dokazovania ani z obžaloby nevyplýva, kto a kedy založil zločineckú skupinu, v akom časovom období pôsobila v konkrétnom zložení a hierarchickej štruktúre, akých skutkov sa dopúšťala, pričom skutková veta obžaloby 1) je založená len na tvrdeniach obžalovaného K. a svedka L. S., čiastočne potvrdenými výpoveďami z prípravného konania T. O., E. M. a ďalšími. Tvrdenia o existencii zločineckej skupiny na podklade vyhlásení o vine potvrdzujú aj obžalovaní D. N. a Q. A., ktorí v zmysle skutkovej vety odvolateľa zaraďujú do zločineckej skupiny od vzniku v rokoch 1999, resp. 1998 až do zániku 2. decembra 2010. Z dokazovania však vyplýva skutočnosť, že K. K. a Z. N. sa podľa ich vlastných vyjadrení stali členmi zločineckej skupiny až v roku 2001 a J. A. v roku 2001-2002. Obdobne sa o členstve v zločineckej skupine vyjadrili svedkovia T. O., ktorý sa stal členom 2001-2002 a E. M., ktorý členstvo v skupine spája s rokom 2002. Nie je tak zrejmé, na základe čoho sa títo svedkovia domnievajú, že R. B. bol členom skupiny od jej založenia a akých trestných činov sa v čase od založenia skupiny do 9. apríla 2003 dopúšťal, o jeho účasti ani inej trestnej činnosti v skupine B. nie je žiadna zmienka v spise či vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní. Obžalovaní, svedkovia ani súd nevedeli uviesť relevantné skutočnosti naplňajúce znaky skutkovej podstaty trestného činu založenia a zosnovania zločineckej skupiny v danom období. Z výpovedí svedkov a obžalovaných možno odvodiť, že zakladateľom zločineckej skupiny boli v roku 1999 L. B., T. M. a A. T., majúci osobný záujem na likvidácii zločineckej skupiny označovanej „W.", pričom sa ďalej spolčili s P. B., T. M., K. A., B. a E. T.. Realizáciu 10- násobnej vraždy 25. marca 1999 nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu založenia a zosnovania zločineckej skupiny podľa § 185a Trestného zákona, účinného od 1. septembra 1999, vzhľadom na štruktúru a úlohy, ktoré mala plniť. K štruktúrovaniu a spájaniu osôb označovaných ako členovia zločineckej skupiny dochádzalo až po návrate L. B., T. M., A. B. a A. T. zo zahraničia, kde sa skrývali pred „W.". Podľa obžaloby malo byť časovo prvým skutkom zločineckej skupiny B. obmedzenie osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona 9. apríla 2003 [(skutok 6) obžaloby)], ktorý mohol byť v štádiu prípravy realizovaný od začiatku roka 2003, t. j. až dňom 9. apríla 2003 mohli byť naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 185a Trestného zákona (účinného od 28. septembra 2002 do 31. augusta 2003). Z takto ustálenej časovej osi pôsobenia zločineckej skupiny možno odvodzovať založenie, existenciu a zosnovanie skupiny a páchanie trestnej činnosti. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že na najvyššej úrovni riadenia zločineckej skupiny pôsobil L. B., A. T., A. N. a A. B.. Pôsobenie R. B. v zločineckej skupine je determinované jediným skutkom 6) z 9. apríla 2003, ďalej už spájaný a usvedčovaný s trestnou činnosťou nie je. Odvolateľ sa v rozhodnom čase poznal s jednotlivými členmi skupiny, zúčastňoval sa na organizovaných spoločenských podujatiach, bol ochotný pomôcť právne nezávadným spôsobom pri odvoze, dovoze

osôb, vybavovaní bežných záležitostí podľa požiadaviek A. T., ktoré síce mohli byť využité na páchanie trestnej činnosti, ale bez jeho priamej vedomej účasti, ktorú sa v konaní nepodarilo preukázať. Odvolateľ nikdy neodvádzal peniaze do spoločného fondu zločineckej skupiny, neprijímal prostriedky z fondu, akýkoľvek kontakt s členmi zločineckej skupiny ukončil po zmiznutí A. T. v roku 2006. S týmito osobami bol následne spájaný až v januári 2011, kedy sa zúčastnil stretnutia K. A. a K. K. v X. v V., pričom K. ich mal účelovo označiť za osoby, ktoré ho vydierali. Z dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplýva, že u väčšiny svedkov a obžalovaných bol R. B. vnímaný ako nespoľahlivý človek, požívajúci alkohol. Obžalovaný K. K. zaraďuje obžalovaného do tzv. likvidačného komanda, nevie ale uviesť skutok, pri ktorom sa mal zúčastniť alebo podieľať alebo ktorý vnímal vlastnými zmyslami. Kajúcnici T. O., E. M., P. D., L. H. ho označujú za člena zločineckej skupiny a zhodne uvádzajú, že chodil zakopávať ľudí, ale bez uvedenia konkrétneho skutku. Ostatní obžalovaní uvádzajú len kto, kedy a s kým sa stretával, pričom neuvádzajú žiadne skutočnosti ozrejmujuce účasť, pôsobenie a činnosť obžalovaného pre zločineckú skupinu. Z hľadiska dokazovania je však neprípustné, aby obžalovaný preukazoval negatívnu skutočnosť. Údajné spolčenie obžalovaného tak vychádza z nepodložených tvrdení kajúcnikov, a to K. K. alebo L. H., T. O. a E. M., obsahujúcich množstvo vnútorne si odporujúcich skutočností a rozporov v podstatných okolnostiach skutkov, najmä v súvislosti s prítomnosťou osôb v Y. W., kto mal aké úlohy a podobne. Neúčasť obžalovaného na skutku 6) v prípravnom konaní potvrdzujú obžalovaní P. M., A. V., J. A., E. M. a nepriamo Z. N.. Z usvedčujúcich výpovedí však vyplýva usmerňovanie OČTK, ako majú vypovedať, aby si zabezpečili beztrestnosť alebo zníženie trestu. Z obžalovaných v priebehu konania kontinuálne vypovedali len R. B., P. M., A. V. či JUDr. F. T. O. priebeh skutku opisuje vždy odchyľne a rozporne s výpoveďami J. A., Z. N. a K. K., výpovede E. M. sa nezhodujú so žiadnou výpoveďou. Výpovede kajúcnikov preto obžalovaný považuje za bezpredmetné, účelové a nevierohodné, čomu nasvedčujú napríklad nezrovnalosti pri obsadení posádok motorových vozidiel, pretože svedkovia uvádzajú rôzne obsadenie, v rôznom čase, na rôznych miestach. Z hodnotenia takýchto výpovedí je logickejšie, že tam R. B. nebol. Obžalovaný vo veci opakovane vypovedal, pričom jeho výpovede sú konzistentné a zhodné s vykonaným dokazovaním v priamych a nepriamych súvislostiach, účasť na skutku popiera a zdôraznil zdravotné problémy, pretože v priebehu roka 2003 mal byť opakovane hospitalizovaný. Jediný dôkaz o sledovaní V. X. B. je úradný záznam z 22. apríla 2003, spísaný JUDr. F., a teda 13 dní po skutku. Z predbežnej správy ohliadajúceho lekára nebolo možné zistiť príčinu smrti V. X. a obhliadkou tela neboli zistené zranenia uvádzané spolupracujúcimi svedkami alebo obžalovanými, pričom znalecký posudok z odboru súdneho lekárstva nebol do spisu založený. Obžalovaný B. vyslovil názor o naplnení podmienok kvalifikovaného plynutia času vo vzťahu k premlčaniu skutkov podľa bodov 1) a 6) obžaloby podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov, pretože trestnosť činov zaniká uplynutím desaťročnej premlčacej doby, ktorá vo vzťahu k skutku podľa bodu 1) a 6) obžaloby uplynula najneskôr 9. apríla 2013. V súvislosti so zaručením práva na spravodlivý súdny proces poukázal nezákonné konanie v súvislosti s tlmočením a prekladom, rozčleňovaním skutkov a obžalovaných do viacerých procesných konaní, aby sa dali takticky presúvať dôkazy a informácie, s úmyslom vylúčiť ich z dispozície podozrivých a zabezpečenie OČTK výberu dôkazov, potvrdzujúcich kriminalistickú verziu podľa potrieb vyšetrovateľov. Namietol, že dočasným odložením vznesenia obvinenia podľa § 205 Trestného poriadku, ako inštitútom a úkonom trestného konania nemožno začať trestné konanie. OČTK sú povinné do skončenia vyšetrovania rozhodnúť o dočasnom odložení vznesenia obvinenia podľa § 206 ods. 1, § 215 ods. 3, § 216 Trestného poriadku alebo ďalším zákonným spôsobom, inak sa jedná o selektívnu justíciu, v prípade ktorej právny poriadok nepozná trvalé odloženie vznesenia obvinenia. V trestnej veci vedenej MV SR, PPZ, NAKA, ČVS: PPZ-275/NKA-PZ-BA-2016, nebolo do skončenia vyšetrovania rozhodnuté o odložení vznesenia obvinenia osôb L. H., T. O. E. M., P. D., K. K., čím došlo k porušeniu práva na obhajobu obžalovaných, práva na informácie, práva na prístup k spisovému materiálu. Ďalej poukázal na problematiku „kajúcnikov“ ako inštitútu zobchodovania justície, stotožniac sa s názorom vysloveným v súvisiacom uznesení Najvyššieho súdu SR z 8. novembra 2017, sp. zn. 1TdoV/3/2016, podľa ktorého „v zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takej osoby (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú výhodu. Na druhej strane, osoba v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočúvaná už v prípravnom konaní) nevie či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná....“.

Je na súde, aby starostlivo zväzil kvalitu týchto výpovedí, motiváciu kajúcnika a vierohodnosť podloženými dôkazmi. Z celého trestného konania je zrejmé, že dôkazná situácia je tvorená výhradne na základe výpovedí „kajúcnikov“, medzi ktorých je nutné zaradiť T. O., E. M, L. H., K. K. a ďalších, ku ktorým sa pod tlakom dôkaznej situácie na hlavnom pojednávaní pridali Z. N. a J. A., usvedčujúci spoluobžalovaných v zmysle obžaloby, pričom týmto bola sľúbená alebo procesne zachovaná beztrestnosť alebo zníženie trestu, v takomto ponímaní nemajúca oporu v zákone. Odvolateľ v rámci výpočtu procesných pochybení považoval za najzávažnejšiu skutočnosť, že 15. mája 2018 pred prednesením obžaloby z 12. januára 2018 súd uznesením vylúčil na samostatné konanie v bode 10) obžaloby o zločine porušovania predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 alinea druhá, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a o zločine skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť obžalovaní R. T., P. T., P. H., L. S. a M. M. a vec podľa § 21 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku postúpil Okresnému súdu Dunajská Streda, ktorý vylúčenú vec neprijal a vyvolal kompetenčný spor na najvyššom súde. Rozhodnutie o príslušnosti je vo vzťahu k vylúčenej veci prejudiciálnou otázkou konania a súd do rozhodnutia o kompetenčnom spore nemal rozhodovať o vine a treste podľa obžaloby, nakoľko v prípade vrátenia veci bude súd musieť konať od počiatku so všetkými obžalovanými odznova. ŠTS následne podľa § 21 ods. 2 Trestného poriadku nesprávne vylúčil na samostatné konanie proti Q. E. a proti JUDr. A. F.. Procesné pochybenia práv obžalovaných začal prednesom obžaloby prokurátorom ÚŠP GP SR, modifikovanej o vylúčenie vyššie uvedených osôb na samostatné konanie, ktorých tak vypustil zo skutkovej vety 1), 6), 10), 12) a 13) obžaloby a ktorej znenie tak bolo po podaní v maďarskom jazyku zmenené. Podľa zápisnice z 15. mája 2018 nebola protokolovaná a tlmočená obžaloba v zmysle prednesu prokurátora a dodatočne písomne doručená obžalovaným, ktoré pochybenie sa snažil R. B. konvalidovať žiadosťou o preklad výpovede spoluobžalovaných a zápisnice z hlavného pojednávania 29. júna 2018 do maďarského jazyka. Výkon tohto práva mu však nebol umožnený s tým, že podľa vyjadrenia súdu môže po skončení pojednávania zostať v priestore súdu a nechať si pretlmočiť obsah zápisnice ustanoveným tlmočníkom, v rozpore s právom na tlmočenie v trestnom konaní. Obžalovaný sa na základe tohto rozhodol využiť právo nezúčastňovať sa na hlavnom pojednávaní, pretože nepoznal obsah obžaloby a predmet trestného konania, nebolo mu zabezpečené právo na tlmočenie a nemohol sa vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam v jazyku, ktorému rozumie, čím bolo porušené právo na obhajobu, podľa čl. 2 smernice o práve na tlmočenie, pretože napriek žiadosti o tlmočenie vo vzťahu k ostatným vylúčeným spoluobžalovaným nemal reálne možnosť oboznámiť sa s obsahom ich výpovedí v rozpore s čl. 3 tejto smernice. Obžalovaný namietal jednostranné vykonávanie dokazovania len v neprospech obžalovaných, v rozpore s § 119 a nasl. Trestného poriadku postup, pri ktorom sugestívne svedkom a obžalovaným podsúval priamy či nepriamy úmysel spáchať vraždu (výsluch Z. N., H. A., T. O., E. M.) a to tak, že sa členovia senátu pýtali, či vedeli ako dopadne poškodený X. a či bude zavraždený. Súd tiež neumožnil obhajcovi odvolateľa vyjadriť sa k výsluchu znalca s tým, že toto právo patrí len obžalovanému. Ďalšia nezákonnosť podľa obžalovaného spočíva v tom, že súd uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať všetky dovtedy nevykonané dôkazy, vyhlásil dokazovanie podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku za skončené a udelil slovo na záverečné reči, pričom prokurátor ÚŠP GP SR opätovne modifikoval skutkové vety obsahu obžaloby v bode 1) a v bode 6), ktoré však neboli zaznamenané do zápisnice a tlmočené do maďarčiny, čím došlo k nezákonnej zmene obžaloby, porušeniu práva na informáciu o predmete trestného konania a práva na tlmočenie, prakticky porušovaného sústavne počas celého hlavného pojednávania. R. B. v odvolaní ďalej namietal, že navrhol vykonanie dokazovania viacerými podaniami, a to výsluchy svedkov MUDr. B., E. B., skúmanie psychického stavu svedkov, pripojenie relevantných spisov vedených na NAKE, vo veci zločineckej skupiny označenej ako B., pretože v týchto boli produkované dôkazy svedčiace v prospech obžalovaných, účelovo nezaraďované do spisov, pričom doplnenie dokazovania navrhli aj ďalší spoluobžalovaní. ŠTS však návrhy na vykonanie dokazovania odmietol bez kvalifikovaného odôvodnenia a nevenoval sa ani jednotlivým dôkazným návrhom. Podľa odvolateľa je však zrejmé, že návrhy na doplnenie dokazovania neboli bezdôvodné alebo svojvoľné, a súd tým porušil princíp rovnosti zbraní v konaní, požadujúci aby každá strana mala primeranú možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, nestavajúcich ju do zjavnej nevýhody voči oponentovi. Prvostupňovému súdu vytkol tiež svojvoľu spočívajúcu v porušení viazanosti obžalobou a postupnosťou skutkov v zmysle §

234 a nasl. Trestného poriadku, čo malo za následok neprehľadný zmätok v odôvodnení jednotlivých skutkov vo vzťahu k výrokovej časti. Ďalšie pochybenie Špecializovaného trestného súdu obžalovaný videl v odôvodnení rozhodnutia, v ktorom absentujú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Rozpor formálnej logiky a súvislostí s právnou argumentáciou a zistenými skutkovými okolnosťami v odôvodnení rozhodnutia spočíva v tom, že obžalovaných v skutku 1) a 2) uznal za vinných na podklade právnej kvalifikácie, nezodpovedajúcej časovej pôsobnosti Trestného zákona a použil ustanovenia, ktoré vzhľadom na objektívnu stránku a trestné sadzby nie sú priaznivejšie pre obžalovaných a ich uloženie v obsahu odôvodnenia relevantne nezdôvodnil. Zdôraznil obhajobnú argumentáciu zameranú na rozdiel medzi priamym a nepriamym úmyslom či zavinením z neobstaranosti, spočívajúcim vo vnútornej psychickej rovine uvedomenia si porušenia či ohrozenia záujmu chráneného zákonom, pretože sa jedná o rýdzo individuálny stav. Ak niektorí zúčastnení na skutku 6) obžaloby boli v čase skutkového deja uzročení s tým, že dôjde alebo by malo dôjsť k dokonaniu vraždy, nie je zrejme, prečo súd aplikoval takéto vnútorné rozpoloženia na všetkých obžalovaných, napriek tomu, že niektorí obžalovaní svoju vinu a účasť na vražde popierali. Páchateľmi vraždy boli L. B. a A. T. vo vzťahu k poškodenému X. a neznámy páchateľ vo vzťahu k B. K., súd tak nedal relevantné odpovede na právnu kvalifikáciu skutkov 1) a 6) obžaloby. R. B. vedie dlhodobý riadny život, stará sa o rodinu, je zamestnaný a nie je podozrivý z trestnej činnosti najmenej od 9. apríla 2003. Namietal preto závery znaleckého posudku č. 48/2016 z odboru súdna psychológia a psychiatria, znalca PhDr. Róberta Máthého, v ktorom sú konštatované nepravdivé skutočnosti, založené na prezumpcii viny obžalovaného, a to negatívna prognóza jeho resocializácie, nemajúca oporu v anamnéze a skutočnostiach zistených znaleckým dokazovaním. Znalec na pojednávaní vypovedal, že nevie určiť formu disociaľnej poruchy osobnosti, pretože ide o poruchu, ktorá musí byť verifikovaná konkrétnymi formami, napr. regulácia emotivity, adaptačná porucha a podobne, t. j. bez určenia konkrétnych príčin a foriem poruchy osobnosti nemožno jednoznačne určiť diagnózu spočívajúcu v disociaľnej poruche osobnosti, ktorá navyše bola diagnostikovaná všetkým obvineným, odmietajúcim vinu, či popierajúcim obvinenie. Postup znalca, ktorý závery znaleckého posudku oprel o princíp viny, t. j. predpoklad spáchania skutkov, kladených mu za vinu, považoval za absolútne neprijateľné zlyhanie. Znalci v rámci použitých metód používali aj formy psychologických a psychiatrických testov, ktoré neboli prílohou znaleckých posudkov a zrejme ani vykonávané v jazyku, ktorému obvinený rozumel. Resocializačná prognóza bola hodnotená bez exogénnych vplyvov, odstopu času, vplyvu rodiny a pod., s ohľadom na neexistujúcu naviazanosť na dominantného jedinca, ktorého znalec nevedel určiť. ŠTS v rozsudku uviedol, že B. nemá záznam v registri trestov a správanie vo výkone trestu je na požadovanej úrovni, vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody sedemnásť rokov však nie je z rozsudku zrejme, akými úvahami sa súd viedol pri uložení mimoriadneho trestu. Súd konštatoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 33 písm. g) Trestného zákona, že viedol pre spáchanie trestného činu riadny život a prítiažujúcu okolnosť podľa § 34 písm. i) Trestného zákona, že spáchal viac trestných činov, na ktorú podľa odvolateľa nemožno prihliadať, vzhľadom na nesprávne použitie § 296 Trestného zákona v skutkovej vete 1) obžaloby, ktoré nie je samostatným skutkom, pretože konzumuje páchanie inej závažnej trestnej činnosti. Podľa jeho názoru je pomer poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností v rovnováhe, týmto teda nemožno odôvodniť použitie zvýšenej trestnej sadzby. Súd nezohľadnil ďalšie poľahčujúce okolnosti, a to že B. nebol súdne trestaný, od skutkov uplynul dlhší čas a spáchanie niektorých skutkov bolo vykonané výslovne pod hrozbou alebo nátlakom podľa § 33 písm. d) Trestného zákona alebo pod tlakom závislosti alebo podriadenosti podľa § 33 písm. c) Trestného zákona, riadiacich členov skupiny. Z odôvodnenia rozsudku a priebehu celého konania možno odvodiť, že súd za prítiažujúcu okolnosť či okolnosť oprávňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby a výnimočného trestu vidí skutočnosť, že niektorí obžalovaní popierajú spáchanie skutkov, čo je vzhľadom na účel a primeranosť trestu absolútne neprijateľné aplikovanie § 29 Trestného zákona. Súd si tak zamieňa pojmy obzvlášť sťažovaná možnosť nápravy obžalovaných a prevažne nepriaznivá resocializačná prognóza, založená na nezákonnom znaleckom posudku. Záverom odvolania obžalovaný T. B. navrhuje oslobodenie spod obžaloby v plnom rozsahu podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal alebo aby bol napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Trestného poriadku zrušený v plnom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátený odvolacím súdom súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný W. M. prvostupňovému súdu 25. apríla 2019 doručil rukou písané odvolanie, v ktorom vyslovil podozrenie na zaujatosť senátu, resp. niektorých jeho členov voči obžalovaným, pretože členovia senátu počas pojednávania upozorňovali obhajcov aj prokurátora na nesprávnosť formulácií ich otázok, na druhej strane však sami kládli sugestívne otázky niektorým vypočúvaným, ako tomu bolo pri výsluchu svedka T. O., ktorého súd naviedol na konkrétnu odpoveď vo vzťahu k autu, ktorým mali prísť na miesto, kde kopali jamu (skutok 3). Senát neumožnil obhajcom poukazovať na nevierohodnosť a účelovosť výpovedí svedkov, W. C. však kládol otázky, netýkajúce sa neriešených prípadov a výsluchy viedol so zámerom poškodenia obžalovaných. Súd neprotokoloval celé výsluchy, najmä vyjadrenie Z. N., že pri skutku s X. nemal nikto zomrieť (obhajca ho však upozornil, že vyhlásenie bude na zvukovom zázname), pričom na vyhlásenie poukazoval v záverečnej reči. Odvolateľ skonštatoval, že určitú časť života nežil v súlade so zákonom, z konania a rozhodovania senátu však mal pocit, že bol odsúdený už pred začatím súdneho procesu. Namietal posudzovanie jeho osoby ako člena zločineckej skupiny, pretože pre túto prestal byť činný, o čom svedčí jeho úmyselná neúčast' v podnikaní s cigaretami, ktoré koncom roka 2005 rozbiehal A. T., P. D. ani iná osoba ho nespájajú s trestnými činmi skupiny, jeho aktivity a podiel na nezákonnom uplatňovaní DPH skončil v vhodnom čase ako obžalovaný JUDr. F. na polícii, t. j. v roku 2005. Namietal nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozsudku, v časti posúdenia jeho účasti podľa nového a nie starého Trestného zákona. Skutok 1) popisuje rozsiahlu a rôznorodú činnosť, obžalovaný sa však osobne nezapájal do všetkých aktivít, len do nezákonného uplatňovania DPH a akcie s X., s ostatnými deliktami nemá nič spoločné. V súvislosti s rozhodnutím o prepadnutí majetku konštatoval, že toto neriešilo ani jedno nezákonne uplatnené DPH, či inú ekonomickú činnosť, ktorej by sa priamo zúčastnil, ale skutky boli vylúčené na samostatné konanie, pričom práve toto konanie by mohlo viesť k prepadnutiu majetku, nie účasť či podpora skupiny B. Spochybnil právnu kvalifikáciu skutku 2) pretože z výsluchov svedkov a obžalovaných vyplýva, že o skutku nemali vedomosť alebo k presvedčeniu dospeli v určitom štádiu priebehu deja. B. nevysvetľoval, čo pripravuje všetkým naraz, ale individuálne, o svojich úlohách členovia skupiny navzájom nemali vedomosť. B. sa s X. chcel stretnúť a dohodnúť len kvôli tomu, aby nerobil rozbroje v podsvetí. Násilných skutkov sa opakovane zúčastňovali zhodné osoby, najviac ich bolo pri X., z dôvodu demonštrácie sily skupiny, pričom zmätok a prestrelku spôsobil až K. P. M. mal vedomosť len o zadržaní X., všetko ostatné je vybočením úmyslu, ktorý vnímal, ale toto bolo mimo jeho možností dej ovplyvniť. Nesúhlasí s tvrdením súdu o tom, že ich ozbrojenie preukazuje uzrokovanie s možnosťou zavraždenia X. a jeho vodiča, pretože tento úmysel si nepripúšťal, násilných skutkov sa totiž nezúčastňoval. Kategoricky odmietol priznanie k vedomosti o účasti na plánovanej vražde, označil za nepravdu, že sa hlásil k zastreleniu K., nemal dôvod také niečo povedať a podľa lekárskeho posudku poškodeného nemohol strelbou zasiahnuť, pretože bol zasiahnutý z ľavej strany, na ktorej bol nebohý A. N. a T. O. Odvolateľ stál na pravej strane, na výzvu B., aby nestrieľajúci odovzdali zbrane, zbraň odložil do tašky, na rozdiel od T. Y., ktorý priznal zahodenie zbrane do kanála. Poukázal tiež na rozpory vo výpovediach prítomných osôb a najmä na tie, podľa ktorých nebol pri kopaní jamy. V súvislosti s vraždou T. uviedol, že tohto nikdy nevidel, spochybnil usvedčujúcu výpoveď svedka T. O., pretože tento sa riadil ponukou polície a prokuratúry aj v iných konaniach a výpovede koordinuje s P. D. a P. C.. Súd T. O. naviedol na odpovede, ktoré nakoniec cituje v rozsudku. Podľa názoru obžalovaného z objektívnych dôkazov vyplýva, že „biely kôň“ T. bol mimo účasť obžalovaného nahradený ďalším konateľom spoločnosti C., s.r.o. a došlo aj k zmene sídla spoločnosti, ktorú skutočnosť OČTK ani súd nepreverovali. Nemal záujem na likvidácii T. či iného konateľa, pretože s nimi neprichádzal do kontaktu. Práve T. O. sa zaujímal o násilnú trestnú činnosť, ktorá bola B. lepšie platená, pričom takýchto akcií sa aj zúčastňoval. Podľa výpovede svedka T. O. mu mal L. B. zlomiť väzy. Podľa zistení v iných trestných konaniach však mali byť poškodení zaškrtení, z čoho obžalovaný dospel k názoru, že T. zavraždil T. O. Vyslovil názor, že nie je presvedčený o T. smrti, inak by svedok T.O. už polícii ukázal miesto pochovania. Spochybnil výpoveď K. K., ktorý mal o vražde vedieť od B., pretože tento o takýchto skutočnostiach nerozprával. Uplatňovanie podvodných DPH na spoločnosť C. nepreukazuje účasť na vražde konateľa, ktorý ani nebol nebezpečný. Viacerí spolupracujúci s políciou P. M. zaradovali do podskupiny, zaoberajúcej sa ekonomickou trestnou činnosťou, až časom začali klamať v úmysle dosiahnutia beztrestnosti. Obžalovaný ďalej namietal, že prvostupňový súd pri ukladaní trestu účelovo prihliadol len na závery znaleckého posudku z oblasti psychiatrie a psychológie svedčiace v jeho neprospech. Navrhol rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Obžalovaný odvolanie doplnil

prostredníctvom obhajcu, JUDr. Ladislava Jonáša aj o sťažnosť voči uzneseniu o zaistení majetku a vyjadrenie k odvolaniu prokurátora, podaním doručeným 29. apríla 2019. V doplnení odvolania opätovne namietol nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku 1) založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny, ktorý mal byť v súlade s § 16 ods. 1 posúdený podľa starého Trestného zákona, pretože členom zločineckej skupiny mal byť od roku 2001/2002 do roku 2005, kedy sa začal P. T. zaoberať výrobou cigariet v rokoch 2005-2006, a svedkovia T. O. a P. D. pracovali v Taliansku, nakoľko už nemali príjem zo skupiny. Odvolateľ sa od roku 2006 nedopustil žiadnej trestnej činnosti a venoval sa chovu psov. Skupinu podporoval odvádzaním financií z podnikania a nezákonným uplatňovaním DPH, za ktoré nikdy nebol stíhaný. Spoločnosti mimo jeho priamy dosah boli riadené P. T., pričom konatelia, biele kone, pre skupinu získavali osoby ako B., ktorý ich odovzdal P. N., D. N. alebo Q. A.. Obžalovaný tvrdil, že o zavraždení konateľov sa dozvedel až z trestného spisu. Žiadnym relevantným spôsobom nebolo potvrdené, že by okrem zisťovania správ o množstve a čiastkach, ktoré bolo možné vyžiadať z DÚ M. ako nadmerný odpočet pre T. vykonával niečo iné, nevyberal finančné prostriedky na účtoch bánk, na delení zisku sa zúčastňoval len preto, aby doručil hotovosť riaditeľke daňového úradu. V konaní nie je riešená žiadna nezákonne uplatnená DPH, na ktorej by bola kvalifikovaná konkrétna daňová trestná činnosť, namietal preto všeobecné konštatovanie, že sa skupina zaoberala aj nezákonným uplatňovaním nadmerných odpočtov DPH, nesúhlasil preto ani s trestom prepadnutia majetku a jeho zaistením podľa § 425 ods. 2 veta druhá Trestného poriadku. V súvislosti s vraždou V. X. a B. K. zopakoval obhajobné tvrdenia, podľa ktorých nikto z obžalovaných nevedel čo sa bude v ten večer diať, namietol preto správnosť skutkových zistení rozsudku, len na základe vyhlásenia viny N. a A., pretože T. O., E. M., P.D. a C., ktorí sa na skutku nezúčastnili vypovedajú inak. B. každému určil úlohu osobitne a v konaní nik nepotvrdil, že by mal vopred vedomosť o tom, čo je úlohou ktoréhokoľvek z nich. Usmrtenie B. K. a bola neplánovaná skutočnosť, pričom prestrelku vyvolal poškodený, ktorý zastrelil H. N.. Opätovne zdôraznil, že K. bol zastrelený z ľavej strany, na ktorej sa nachádzali iba N. a T. O. a tvrdenie, že sa hlásil k zastreleniu je výmyslom a technickou nemožnosťou. Z dokazovania plynie záver, že nikto nevedel a nemohol vedieť, že B. K. bude zastrelený, kvalifikácia skutku je tak v rozpore s § 4 písm. a) Trestného zákona, pretože súdom uplatnená kvalifikácia vyžaduje existenciu vopred uváženej pohnútky zavraždiť iného. Usmrtenie K. však bolo výsledkom jeho nepredvídateľného správania a konania neznámej osoby bez vopred uváženej úmyslu a pohnútky. Upriamil pozornosť na to, že k usmrtieniu V. X. došlo s odstupom niekoľkých hodín od obmedzenia osobnej slobody až v obci K. A., na základe rozhodnutia B. a P. T., ktorí skutok vykonali bez aktívnej účasti odvolateľa. V konaní nebolo vyvrátené, že sa nezúčastnil priameho zadržania X., pretože strážil cestu a zastavoval vozidlá. Do priameho kontaktu s poškodeným neprišiel a počas prevozu ho strážil T. O.. Nebolo jednoznačne preukázané, že kopal jamu, len strážil autá a z miesta činu odišiel medzi prvými. Zdôraznil, že podľa pokynov B. mali X. zajať len kvôli rozhovoru, pri skutku bol prítomný len z dôvodu prezentácie sily. Skutkové zistenia súdov sú tak v rozpore s vykonaným dokazovaním, z ktorého vyplýva, že obžalovaný mal vedomosť len o úlohe obmedziť osobnú slobodu. V súvislosti s vraždou T. T. uviedol, že tohto nikdy nevidel, žiadneho človeka nezavraždil, z ktorého dôvodu nemohol spolupracovať s OČTK, vyžadujúcimi priznanie k skutkom. T. O. dosiahol spoluprácu s políciou, pretože k spáchaniu vraždy sa priznal, do dnešného dňa však neukázal hrob poškodeného. Skutočnosti prispôsobuje očakávaniam polície, pričom mu zatiaľ priznaná vražda „prechádza“ bez trestu a obmedzovania osobnej slobody. P. M. pred zatknutím dostával od tohto svedka odkazy, že sa ho pokúsi zlikvidovať alebo dostať do basy a táto skutočnosť spochybňuje jeho dôveryhodnosť. Ďalej ho usvedčujú Z. N. a K. K., ktorí o skutku mali počuť od B., čo však považoval za pochybné, pretože tento o vraždách nikomu nehovoril. Spochybnil tiež svedka P. D., ktorý vypovedal, že o ničom nevie alebo sa o tom dozvedel od T. O., pretože práve tento svedok bol majiteľom a konateľom spoločnosti C., ktorú prepísal na T. T. a s týmto konateľom sa aj stretol. Spoločnosť bola prepísaná na ďalšieho konateľa a došlo aj k zmene adresy a sídla spoločnosti do M.. Obžalovaný však nemal žiaden kontakt s konateľmi spoločnosti, T. pritom nebol pre spoločnosť nebezpečný. Zdôraznil, že skutok je z hľadiska dôkazov postavený na kajúcnikoch, rozhodnutie sa však neriadi judikatúrou súvisiacou s týmito dôkaznými prostriedkami. Poukázal pritom na Smernicu EP a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny. Okrem týchto nesprávnych skutkových, právnych a procesných postupov, hodnotení a záverov prvostupňového dokazovania a rozhodovania, považoval za nesprávny procesný postup aj skutočnosť, že proti nemu a spoluobžalovaným je vedených niekoľko trestných stíhaní za skutky z toho istého obdobia, za činy tej

istej skupiny B., ktoré sú vyšetrované tou istou súčasťou PZ a následne žalované na rôznych súdoch. Rozčlenenie skutkov a obžalovaných na samostatné konania považuje za porušenie práva na obhajobu. Rovnako ako obžalovaný očakával, že do skončenia procesu, bude zrejmé ako bude postupované s osobami, ktorých trestné stíhanie bolo dočasne odložené a svedkami, ktorí sa zúčastňovali skutkov, vzhľadom na to, došlo k porušeniu § 18 Trestného poriadku a čl. 6 Práva na informácie a čl. 7 Práva na prístup k spisovému materiálu Smernice o práve na informácie v trestnom konaní. V rámci dokazovania pritom registroval informáciu o existencii vyšetrovacieho spisu, obsahujúceho políciou selektívne vybrané výsluchy a dôkazné prostriedky, čím došlo k porušeniu práv obhajoby a práva na spravodlivý proces. Taktiež v postupe súdu cítil pomýlenú neustrannosť, porušujúcu rovnosť strán podľa § 2 ods. 14 Trestného poriadku a nezávislosť a neustrannosť súdu na všetkých stupňoch podľa § 10 ods. 2 Trestného poriadku a čl. 6 Smernice EP a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016, o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní. Senát suploval prokurátora v kladení otázok smerovaných výhradne na dokazovanie viny obžalovaných a niektorých obžalovaných priamo navádzal na odpovede voči obžalovanému, citované v rozsudku ako myšlienky vypočúvaného, tieto by však mali byť bez dôkaznej sily. Porušenie neustrannosti vnímal aj v posudzovaní jeho osoby v kontexte zohľadnenia znaleckého posudku psychológov, ktorý vnímal ako kladný, súd však naopak zdôraznil, že bol súdne trestaný hoci sa naňho hľadá ako netrestaného. Napadnuté rozhodnutie považoval za arbitrárne, nezákonné a nekorešpondujúce so skutkovými a právnymi zisteniami z prípravného konania, žiadal nové prejednanie veci s tým, že vec bude doplnená o veci žalované na Okresných súdoch Dunajská Streda a Trnava a o konanie vylúčené a odstúpené na Okresný súd Dunajská Streda. Navrhol postup podľa § 321 a § 322 ods. 1 Trestného poriadku a vzhľadom na prejavy zaujatosti súdu aj o postup podľa § 325 Trestného poriadku, v rozsahu prejednaní a rozhodnutia súdu v inom zložení. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť.

Obžalovaný JUDr. A. F. sa vyjadril k odvolaniu obžalovaného W. M. a uviedol, že v súvislosti so skutkom 2) pokiaľ o „vražde“ nemali vedomosť ani poprední členovia zločineckej skupiny a išlo o osobné rozhodnutie B., nemohol o tom vedieť ani obžalovaný, ktorý nebol členom skupiny a nestretával sa so B.. Postup OČTK má u obžalovaného rovnako ako u M. za cieľ usvedčiť ho zo skutkov, ktorých sa nedopustil. Považoval za závažnú zmienku M. o druhom policajnom spise, čo považoval za potrebné preveriť, aj v jeho prípade sa totiž objavovali selektívne dôkazy (napr. časť ITP), ktorých pôvod nebol známy.

Obžalovaný P. V. doručil 25. apríla 2019 prostredníctvom obhajcu, Mgr. Jozefa Oberta, odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku ŠTS z 25. marca 2018, sp. zn. BB-3T/2/2018. v odvolaní uviedol, že spoluobžalovaný D. N. na hlavnom pojednávaní 16. a 17. mája 2018 k bodu 1) obžaloby vypovedal tak, že V. v roku 2001 už patril do skupiny B., pričom bol činný pre zločineckú skupinu, z čoho podľa odvolateľa vyplýva, že skupinu nezaložil ani nezosnoval tak, ako mu je to kladené za vinu v obžalobe. Z. N. vypovedal, že obžalovanému dával nejaké pokyny od B., na ktorých obsah si však nevedel spomenúť. V súvislosti s bodom 6) obžaloby Z. N. povedal, že A. V. nebol prítomný na chate v Y. W., kde sa rozdávali úlohy a plánoval skutok a ďalej, že prvý a poslednýkrát ho zaregistroval, keď prichádzal s A. T. na miesto činu. Q. A. na hlavnom pojednávaní 22. mája 2018 vypovedal, že obžalovaného zo skupiny bližšie poznal od roku 2001, 2002, k bodu 1) tiež uviedol, že obžalovaný s J. A., R. B. a B. K. sa od skupiny odtiahli, pretože sa im nepáčili násilné veci, zo skupiny im však nedovolil vystúpiť, pretože inak by už neboli nažive. Podľa obžalovaného A. V. mal najprv strážiť objekty, k ďalším aktivitám sa nevedel vyjadriť. J. A. k bodu 6) obžaloby podrobne vypovedal, že ho v súvislosti so skutkom zaregistroval, až keď B. kričal na P. R. prečo nebol na ceste, na čo mu tento odpovedal, že nevedel zobudiť obžalovaného, nezmiňoval sa o spoluúčasti obžalovaného na kopaní jamy a tiež povedal, že keď V. prišiel na miesto skutku mal oblečené tepláky, nie overal ako ostatní. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní 22. mája 2018 vypovedal, že nevedel o pôsobení zločineckej skupiny B., zúčastnil sa však na strážení C. S. okolo rokov 1999-2000, po prestrelke v bare H.. Spoločne s nevlastným bratom mal stavebnú firmu Q. v F. E., v ktorej mal byť tichým spoločníkom, za spoločnosť oficiálne vystupovala Q. E. a Y. N. a pre B. a P. R. stavali väčšiu chatu. Od C. B. nikdy žiadnu finančnú odmenu nedostal. V súvislosti so skutkom 2) [bod 6) obžaloby] vypovedal, že niekedy na jar ho P. R. požiadal o odvoz do C., počas jazdy sa zmienil o probléme, ktorý nekonkretizoval a prikázal mu strážiť poľnú cestu a hlásiť

príchod policajtov, nepamätal si prítomnosť iných osôb ani totožnosť osoby, s ktorou mal byť problém. Obžalovaný K. K. na hlavnom pojednávaní 23. a 24. mája 2018 k bodu 1) uviedol, že obžalovaný patril do podskupiny vedenej nebohým P. N., pod ktorým boli J. A. a B. K., pričom táto skupina chodila odstraňovať biele kone - konateľov firiem, zabezpečovaných Ľ. B., C. N. a B.. Podskupina bola tzv. vražedné komando, ktorému vypomáhal Z. N. a R. B.. Podľa K. obžalovaný v roku 2006 opustil skupinu a k bodu 6) obžaloby ďalej vypovedal, že obžalovaný nebol na stretnutí v Y. W., kde sa rozdávali zbrane a úlohy, obžalovaného zaregistroval pri skutku ako prišiel s P. R. priniesť náradie, nevedel potvrdiť že odvolateľ kopal jamu, ale potvrdil, že nemal overal ani kuklu. Obžalovaný JUDr. F. na hlavnom pojednávaní 17. júla 2018 vypovedal, že obžalovaných spoznal pri výkone služobnej činnosti, meno obžalovaného pri menovitom citovaní zločineckej skupiny B. však neuviedol. Svedok T. O. na hlavnom pojednávaní 17. a 18. júla 2018 potvrdil, že obžalovaný patril do podskupiny nebohého A. N., spoločne s A., B. a B. K., zaoberajúcou sa likvidáciou bielych koní, na ktorých boli „napísané“ spoločnosti a že zo skupiny vystúpil v roku 2006 po smrti P. R., pričom svedok obžalovaného upozorňoval, že ho chcú ľudia z okolia C. S. zavraždiť a obžalovaný sa mu mal zdôveriť, že ho v skupine držia nasilu. Svedok k bodu 6) potvrdil, že obžalovaný nebol prítomný v Y. W., mal však kopať jamu a potom pešo odísť, svedok nevedel povedať či obžalovaný vedel, o akú akciu ide. Obžalovaný P. M. odvolateľa považoval za člena zločineckej skupiny, obžalovaného pri skutku 6) registroval tak, ako prišiel s P. R. autom zastali asi 50 m od M.. Členstvo odvolateľa v skupine potvrdil aj svedok JUDr. Q. B. a F. W.. Svedok L.H. potvrdil spoluprácu obžalovaného so B., ale neuviedol členstvo v skupine. K bodu 6) obžaloby uviedol, že mal sprostredkované informácie od P. R., že sa na skutku zúčastnila celá skupina. Nevedel, aké vraždy mal obžalovaný vykonať, spomenul len vraždu človeka v reštaurácii K., kde varila matka obžalovaného. Odvolateľ zdôraznil, že trestné konanie o zmienenej vražde, vedenej pod ČVS: PPZ-291/NKA-PZ-BA-2017, bolo právoplatne zastavené uznesením Krajskej prokuratúry Trnava, č. 54/17/2200. Svedok W. C. potvrdil, že obžalovaný bol členom skupiny B., podrobnosti však uviesť nevedel, vnímal ho ako člena skupiny od roku 2002, pričom o obžalovanom vypovedal, že strážil C. B. pri B.. Svedok P. D. pozná obžalovaného od roku 2002, 2003, pričom svedčil, že patril do dunajskostredskej vetvy a skupiny, ktorá mala na starosti odstránenie tela, zahrabanie a podobne. Svedok E. M. potvrdil, že obžalovaný patril do vetvy P. N., ktorá zabezpečovala a likvidovala biele kone. Podľa T. A. mal obžalovaný fungovať pod C. S., konkrétne o činnosti pre skupinu však nevedel uviesť. Svedkyňa - poškodená Q. W., dcéra C. B. uviedla, že obžalovaného pozná asi dvadsať rokov, neoznačila ho však za otcovho priateľa. Svedok Q. M. vypovedal, že sa s obžalovaným bližšie zoznámil, keď roku 1999 vstúpil do skupiny B., o skutočnosti, že mal sledovať pohyb X. sa dozvedel pri rozhovoroch, osobne ho pri tejto činnosti nikdy nevidel. Obžalovaný namietal, že súd prvého stupňa sa vo veci usvedčenia obžalovaného za vinného v skutku 1) oprel o výpovede svedkov - „kajúcnikov“, t. j. svedkov, ktorí majú dočasne odložené vznesenie obvinenia, a to T. O., E. M., P. D., u ktorých bola prítomná subjektívna motivácia dosiahnuť výhody spočívajúce v zlepšení ich postavenia, či už vo forme mimoriadneho zníženia trestu, podmieneného zastavenia trestného stíhania, či zastavenia trestného stíhania spolupracujúceho obvineného. Obžalovaného ďalej zo skutku 1) usvedčujú spolupracujúci obžalovaní, a to D. N., Q. A. a K. K., taktiež vnútorne motivovaní pri svojich výpovediach za účelom dosiahnutia miernejšieho trestu odňatia slobody. Svedkovia C. a Ing. A. uviedli, že bol členom skupiny, nevedeli však uviesť žiadne podrobnosti. Spochybnil vierohodnosť svedka A., pretože vypovedal rozpore s výsluchom z prípravného konania. Svedkovia s dočasne odloženým vznesením obvinenia, kajúcnici, stavajú svoje výpovede na princípe privodiť si výhodnejšie procesné postavenie v trestnom konaní, svedkom však má byť osoba rozdielna od obvineného, vypovedajúca o okolnostiach vnímaných vlastnými zmyslami. Označení svedkovia vzhľadom na dočasné odloženie vznesenia obvinenia dôverne poznajú tvrdenia obžalovaných, nemôžu teda plnohodnotne zastávať procesné postavenie svedkov, čím došlo k porušeniu § 2 ods. 1, ods. 4, ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku. Účel trestného konania nemožno nadradiť nad základné zásady trestného konania. V súvislosti so skutkom 2) namietal naplnenie subjektívnej stránky a právnu kvalifikáciu skutku, pretože sa nezúčastnil rozdeľovania úloh v Y. W. a mal iba strážiť príľahlú cestu. Obžalovanému je v bode 1) kladené za vinu, že zosnoval, založil a bol členom zločineckej skupiny, v bode 6) obžaloby je mu však kladené za vinu členstvo v organizovanej skupine. Vo vzťahu k poškodenému M. X. mal byť skutok právne kvalifikovaný ako vydieranie podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. Z procesnej opatrnosti obžalovaný namietal príslušnosť Špecializovaného trestného súdu, pretože skutok 6) obžaloby

mali spáchať ako organizovaná skupina. Odvolateľ napadol výrok o uložení výnimočného úhrnného trestu odňatia slobody sedemnásť rokov, pretože ŠTS pri určení druhu a výmery trestu nerešpektoval § 31 ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a neprihliadol na to, akou mierou prispel k spáchaniu trestného činu, za ktorý bol uznaný vinným a neprihliadol na poľahčujúce a pritŕžujúce okolnosti podľa § 33 písm. c), písm. d), písm. g) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Obžalovaný napadol tiež výrok rozsudku o uložení trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3, § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona, pretože nebolo preukázané, že by založil alebo zosnoval zločineckú skupinu alebo že by finančne profitoval z členstva v zločineckej skupine a za tento profit nadobudol majetok. Spochybnil výrok o náhrade škody, ktorým bol podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku spoločne so Z. N., K. K., J. A., P. M., R. B. a JUDr. A. F. zaviazaný na úhradu škody poškodenému Ing. T. K. vo výške 985,- eur, pretože s vraždou nemá nič spoločné. Obžalovaný je v mieste bydliska, obci S. V. hodnotený ako bezproblémový, vždy ochotný pomôcť pri verejnoprospešných prácach. Záverom odvolania poukázal na uplatnenie zásady in dubio pro reo a žiadal, aby najvyšší súd ako odvolací súd rozsudok ŠTS zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného P. V. oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, ak bude odvolací súd iného názoru žiadal, aby pri ukladaní výmery a druhu trestu prihliadol na poľahčujúce okolnosti podľa § 33 písm. c), písm. d) a písm. g) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. f) a písm. j) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z.

Obžalovaný JUDr. F. sa stotožnil vo svojom vyjadrení s tvrdeniami v odvolaní obžalovaného A. V., týkajúcimi sa dôveryhodnosti svedkov a obžalovaných, ktorí sa priznali k skutkom, pretože súd mal dôkladnejšie skúmať motiváciu a pravdivosť jednotlivých tvrdení. Obžalovaný V. pri skutku 2) potvrdzuje nevedomosť o tom, že by malo ísť o vraždu, jednalo sa tak zjavne o informáciu známou len B. a jeho najbližším osobám.

Odvolanie prvostupňového súdu dňa 15. apríla 2019 odvolaním napadla poškodená Q. W. (č. l. 23 686), a to vo výroku o náhrade škody. Súd rozhodol, aby jej bola vyplatená nemajetková ujma podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku vo výške 10.000 eur, ktorá však nedosahuje ani sumu odškodnenia obetí násilných trestných činov podľa zákona č. 274/2017 Z. z., stanovenú ako päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

Poškodený P. T. podal odvolanie 9. apríla 2019 proti rozsudku ŠTS sp. zn. BB-3T/2/2018, pričom v súvislosti s bodom 1) rozsudku kategoricky odmietol, že jeho synovia B. a E. T. boli členmi skupiny B., nikdy žiadnu zločineckú skupinu nezakladali, nepatrili do žiadnej hierarchie a jedná sa o tvrdenia vykonštruované JUDr. F.. Predložil notársku zápisnicu, ktorú dal v prípravnom konaní k dispozícii aj OČTK, a to vyjadrenie očitého, korunného svedka, opisujúceho desaťnásobnú vraždu W. a menujúceho páchatel'ov, z ktorej vyplýva, že bratia T. s tým nemali nič spoločné. Skutočnosť, že niektorí páchatelia poznali jeho synov neznamena, že patrili do zločineckej skupiny. Pri stretnutiach so B. bol témou najmä šport, ktorému sa venovali. Poškodený ďalej namietal aktivitu K. K. pri zavraždení jeho synov, ktorý mal podľa rozsudku len odviezť motorové vozidlo Mercedes ML320 CDI, EVČ: G., a toto odovzdať pred kasínom medzi obcami C. a S. B.. Podľa zistení poškodeného a anonymného listu bol práve K. hlavným iniciátorom, organizátorom a spolupáchatel'om vraždy jeho synov a jeho úlohou bolo odpútať ich pozornosť, aby sa nemohli brániť, pričom skutok sa stal v dome Z. N. a vykonali ho práve Z. N., Ľ. B., ale aj K. K.. Namietal výšku priznanej náhrady škody s tým, že uplatnenú náhradu škody považoval len za symbolickú za dva ľudské životy. Poukázal na útrapy spôsobené smrťou synov, ktoré veľmi ťažko zdravotne znášala manželka, až nakoniec zomrela, zdôraznil tiež prežívanie straty nebohých ich dcérami T. a Z..

Na verejnom zasadnutí 8. októbra 2019 v konaní pred najvyšším súdom odvolateľa zotrvali na svojich písomných podaniach a ich doplneniach. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR navrhol vec obžalovaného F. Z. vylúčiť na samostatné konanie. Obžalovaný F. Z. a jeho právna zástupkyňa sa nezúčastnili verejného zasadnutia. Obhajkyňa obžalovaného JUDr. Nadežda Boľová svoju neúčast' ospravedlnila zdravotnými dôvodmi.

Obhajca obžalovaného T. B. Mgr. Matej Krajčí, PhD na verejnom zasadnutí po doplnení dokazovania vzniesol námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu JUDr. Alene Šiškovéj a členke senátu JUDr. Dane Wänkeovej, najmä z dôvodu, že rozhodli v inej veci o vzatí do väzby obžalovaného B., ďalej namietal procesný postup konajúceho súdu, pričom uviedol, že o dôvodoch zaujatosti sa dozvedel dnes, teda v dobe konania verejného zasadnutia.

Predsedníčka senátu na verejnom zasadnutí oznámila, že o takejto námietke sa konať nebude s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku, pretože námietka nebola podaná neodkladne a ani z vecných dôvodov neobstojí.

O dôvodoch na vylúčenie senátu sa obžalovaný a jeho obhajca mohli dozvedieť, pri prvom upovedomení o konaní verejného zasadnutia (17. až 18. septembra 2019), ktorý termín konania bol zrušený z dôvodu ospravedlnenia sa obhajkyne JUDr. Zlochovej.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. III. ÚS 855/2016) a rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci č. 68955/11 - Dragojevič proti Chorvátsku), z ktorých vyplýva, že skutočnosť, že sudca, ktorý rozhodoval o väzbe obžalovaného a rozhodoval tiež o jeho trestnom obvinení, neznamená porušenie zásady nestrannosti súdu zakotvené v čl. 6 Dohovoru. V danom prípade namietnutí sudcovia rozhodovali o väzbe obžalovaného v inej trestnej veci (4 Tost 20/2019). Najvyšší súd zdôrazňuje, že sudca pri rozhodovaní o väzbe hodnotí dostupné informácie, aby zistil, či existujú dôvody pre podozrenie obžalovaného a pri vine hodnotí, či nazhromaždené dôkazy sú dostatočné na to, aby bol obžalovaný uznaný vinným.

Najvyšší súd na základe podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Preskúmaním Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odvolania obžalovaných i prokurátora ÚŠP GR SR sú sčasti dôvodné, odvolania poškodených nie sú dôvodné.

Odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietne odvolanie, ak je v celom rozsahu nedôvodné. Pri čiastočnej dôvodnosti odvolania zruší dôvodne napadnutú časť (výrok alebo výroky) rozsudku a nedôvodne napadnutý výrok ponechá nedotknutý; vždy však zruší výrokom o vine podložené výroky v prípade uvedenom v § 31 ods. 2 veta druhá a ods. 3 Trestného poriadku (ex lege).

Ak odvolací súd ponechá odvolaním nedôvodne napadnutú časť rozsudku nedotknutú, pretože na základe tohto, čiastočne aj dôvodného odvolania, alebo na základe odvolaním vyvolaného zákonného prieskumu (§ 317 ods. 2 Trestného poriadku), zruší inú časť napadnutého rozsudku, má nevyhovenie odvolaniu, vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku, právne účinky zamietnutia odvolania (§ 319 Trestného poriadku). Od toho sa potom odvíja právoplatnosť výroku rozsudku, napadnutého neúspešnou časťou odvolania, a to podľa ustanovenia § 183 ods. 1 písm. b) bod 3. Trestného poriadku, ktoré je na tento účel potrebné vyložiť extenzívne.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, odvolací súd, v súlade so zásadou bezprostrednosti, pri prieskume dôkazno-hodnotiacich úvah súdu prvého stupňa ponechal jeho závery nedotknuté, lebo im nemohol vytknúť vecnú neopodstatnenosť alebo nevyrovnanie sa s relevantnými okolnosťami, a to aj v prípade, ak bolo alternatívne možné dospieť k iným záverom. Konanie netrpelo procesnými chybami, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozhodnutia.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky, odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať

na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojnásťročnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní vykonal v predmetnej veci všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto potom náležite v intenciách zákonného ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil a dospel tak k správne záveru, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že skutky ako boli uvedené v jednotlivých bodoch rozsudku (1 - 12) sa stali a ich páchatelmi sú obžalovaní. V odôvodnení rozsudku potom súd vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny.

Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že súd prvého stupňa kvôli prehľadnosti oproti obžalobe jednotlivé skutky zoradil podľa časovej osi, v ktorej boli jednotlivé skutky spáchané a časovej nadväznosti na predchádzajúci skutok. Rozsudok súdu prvého stupňa vyčerpá odsúdením celý predmet obžaloby, aj keď pri úprave žalovaných skutkov, a to aj ich zlučovaním alebo rozdelením. Tento postup bol vecne správny a zodpovedal reálnemu vymedzeniu konania obsiahnutého v obžalobe do skutkovej podoby, pri zachovaní zásady totožnosti skutku (pričom vzťah jednotlivých bodov obžaloby a napadnutého rozsudku je uvedený v jeho odôvodnení). Pokiaľ obžalovaní namietali vylúčenie veci na samostatné konanie a spájanie vecí na spoločné konanie, najvyšší súd konštatuje, že citované ustanovenia preukazujú, že tieto inštitúty boli použité správne a spôsobom predpokladaným zákonom. Vo všetkých prípadoch sa jednalo o urýchlenie konania a hospodárnosť. Obžalovaní v tejto súvislosti namietali aj postúpenie vylúčenej veci uznesením Špecializovaného trestného súdu z 15. mája 2018 sp. zn. BB-3T/2/2018 Okresnému súdu Dunajská Streda. Okresný súd vyslovil svoju nepríslušnosť a vec postúpil Špecializovanému trestnému súdu Banská Bystrica. Kompetenčný spor doposiaľ nie je ukončený. V tejto súvislosti obžalovaný JUDr. F. namietal, že po spojení vecí dňa 17. júla 2019 neboli výsluchy obžalovaných: D. N., F. Z., K. K., T. B., Q. A., P. V. zopakované, nebola mu daná možnosť sa k nim vyjadriť a ani nebol súdom s nimi inak oboznámený. Vzhľadom na uvedené došlo zásadným spôsobom k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko tieto výsluchy neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 15. mája 2018, sp. zn. BB-3T/18/2018 bolo konanie proti obžalovanému JUDr. A. F. vylúčené na samostatné konanie zo spoločného konania vedeného pod sp. zn. BB-3T/2/2018 z dôvodu, že obžalovaný sa nedostavil na určený termín hlavného pojednávania v dňoch 15.-17. mája 2018 a 22. - 24. mája 2018, pričom svoju neprítomnosť ospravedlnil potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti z 15. mája 2018. Na hlavné pojednávanie určené na 17. júla 2018 sa obžalovaný dostavil, preto prvostupňový súd uznesením zo 17. júla 2018, sp. zn. BB-3T/18/2018 podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku trestnú vec proti obžalovanému JUDr. A. F. spojil s trestnou vecou proti obžalovaným D. N., K. K., F. Z., Q. A., W. M., T. B., P. V. Ako bolo uvedené vyššie obžalovaný JUDr. F. sa zúčastnil hlavného pojednávania konaného dňa 17. júla 2018, na ktorom boli prítomní aj obžalovaní K. K., F. Z., Q. A., W. M., T. B., P. V., JUDr. A. F. (obžalovaný N. požiadal, súd, aby konal v jeho neprítomnosti). Prítomní boli všetci obhajcovia, ktorí zároveň požiadali o opis zápisnice. Hlavné pojednávanie tak, ako aj všetky hlavné pojednávania v posudzovanej veci, boli zaznamenávané s využitím technického zariadenia určeného na zaznamenávanie zvuku. Obžalovaný JUDr. F. dňa 17. júla 2018 o 15.40 hod. opustil pojednávacie miestnosť, po tom, čo požiadal senát, aby hlavné pojednávanie v dňoch 17., 18. a 19. júla 2018 bolo vykonané v jeho neprítomnosti. Zároveň vzal na vedomie poučenie podľa § 252 ods. 5 Trestného poriadku (č. l. 22178, zv. 77). Dňa 18. júla 2018 sa obžalovaný hlavného pojednávania nezúčastnil. Dňa 19. júla 2018 bol na hlavnom pojednávaní prítomný. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný JUDr. F. mohol v plnom rozsahu realizovať svoje obhajobné právo. Zásada kontradiktórnosti

porušená nebola. Len na ozrejmienie najvyšší súd uvádza, že zásada kontradiktórnosti, definícia, bola použitá v projekte Corpus Juris - proces, v ktorom sa rešpektujú zásady rovnosti zbraní, ktorý zaistuje, aby mali strany prístup k akýmkoľvek dôkazom a argumentom, ktoré boli predložené súdu a ktoré by mohli mať vplyv na prejednanie veci a súdne rozhodnutie. Zásada kontradiktórnosti v podstate znamená diskusiu strán o predložených dôkazoch a argumenty strán. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nutným, aby diskusia strán prebiehala vždy ústne, niekedy postačí aj diskusia vedená písomne. Účasť obžalovaného na hlavnom pojednávaní je vždy jeho právom, nikdy nie jeho povinnosťou. Obžalovaný teda má právo vzdať sa práva na vedenie kontradiktórneho procesu v jeho neprítomnosti, t. j. vzdať sa práva na výsluch svedkov, na spochybňovanie dôkazov obžaloby, pričom tak musí urobiť výslovným vyhlásením, ktoré nevzbudzuje pochybnosť. V posudzovanej veci sa obžalovaný JUDr. F. vzdal svojho práva na kontradiktórny proces.

V súvislosti s totožnosťou skutku, ktorú namietali niektorí obžalovaní vzhľadom na záverečnú reč prokurátora ÚŠP GP SR (ďalej len "prokurátor"), najvyšší súd považuje za vhodné uviesť, že prokurátor v záverečnej reči žiadal oproti podanej obžalobe upresniť skutok v bode 1/ obžaloby v súlade s vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní a pri niektorých spoluobžalovaných a svedkoch neuvádzať celé mená, ale len začiatkové písmená. Takáto požiadavka prokurátora bola legitímna. Pod slovným spojením totožnosť skutku je nevyhnutné rozumieť zhodu (identitu) podstatných skutkových okolností, ktoré sú obsiahnuté v skutkovej vete príslušných orgánov činných v trestnom konaní a súdu (najmä zhoda skutku medzi obžalobou a rozsudkom). Zhoda sa však musí týkať podstatných okolností. Prípadné zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania v trestnom konaní, automaticky preto neznamenajú narušenie koncepcie totožnosti skutku. Práve naopak, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu zohľadniť takéto zmeny a tieto aj následne premietnuť do príslušnej skutkovej vety. Rovnako platí, že totožnosť skutku nie je daná zhodou jeho právnej kvalifikácie v obžalobe a v rozhodnutí súdu, ale zhodou podstatných skutkových okolností. To znamená, že pokiaľ sa v priebehu trestného stíhania mení právna kvalifikácia stíhaného skutku, nemôže to mať bez ďalšieho vplyv na zákonnosť trestného procesu. Pre zachovanie totožnosti skutku nemajú vplyv ani zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú (čas, miesto, spôsob vykonania, spolupáchatelia...), ak inak totožnosť konania zostala zachovaná. To znamená, že zmena opisu skutku je v samotnom priebehu trestného stíhania prirodzene prípustná, keďže konkrétne pozadie niektorých skutkových okolností prípadu možno odkryť až postupným vykonávaním dokazovania, pričom niektoré skutkové okolnosti prípadu môžu ostať až do konečného rozhodnutia vo veci neznáme (napr. nenájdenie tela zavraždenej osoby, vražednej zbrane atď.).

Obžalovaní T. B., P. V., JUDr. A. F. vo svojich odvolaniach popreli spáchanie trestnej činnosti. Obžalovaný K. a M. priznali spáchanie skutku pod bodom č. 1. Obžalovaní D. N. a Q. A. na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby urobili vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, čím sa priznali k spáchaniu skutkov, ktoré sú im v obžalobe kladené za vinu.

Obžalovaní JUDr. F., B., M., namietali členstvo v zločineckej skupine, resp. namietali činnosť pre zločineckú skupinu. Obžalovaný V. namietal skutočnosť, že nezaložil zločineckú skupinu. Obžalovaní zhodne uvádzali, že nenaplnili pojem „zločinecká skupina“. Poškodený T. namietal, že jeho synovia neboli členmi zločineckej skupiny.

Úvodom treba uviesť, že pojmami zločinecká skupina a organizovaná skupina sa prvostupňový súd dôsledne zaoberal na str. 133 - 139 rozsudku. Treba pripomenúť, že tieto pojmy boli už viackrát vysvetlené a judikované v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu Tpj 15/2018, rozhodnutia sp. zn. 2To 9/2014, 3To 2/2016, 2To 3/2016, 3To 3/2018 atď., rozhodnutia ústavného súdu napr. III. ÚS 665/2016).

Len pre úplnosť treba dodať, že založením zločineckej skupiny môže byť každá aktivita, v dôsledku ktorej dôjde k vzniku takejto organizácie (napr. získavanie členov), i keď organizácia zatiaľ nevyvíja žiadnu činnosť alebo vyvíja dočasnú činnosť právne nezávadnú. Založenie zločineckých spolkov môže spočívať v premene nezávadnej organizácie na zločineckú. Za zakladateľov sa považujú osoby, ktoré

iniciujú jej vznik a dohodu či už výslovnú, alebo konkludentnú, na ktorej základe sa takáto skupina konštituuje, a to bez ohľadu na to, aké miesto v hierarchii tohto spolčenia neskôr zastávajú. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že zločinecká skupina nemusí byť vyhranená existenciou presne identifikovanej skupiny ľudí, ktorí fungujú za každých okolností len v takomto zoskupení, s nikým nespolupracujú a ostatných medzi seba neprijímajú, resp. prijímajú až po preverení. Zločinecká skupina môže byť aj relatívne voľnejšie zoskupenie ľudí s nie presne ohraničeným personálnym substrátom, resp. personálny substrát zločineckej skupiny môže byť množinou premennou a relatívne flexibilnou. Za najdôležitejšie možno považovať vedomosť o tom, že sa hoc čo len v jednotlivých konaniach zaraďujem do štruktúry, o ktorej viem, že je štruktúrovaná hierarchizovaná a vykazuje vyššie popísané všeobecné znaky. Za dokonaný trestný čin sa považuje aj púhe členstvo v zločineckej skupine, keď postihuje účasť na činnosti takej skupiny (Môže ísť napr. o osobu, ktorá pre zločineckú skupinu, resp. jeho niektorých členov zabezpečuje niektoré práce alebo služby.). Podporou sa rozumie pomoc poskytnutá takejto organizácii ako celku alebo len jej jednotlivému členovi, ale v záujme zločineckej skupiny. Podpora môže mať podobu materiálnu alebo morálnu. Priamou finančnou podporou bude napríklad poukazovanie finančných prostriedkov na účet zločineckej skupiny, darovanie hotovosti, poriadanie zbierky, požičiavanie hnutelných a nehnuteľných vecí (napr. automobilu). Za morálnu podporu možno považovať napr. prejavy sympatií, propagáciu jej činnosti, intervenciu v prospech cieľov zločineckej skupiny u rôznych orgánov či inštitúcií, poskytnutie informácií. Spáchanie úmyselného trestného činu páchatelom, ktorý je členom organizovanej zločineckej skupiny predpokladá, že osoba, ktorá spáchala takýto trestný čin bola v tej dobe začlenená do organizačnej štruktúry, hoci ju v celom rozsahu nepoznala a plnila len dieľčie úlohy. Páchatelovi musí byť známe, že trestný čin pácha s osobou, ktorá je členom zločineckej skupiny, a nie je podstatné, ako sa to dozvedel. Napokon treba dodať, že obžalovaní pôsobili ako tzv. hrubá sila, vždy rešpektovali pokyny a prijali dopredu vymedzenú úlohu pri páchaní jednotlivých skutkov od hierarchicky nadradených osôb v skupine. Z toho vyplýva, že obžalovaní akceptovali to, že sa podieľajú na páchaní skutkov, skutky páchali koordinovane v rámci väčšej skupiny osôb, kde každý vedel, aká je jeho úloha pri páchaní skutku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal s poukazom na rozsiahle dokazovanie k skutku č. 1/ , vykonané prvostupňovým súdom, žiadnu pochybnosť o tom, že obžalovaní D. N., K. K., F. Z., Q. A., W. M., T. B. a P. V. boli členmi zločineckej skupiny B., ktorá pôsobila najmä v F. B. a okolí a v okresoch X., K., ale aj na iných miestach Slovenskej republiky. Na najvyššej pozícii v riadiacej zložke pôsobil C. B.. Pre túto zločineckú skupinu bol činný minimálne do 31. júla 2005 obžalovaný JUDr. A. F..

Súd nemal pochybnosti o tom, že vedomostná úroveň u obžalovaného JUDr. F. je na vysokej úrovni, (hoci tvrdil, že zločineckej skupine B. nijako nepomáhal, ale podieľal sa aktívne na trestnom stíhaní jej členov...). Pre súd je dôležité to, čo bolo preukázané v rámci tohto konania, pričom dospel k záveru, že obžalovanému bola preukázaná podpora zločineckej skupiny.

Odvolatelia ďalej v odvolaniach zhodne poukazovali na skutočnosť, že jedna osoba nemôže mať dve procesné postavenia (najskôr je vypočutá ako svedok a potom ako obvinený a naopak), preto nemôže ísť o dôveryhodnú osobu, pretože výpoveďou takáto osoba získava neprimerané výhody. Prvostupňový súd v tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a najvyššieho súdu (str. 127, a nasl. rozsudku). S odôvodnením prvostupňového súdu v otázke tzv. „kajúcnikov" sa aj odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. V danom kontexte odvolací súd v prvom rade uvádza, že osobitné trestno-procesné inštitúty tzv. „odklony" (napr. dočasné odloženie vznesenia obvinenia, prerušenie trestného stíhania, podmienené zastavenie trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, dohoda o vine a treste), umožňujú nepostihnúť dotknutého páchatel'a, a to aj v súvislosti s jeho výpoveďou proti iným páchatel'om. Podstatou takého legislatívneho riešenia je prioritá záujmu spoločnosti na umožnení odhalenia a dokázania určitého druhu trestnej činnosti a jej najnebezpečnejších páchatel'ov.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaných, je zrejmé, že títo sa dožadujú iného hodnotenia vykonaných dôkazov. V tomto smere odvolací súd považuje za nutné konštatovať, že v prípade, že súd

vyhodnotí niektorý vykonaný dôkaz inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nemôže to byť dôvodom na zmenu rozsudku. Tu je potrebné poukázať na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR nepatrí právo účastníka (strany konania) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ako ani povinnosť súdu vykonať účastníkom konania navrhnuté dôkazy. Je výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto dôkazy následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Odvolatelia ďalej namietali nevykonanie navrhovaných dôkazov. Prvostupňový súd uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať všetky doposiaľ nevykonané dôkazy vyplývajúce z návrhov na doplnenie dokazovania, ktoré v písomných podaniach a ústnych doplneniach z 8. februára 2019, 27. februára 2019 a 11. marca 2019 navrhla obhajkyňa JUDr. Zlochová za obžalovaného K. K., zo dňa 25. februára 2019 a dňa 19. marca 2019 navrhla obhajkyňa JUDr. Boľová za obžalovaného F. Z., zo dňa 23. februára 2018 navrhol obhajca JUDr. Jonáš za obžalovaného W. M., zo dňa 14. januára 2019 a dňa 19. marca 2019 navrhol obhajca Mgr. Krajčí, PhD za obžalovaného T. B., zo dňa 14. januára 2019 navrhol obhajca JUDr. Ing. Pekár, PhD, za obžalovaného JUDr. A. F., zo dňa 15. februára 2019 navrhol obžalovaný K. K. (č.l. 23200). Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu boli zo strany obhajcov v podstate dané tie isté návrhy na doplnenie dokazovania, o ktorých už prvostupňový súd rozhodol. Ako vyplýva aj z rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 1TdoV 11/2017 ak má súd (už súd prvého stupňa) za to, že dokazovanie určitej relevantnej okolnosti je dostatočné, nesmie konanie zdržiavať nadbytočným (a v tomto kontexte) prietahovým dokazovaním z iných možných zdrojov. Možno dodať, tak ako to napokon najvyšší súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už opakovane uvádza, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného (obžalovaného) a jeho obhajcu, keď jeho účelom je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchaného trestného činu a nie dosiahnuť také rozhodnutie súdu, o ktoré sa obvinený (obžalovaný) usiluje pomocou obhajoby. Aj podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie je súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkmi konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03, IV. ÚS 208/09. Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov spojený so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04, II. ÚS 193/06).

Obhajkyňa obžalovaného K. K. doplnila odvolanie a pripojila k nemu notársku zápisnicu, ktorou osvedčovala skutočnosť, že obžalovaní B. a T. zrejme žijú, keďže je po nich vyhlásené pátranie.

Podľa § 119 ods. 2 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona. Zákonnosťou dôkazu sa rozumie zistenie, že bol získaný z prameňa, ktorý stanovuje alebo pripúšťa zákon, že bol zabezpečený a vykonaný oprávnenou osobou a že sa tak stalo v zodpovedajúcom štádiu trestného konania a to takým postupom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Ak sa tak nestalo, pôjde o nezákonný dôkaz. Okrem zákonosti dôkazu existuje ešte tzv. procesná použiteľnosť dôkazu (nepripustnosť dôkazu), pri ktorej ide v zásade o zákonný dôkaz, ktorý však vzhľadom k určitým okolnostiam nemôže byť použitý v ďalšom priebehu konania a nie je možné z neho vychádzať pri ustaľovaní skutkového stavu veci. Obhajkyňa obžalovaného K. K. JUDr. Ingrid Zlochová k doplneniu odvolania pripojila notársku zápisnicu č. N 389/2019, Nz 23558/2019, NC Rls 24103/2019 napísanú na Notárskom úrade v Bratislave, Nám. SNP 19, 25. júla 2019, kde obhajkyňa ako účastníčka konania pred notárkou osvedčovala právne významnú skutočnosť, že na obžalovaného C. B. bol z dôvodu pátrania vydaný Európsky zatykač OR PZ v Dunajskej Strede 18. januára 2000 a na P. T. príkaz na zatknutie tým istým útvarom PZ SR 15. novembra 2006. Najvyšší súd konštatuje, že týmito dôkazmi, ktoré majú evokovať dojem, že obaja obžalovaní žijú sa prvostupňový súd zaoberal. V tejto súvislosti poukazujeme na porušenie viacerých predpisov, a to Trestného poriadku, § 36 ods. 3, ktorý ustanovuje nezlučiteľnosť funkcie obhajcu v konaní s ustanovením znalca, tlmočníka, prekladateľa alebo svedka prejednávaneho skutku. Obhajca nemôže byť vypočúvaný ako svedok o skutočnostiach, ktoré sa

dozvedel pri výkone obhajoby (PL. ÚS 112/2011). Zákon o advokácii, najmä § 2 ods. 4. Notársky poriadok presne vymedzuje, ktoré skutočnosti je notár oprávnený skúmať, pričom je oprávnený skúmať iba totožnosť osoby, ktorá sa pred neho dostavila. Akékoľvek ďalšie skúmanie pravdivosti vyhlásení a tvrdenie účastníka by bolo prekročením zo strany notára a porušením zákonných povinností. Osvedčenie je iba podkladom a právne následky môžu vzniknúť až uplatnením práv pred iným orgánom, ktorý posudzuje splnenie zákonných záležitostí. Najvyšší súd ďalej ozrejmuje, že postup pri pátraní po osobách a veciach upravuje nariadenie MV SR č. 53/2007. Informačné systémy pátrania patria k najpoužívanejším administratívnym pomôckam. Upravuje to nariadenie MV SR č. 30/2007 o prevádzke informačných systémov. Ak polícia dlhodobo pátra po nezvestnom príbuznom (osobe), môže sa podať návrh na vyhlásenie za mŕtveho. Vyhlásiť nezvestného za mŕtveho je oprávnený iba súd. Uvedené konanie trvá spravidla viac než rok. Pokiaľ polícia pátra po nezvestnom, avšak bez akejkoľvek stopy, je na zvážení blízkych, či niektorý z nich podá návrh na vyhlásenie za mŕtveho. Pri neúspešnom pátraní po nezvestnom sa takéto pátranie odvolá automaticky po upynutí 20 rokov od jeho vyhlásenia. Orgány činné v trestnom konaní sú povinné v určitých intervaloch preverovať, či dôvody vyhlásenia pátrania u takýchto osôb trvajú. Odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný B. a T. nežijú. Vyplýva to z vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí L. H. a obžalovaného K. K., ktorí zo spáchania skutku usvedčujú aj F. Z. Obžalovaní vyplatili L. H. sumou 200 000 eur za vyriešenie problému so B. a aktívne pomáhali pri zahladzovaní stôp po čine. Pomáhali mu zadovážiť bager a zbrane. Aj keď sa nepodarilo nájsť telesné pozostatky C. B., z výpovedí najbližších príbuzných dcéry Q. W., exmanželky F. W., rodičov, obžalovaného D. N., ako aj ostatných obžalovaných vyplýva, že naposledy boli s ním v kontakte v decembri 2010. Zo zaistených fotografií pri domovej prehliadke z roku 2016 u Q. E., s ktorou B. žil, vyplýva, že tieto fotografie sú naposledy z obdobia roku 2010. Z výpovedí obžalovaného D. N. a Q. E. vyplýva, že naposledy bol B. vidенý nažive 2. decembra 2010 a v tento deň mal ísť na ranč k L.H. Dcéra Q. W. bola s ním dohodnutá na lyžovačke, k čomu nedošlo. Peniaze, ktoré jej otec pravidelne dával prostredníctvom obžalovaného N., tento jej pri poslednom odovzdávaní uviedol, že to nie sú peniaze od jej otca. Po zmiznutí otca, jeho majetok začali užívať Q. E. a obžalovaný D. N.. Jeho kumpáni a D. N. ju začali vydierať, aby prepísala dom. Svedkyňa uviedla, že musela podpísať darovaciu zmluvu, ktorou previedla dom na firmu Q. s.r.o., ktorú vlastnila Q. E. v F. B. na N. ulici. O tom, že B. nie je nažive vypovedali aj príslušníci PZ Q. V., A. K., M. M., ktorí opísali správanie sa obžalovaného K. pred vraždou M. a po jeho vražde. Telesné pozostatky B. mali byť naposledy zakopané na pozemku obžalovaného F.Z., ktorý ich z dôvodu naštrbenia vzťahov s obžalovaným K. prekopal na neznáme miesto.

Odvolací súd ďalej konštatuje, že nie sú ani pochybnosti o zavraždení P. T.. Tieto skutočnosti vyplývajú z priamych výpovedí aktérov prítomných pri skutku (L. H., Z. N., K. K.), ktorí detailne popísali následné fyzicky a časovo náročné zlikvidovanie telesných pozostatkov poškodeného. Uviedli aj motív, prečo zomrelý B. rozhodol o usmrtení T..

Obžalovaný T. B. v odvolaní namietal, že obžaloba prednesená prokurátorom na hlavnom pojednávaní dňa 15. mája 2018 mu nebola tlmočená do maďarského jazyka a žiadal, aby mu výpovede spoluobžalovaných, ako aj zápisnice z hlavných pojednávaní boli preložené z jazyka slovenského do jazyka maďarského, čo mu súdom nebolo umožnené. Na základe tejto skutočnosti sa obžalovaný rozhodol, že sa nebude zúčastňovať hlavných pojednávaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil, že rovnopis obžaloby bol spolu s výzvou na oznámenie návrhov na vykonanie dôkazov doručený obhajcom obžalovaných 17. januára 2018, sp. zn. BB-3T/2/2018 (č. l. 20396). Zároveň predseda senátu požiadal ustanovenú tlmočičku o vyhotovenie prekladu výzvy. Tento preklad bol vyhotovený 19. januára 2018 a doručený obžalovaným N., B., ktorí vyhlásili, že neovládajú jazyk, v ktorom sa vedie konanie. Z obsahu spisu (zv. č. 74, čl. 20648 - 20837) je zrejmé, že obžaloba bola preložená do maďarského jazyka. Prvostupňový súd v súlade s § 28 ods. 5 Trestného poriadku umožnil obžalovanému B. po skončení hlavného pojednávania (29. júna 2018) v pojednávacej miestnosti pretlmočiť obsah zápisnice ustanoveným tlmočníkom, čo obžalovaný odmietol. Neuvedol, že z tohto dôvodu sa nebude zúčastňovať hlavných pojednávaní. Pokiaľ ide o právo na tlmočníka, tak je povinnosťou súdu tlmočníka pribrať ak obžalovaný vyhlási, že neovláda jazyk, v

ktorom sa konanie vedie. Je potrebné zdôrazniť, že v posudzovanej veci bol na každom hlavnom pojednávaní tlmočník prítomný, pričom ani jeden obžalovaný, ktorý neovláda slovenský jazyk nenamietal kvalitu tlmočenia. Právo na tlmočníka nevyžaduje preloženie celého spisového materiálu. To vyplýva aj z judikatúry ESLP, ktorý judikuje, že ustanovenie § 6 ods. 3 písm. e) Dohovoru hovorí o tlmočníkovi, ale nie aj o prekladateľovi. Rovnako len o tlmočníkovi hovorí aj Ústava SR. Tlmočenie by teda zásadne malo byť súladné s Dohovorom (Husain proti Taliansku z 24. februára 2005), nakoľko ten nejde tak ďaleko (a ani náš Trestný poriadok), aby sa vyžadovalo preloženie každého listinného dôkazu alebo úradného dokumentu v konaní. Poskytnutá pomoc tlmočníka by mala byť taká, aby umožnila obžalovanému oboznámiť sa s danou vecou a obhajovať sa. To, že právo na tlmočníka nie je absolútne, potvrdil aj Ústavný súd SR (I. ÚS 257/2010) s tým, že neexistuje právo obžalovaného, aby bolo preložené úplne všetko, čo sa nachádza v spise. Postačí ako je spis pretlmočený a preklad by sa mal vyžadovať len v prípadoch, keď ide o hlavné rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, či súdu, ktoré sa týkajú obvinenia (napr. uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby, či rozsudku, § 28 ods. 4 Trestného poriadku). Takýto postup by však mal prichádzať do úvahy len v prípadoch, keď o to obžalovaný požiada. Ak obžalovanému stačí len pretlmočenie rozhodnutia s odôvodnením (prípadne aj za pomoci obhajcu), nič nenaznačuje, že by išlo o porušenie práva obžalovaného byť oboznámený s tým, čo sa mu kladie za vinu v jazyku, ktorému rozumie, prípadne o porušenie práva na spravodlivý proces. Porušením Dohovoru nebola dokonca ani absencia prekladu písomného rozsudku a to v prípade, ak obžalovaný bol s jeho obsahom a odôvodnením dostatočne oboznámený a prípadne aj za pomoci obhajcu mohol podať odvolanie. Najvyšší súd uzatvára, že u obžalovaného B. nedošlo ani k porušeniu práva na obhajobu ani k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Obžalovaný B. a v doplnenom odvolaní aj obžalovaný JUDr. F. - namietali premlčanie skutkov podľa bodov 1 a 6 obžaloby, skutky 1 a 2 rozsudku (čl. 24101) obžalovaný B. poukazoval na záverečnú reč svojho obhajcu.

K uvedenému sa žiada zo strany odvolacieho súdu uviesť. Premlčanie je jedným z dôvodov zániku trestnosti a trestu, ku ktorým dochádza uplynutím stanovenej premlčacej doby, ak nedošlo zo zákonom stanovených dôvodov k jej prerušeniu alebo neplynutiu. Trestný zákon rozoznáva premlčanie trestného stíhania a premlčanie trestu. Premlčanie trestných činov je upravené Trestným zákonom, pričom trestnosť niektorých činov nezaniká ani uplynutím premlčacej doby. Ide o trestné činy proti mieru, ľudskosti, vojnové trestné činy. Premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď došlo k dokonaniu trestného činu. Pri pokračovacích a trvácich trestných činoch, začína plynúť od okamihu, keď bol trestný čin dokonán (keď sa vykonal posledný útok). Pri dokonaných trestných činoch nemôže premlčacia doba uplynúť skôr, než nastane následok trestného činu. Podľa § 136 Trestného zákona premlčacia doba začne plynúť nasledujúceho dňa po tom, kedy nastala udalosť významná pre jej začiatok. Prvým úkonom, ktorý spôsobuje prerušenie premlčania trestného stíhania je vznesenie obvinenia konkrétnej osobe. Okrem samotného vznesenia obvinenia prerušujú plynutie premlčacej doby aj úkony orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré časovo nasledujú po vznesení obvinenia (vzatie obvineného do väzby, podanie obžaloby, vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku atď.). Dĺžka premlčacej doby je definovaná v závislosti od závažnosti spáchaného trestného činu. Pri súbehu trestných činov bežia premlčacie doby pre každý trestný čin samostatne. Ukončenie konania je rovnako rozhodný pre začiatok behu premlčacej doby u prípravy, pokusu, alebo pokiaľ ide o účasť. Pri účasť začína účastníkovi bežať premlčacia doba až od ukončenia činu hlavného páchatel'a, pretože s ohľadom na akcesoritu účasť sa konanie účastníka sa stáva účasťou až v dôsledku konania páchatel'a. Hmotnoprávna povaha inštitútu premlčania trestnej zodpovednosti sa v prípade pokračovania v trestnom čine prejavuje v tom, že úkony, ktoré spôsobujú prerušenie premlčania trestnej zodpovednosti sa vzťahujú ku všetkým dielčím útokom pokračovacieho trestného činu, a to bez ohľadu na skutočnosť, či sa o nich konalo spoločné konanie alebo nie. Ak sa účastník podieľal len na časti trestnej činnosti páchatel'a (napr. pomocník poskytol pomoc len k niektorým dielčím útokom pokračovacieho trestného činu páchatel'a) začína účastníkovi bežať premlčacia doba po ukončení konania hlavného páchatel'a týkajúca sa tejto časti trestnej činnosti, resp. potom, čo nastane účinok spôsobený touto časťou konania hlavného páchatel'a. Novým trestným činom, ktorý prerušuje beh premlčacej doby, je akýkoľvek ďalší trestný čin spáchaný v priebehu premlčacej doby bez ohľadu na

jeho právne posúdenie. Nový trestný čin je spáchaný v premlčacej dobe, ak do tejto doby spadá aspoň časť konania, ktoré je znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty daného trestného činu. Pri posudzovaní otázky, či došlo k prerušeniu premlčacej doby, nie je dôležité, či páchatel bol za rovnaký alebo prísnejší trestný čin, ktorý mal prerušiť beh premlčacej doby, už právoplatne odsúdený, ale rozhodujúce je spáchanie takéhoto nového trestného činu v premlčacej dobe. Každým prerušením premlčacej doby z ktoréhokoľvek dôvodu začína bežať celá premlčacia doba znovu. Doba, ktorá uplynula do prerušenia premlčania, sa preto nepočíta do novej premlčacej doby. Z obsahu spisu (zv. č. 2, č. l. 353 - 367) vyplýva, že uznesením Ministerstva vnútra SR Prezídia Policajného zboru, Národná kriminálna agentúra, Národná protispoločenská jednotka, expozitúra Bratislava z 1. augusta 2016, sp. zn. ČVS: PPZ-275/NKA-PZ-BA-2016 bolo podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a súčasne podľa § 206 ods. 1, ods. 4 Trestného poriadku bolo rozšírené obvinenie osobám D. N., K. K., F. Z., Q. A., a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo vznesené obvinenie osobám W. M., T. B., P. V., JUDr. A. F., Q. E. za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Za tento trestný čin zákon ustanovuje trest odňatia slobody na päť až desať rokov. Premlčacia doba podľa § 87 ods. 1 písm. b) Trestného zákona je v tomto prípade 20 rokov. Skutok sa páchal od roku 1999 do konca roku 2010. Rovnaké znenie (§ 296 Trestného zákona) sa použilo u obžalovaného JUDr. F., a to ustanovenie § 185a Trestného zákona č. 140/1961 Zb., vzhľadom na časové ohraničenie jeho činnosti pre zločineckú skupinu (31. júla 2005). Čo sa týka skutku 2/ rozsudku (skutok č. 6 obžaloby), uznesením Prezídia Policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protizločinecká jednotka, expozitúra Bratislava z 1. augusta 2016, sp. zn. ČVS: PPZ-292/NKA-PZ-BA-2016 bolo JUDr. A. F. vznesené obvinenie za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, účinného v čase spáchania skutku, formou účastníctva podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, účinného v čase spáchania skutku. Za tento trestný čin zákon ustanovuje výnimočný trest odňatia slobody. Podľa § 67a Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku trestnosť uvedeného činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je tridsať rokov. Treba len pripomenúť, že skutok bol dokonaný 9. apríla 2003. To isté sa vzťahuje aj na obžalovaného T. B., ktorému bolo za uvedený skutok vznesené obvinenie Prezidiom Policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protizločinecká jednotka, expozitúra Bratislava z 18. mája 2016, sp. zn. ČVS: PPZ-292/NKA-PZ-BA-2016. Z uvedeného vyplýva, že v posudzovaných prípadoch trestnosť činu nezanikla.

Niektorí obžalovaní (M., B.) namietali, že pri dokazovaní boli kladené svedkom sugestívne otázky (napr. u svedka T.O.). Trestný poriadok vo všeobecnosti zakazuje kladenie takýchto otázok, ale ich konkrétnejšie nevymedzuje a ani nerieši problém kontrolných, spresňujúcich, doplňujúcich a pripomienkových otázok, ktoré bežne obsahujú určitú sugesciu a bez ich použitia by väčšina výsluchov bola len povrchná. V našom Trestnom poriadku je zákaz sugestívnych a kapciózných otázok vyslovene stanovený v § 122 ods. 3 Trestného poriadku a § 132 ods. 2 Trestného poriadku. Sugestívne kladenie otázok či okolností nemusí byť považované za nezákonné donútenie, t. j. za absolútne neúčinný dôkaz. V posudzovanej veci najvyšší súd nezistil, že by zo strany súdu otázky takéhoto charakteru boli kladené. K porušeniu práva na spravodlivý proces zo strany konajúceho súdu nedošlo.

Obžalovaný M. namietal zaujatosť senátu, konkrétne skutočnosti zaujatosti však neuviedol. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že o zaujatosti sudcu súdu prvého stupňa (na podklade § 31 ods. 1 Trestného poriadku) sa rozhoduje v bezprostrednej časovej nadväznosti na buď oznámenie takej okolnosti konajúcim sudcom (§ 32 ods. 1 Trestného poriadku) alebo na námietku strany (§ 31 ods. 4, § 32 ods. 3 Trestného poriadku). Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti, ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, sa nekoná.

K otázke viny obžalovaných odvolací súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním bola vina v skutku pod bodom 1/ rozsudku dostatočne preukázaná. Obžalovaní D. N., W. M., K. K., Q. A., T. B., P. V., JUDr. A. F. boli usvedčení zo spáchania skutku jednak vlastnými výpoveďami (N., A., M., K., ale aj

výpoveďami svedkov T. O., JUDr. Q. B., Ing. A. A., W. C., E. M., P. D., T. A., L. H., M. B., P. T., F. W., P. T.. Obžalovaní D. N., Q. A., W. M. a K. K. podrobne popísali štruktúru, činnosť a fungovanie zločineckej skupiny. Obžalovaný N. uviedol, že skupina sa medzi sebou dorozumievala prostredníctvom na to určených mobilných telefónov a vysieláčok, ktoré fungovali iba cez internet. Obžalovaní D. N. a K. K. jednoznačne usvedčili obžalovaného JUDr. A. F., ktorý mal zločineckej skupine pomáhať a poskytovať informácie za finančnú, ale aj inú materiálnu odmenu a P. V., ktorý bol činný pre zločineckú skupinu, pohyboval sa okolo bielych koní, ktorých ako konateľov firiem fyzicky odstraňoval. Obžalovaní potvrdili, že v skupine existovala spoločná kasa, do ktorej prispievali členovia zločineckej skupiny vo výške 10 % až 20 % z ekonomickej trestnej činnosti, a ktorá bola určená pre policajtov a advokátov pre prípad, ak vznikne problém. Z výpovedi svedka E.M. vyplýva, že informácie o aktivitách polície mali od policajta s prezývkou N. (JUDr. A. F.), ktorý dostával od skupiny pravidelne finančné odmeny a iné cennosti. Svedok T. A. usvedčuje obžalovaných. Tento sa podieľal na určitých skutkoch zločineckej skupiny a poznal jej hierarchiu. Skrýval sa v byte v C. s P. T., kde za ním prišiel obžalovaný JUDr. F., ktorý mal dávať skupine informácie z prostredia policajného zboru. Svedkyňa Q. W., dcéra L. B., popísala ako vnímala postavenie svojho otca v zločineckej skupine. Nepriamo usvedčuje aj obžalovaného F. (N.), ktorý informácie zabezpečoval. Informoval ich aj o príkaze na vykonanie domovej prehliadky u nich. V podstate zhodne vypovedala aj svedkyňa F. W. L., že B. spomínal, že F. postavili dom, občas zabili prasa. Raz T. zobral F. na jachtu do Chorvátska. Vždy, keď sa vydaril nejaký kšeft, delili sa peniaze, pričom časť išla aj F.. Obžalovaný JUDr. F. zisťoval pobyt svedka Q. M., ktorý vstúpil do zločineckej skupiny v roku 1999, v roku 2002 ušiel do Španielska, aby ukončil svoje členstvo. Skupina po ňom pátrala aj prostredníctvom obžalovaného F., ktorý na to to nemal dôvod, pretože M. nebol obvinený a ani v pátraní. Obžalovaných usvedčuje aj výpoveď svedka W. C., ktorý uviedol, že patril do skupiny obžalovaného M., popísal členov skupiny a hierarchiu. Uviedol, že peniaze delili v skupine B. s T. a M.. B. dával peniaze priamo M.. Svedok T. M., vodič P. T. potvrdil, že na stretnutie s obžalovaným JUDr. F., T. vybral z auta bližšie neurčenú sumu peňazí a tak išiel k F..

Vina obžalovaných K. K., D. N., Q. A., W. M., T. B., P. V. a JUDr. A. F. v skutku č. 2/ bola dostatočným spôsobom preukázaná. Sledovaný M. X. a jeho ochrankár A. K. boli usmrtení 9. apríla 2003. Spôsob usmrtenia podrobne opísali vo svojich výpovediach obžalovaní D. N., Q. A., ktorí sa ku skutku priznali a usvedčili aj spoluobžalovaných. Obžalovaní K. K. a W. M. priznali účasť na skutku, ale popreli úmysel usmrtiť poškodených. Priebeh usmrtenia poškodených podrobne opísali aj P. V., E. M. a T. O. Hlavným organizátorom skutku bol C. B.. Na skutku participoval obžalovaný JUDr. F., ktorý poskytol informácie, ktoré získal prostredníctvom svojej práce v PZ SR (odposluchy vykonávané so svojou družkou M.) ohľadne pobytu X. (výpoveď L. H). Obžalovaný JUDr. F. vedel, že poškodeného zabijú, preto si od neho požičal peniaze, ktoré nemusel potom vrátiť. JUDr. F. koordinoval vyšetrenie v prospech zločineckej skupiny, keď vyšetrenie nasmeroval na usmrteného člena skupiny P. N., ktorému podľa dohody s ním dali členovia skupiny nábojnice z miesta činu a čiernobiele fotografie bydliska poškodeného X. do jeho motorového vozidla. Svedok C. Y. konkrétne uviedol, že obžalovaný M. sa chválil, že on zastrelil K.. Podobne vypovedali aj svedok W. C. a P. D.

Obžalovaného W. M. zo spáchania skutku pod bodom 3/ usvedčuje priamy svedok T. O. Poškodený T. T. bol zavraždený (B.) v úmysle zakryť iný trestný čin, aby nemohol vypovedať pravdu o podvodoch s DPH. Svedok P. D. opísal ako sa vyberali vratky na DPH. M. mu spomínal, že má chytenú riaditeľku Daňového úradu vo Veľkom Mederi. DPH sa robili na firmu C. a E.. Týmto spôsobom zarobili 2 500 000,- Sk, z čoho 20 % alebo 30 % išlo do spoločnej kasy a zbytok si rozdelili. O tom, že poškodený T. bol biely kôň svedčila jeho dcéra T. T.. Z listinných dôkazov okrem iného vyplýva, že spoločnosť C., s.r.o. v zastúpení konateľom T. T. si uplatnila (rok 2003 - 2004) nárok na vrátenie DPH v sume cca 1 651 854 eur.

Spôsob a priebeh usmrtenia poškodeného P. T. (skutok pod bodom 5/) je preukázaný výpoveďami priamych svedkov L. H., obžalovaného D. N. a K. K., ktorí detailne popísali následné zlikvidovanie telesných pozostatkov poškodeného a motív C. B. na usmrtenie poškodeného.

Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaní K. K. a F. Z. sa spojili s L. H. za účelom

usmrtenia poškodeného C. B. (skutok pod bodom 10). Poškodeného usmrtil L. H. a spolu s K. vložili telo do hrobu vykopaného bagrom (2. decembra 2010). Obžalovaní K., L.H. a F.Z. asi v marci 2011 telo premiestnili na pozemok v H., ktorý pozemok užíval F.Z. a následne bolo telo premiestnené na neznáme miesto (keď sa F. Z. dozvedel o spolupráci K. s políciou). Zo spáchania skutku obžalovaných usvedčuje najmä výpoveď priameho svedka L. H. K. s F. Z. mu po skutku dali 200 000 eur. Obžalovaný K. K. nepoprel svoju účasť pri skutku. Nepriamo obžalovaných usvedčuje aj svedkyňa Q. W. (dcéra poškodeného), ktorá nemala pochybnosti o smrti svojho otca, nakoľko obžalovaný D. N. a jeho kumpáni ju vydierali, aby prepísala dom v F. B. na N. ulici, na firmu Q. s.r.o., ktorú vlastnila družka B. Q. E.. Nepriamo páchatateľov zo skutku usvedčil aj svedok W. C. a príslušníci PZ SR.

Vina obžalovaného JUDr. A. F. (skutok pod bodom 12/) bola dostatočným spôsobom preukázaná znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu (č. l. 6923H-6923P).

Vina obžalovaných bola preukázaná aj listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, ktoré boli na hlavnom pojednávaní oboznámené postupom podľa § 269 Trestného poriadku.

V posudzovanom prípade obžalovaní K. K. a F. Z. namietali právnu kvalifikáciu v prípade skutku pod bodom 10/ ako obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona. Podľa ich názoru, skutok mal byť kvalifikovaný ako trestný čin hanobenia mŕtveho a prípade skutku pod bodom 2/ rozsudku obžalovaní P. V. a W. M. namietali, že konanie označené ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. mal byť kvalifikovaný ako vydieračský únos, resp. vydieranie podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. Podľa názoru obžalovaného B. skutok mal byť kvalifikovaný ako obmedzovanie osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. Obžalovaný JUDr. F. namietal pri kvalifikácii trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. absenciu subjektívnej stránky skutkovej podstaty označeného trestného činu.

S týmito obhajobnými námietkami sa podrobne zaoberal prvostupňový súd na str. 130 - 132, 133 - 147 rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na jeho odôvodnenie poukazuje. Odvolací súd konštatuje, že na spáchané trestné skutky bola použitá správna právna kvalifikácia, ktorá zodpovedá zákonom účinným v čase spáchania skutkov.

Pokiaľ niektorí obžalovaní tvrdili v súvislosti so skutkom v bode 2/ rozsudku, že nevedeli o skutočnosti, že chcú poškodeného X. zavraždiť, k tomu najvyšší súd uvádza, tak ako každá obhajoba obžalovaných spočívajúca na ich subjektívnom presvedčení, musí byť vždy preverená dokazovaním a nestačí len osamotené tvrdenie obžalovaného o tom, že bol o nejakej skutkovej okolnosti presvedčený, že nastala alebo nenastala. To platí o to viac, ak ostatné dôkazy svedčia pre úplne iný záver. Subjektívne presvedčenie, ktoré by mohlo vylučovať úmyselné zavinenie obžalovaného musí byť na úrovni skutkového omylu, t. j. konajúca osoba je mylne presvedčená o určitej skutkovej okolnosti, ktorá však nie je pravdivá, avšak to, či reálne mohla byť v takomto skutkovom omyle musí taktiež vyplývať z vykonaného dokazovania (ani tu nestačí skutkový omyl len tvrdiť.). Obžalovaný D. N. a svedkovia vypovedali, že si boli istí, čo sa s X. stane, pretože ho predtým sledovali. Taktiež im bolo známe, že sa poškodený X. pohybuje v sprievode jeho ochrankára A. K., ktorý je ozbrojený. Obžalovaným boli C. B. rozdané zbrane, preto museli byť uzrozmenní, že dôjde k prestrelke. Obžalovaní na miesto činu priniesli nástroje na zahľadenie stôp. Viacerí svedkovia vypovedali, že obžalovaný JUDr. F. pomohol zamerať telefón X., pomáhal odkloniť vyšetrovanie na zomrelého P. N..

Čo sa týka skutku pod bodom 10/ rozsudku z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaní si vraždu C. B. objednali, naplánovali a zabezpečili na jej vykonanie potrebné materiálne prostriedky (bager, zbrane). Obžalovaný K., napriek tomu, že priamo nestrielal na poškodeného, musel vedieť od začiatku o úmysle usmrť poškodeného, aby sa „vyriešil ich problém“. Obžalovaný K. namietal aj úmysel zavraždiť poškodeného P. T., napriek tomu súhlasil, že bude strelcom (neodstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému Trestným zákonom). Obžalovaný F. Z. pomáhal zabezpečovať materiálne

prostriedky k činu, preto musel vedieť, že C. B. bude usmrtený.

Výrok o uložených trestoch bol odvolacím súdom zrušený len sčasti vo výrokoch týkajúcich sa výmery trestu odňatia slobody u obžalovaných W. M., T. B., P. V. (odvolanie prokurátora) a v treste prepadnutia majetku, v ktorom uloženie bolo použité nesprávne ustanovenie Trestného zákona. Véc obžalovaného F. Z. bola vylúčená na samostatné konanie.

Vo všeobecnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od spáchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu, v čom sa odráža zásada individualizácie trestu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti, potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Ochrana spoločnosti sa pritom uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia, teda represiou a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trest musí vyjadrovať tiež morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu).

V súvislosti s výrokom o treste najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že v posudzovanej veci boli pri ukladaní trestu obžalovaným M., B., V. a JUDr. F. použité ustanovenia zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutkov 2/ a 3/, pretože tento zákon bol ako celok pre týchto obžalovaných priaznivejší.

U obžalovaných D. N., K. K., F.Z.a Q. A. boli tresty ukladané podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného v čase spáchania skutkov 1/, 4/ až 12/.

Na základe podaných odvolaní jednak obžalovanými (okrem obžalovaných N. a A.), jednak prokurátorom, najvyšší súd zdôrazňuje, že pri preskúmaní výrokov o trestoch mal na zreteli stabilitu súdnych rozhodnutí a právnu istotu občanov v súdne rozhodnutia, keď zvažoval, či za daného stavu má vyhovieť odvolaniu prokurátora v otázke sprísnenia trestov u obžalovaných W. M., T. B., P. V., a to aj z pohľadu § 371 Trestného poriadku; teda či toto pochybenie by mohlo zásadnejším spôsobom ovplyvniť postavenie obžalovaných. Odvolací súd dospel k záveru, že takáto náprava v danom prípade je žiaduca a podstatná.

Prvostupňový súd u obžalovaných D. N., K. K. a Q. A. pri úvahách o treste vychádzal zo skutočností, že ide o dlhoročných členov zločineckej skupiny, vysoko postavených. Obžalovaný N. spáchal 7 skutkov, K. štyri skutky, A. 3 skutky, pričom pri skutkoch 6, 8, 9 bol obžalovaný N. aj priamym vykonávateľom a obžalovaný A. bol priamym vykonávateľom pri skutku č. 6.

Obžalovaní D. N. a Q. A. urobili dobrovoľne vyhlásenie o vine, k trestnej činnosti sa priznali. Obžalovaný N. aktívne pristupoval k previerkam výpovedí na mieste. Vďaka jeho spolupráci sa podarilo vykopať šesť tiel. Rozsudok voči týmto obžalovaným sa stal právoplatný.

Ostatní obžalovaní viacerými konaniami sa dopustili minimálne dvoch trestných činov, teda ide o viacčinný súbeh.

Za najprisnejšie trestný čin je u obžalovaného K. K. potrebné považovať zločin úkladnej vraždy podľa §

144 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného v čase spáchania skutkov. U obžalovaných W. M., T. B., P. V. a JUDr. A. F. - trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1. ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutkov.

Obžalovanému K. K. za zločin úkladnej vraždy bolo možné uložiť trest odňatia slobody na doživotie.

Obžalovaný K. K. sa prihlásil na polícii s úmyslom odkrytia pozadia fungovania zločineckej skupiny. Dobrovoľne urobil vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní výlučne k skutku č. 1/. Za najprísnejšie trestné činy však odmietol svoju vinu. Prvostupňový súd u tohto obžalovaného konštatoval, že splnil podmienku ustanovenia § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby a rozhodol o uložení súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Zároveň zrušil výroky o trestoch uložených obžalovanému skoršími rozsudkami.

S výmerou uloženého trestu odňatia slobody u obžalovaného K. sa aj najvyšší súd stotožňuje a v podrobnostiach na odôvodnenie prvostupňového súdu poukazuje.

Zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia je zákonné a správne. Tak isto je správny výrok o uložení ochranného dohľadu.

Čo sa týka uloženia trestu prepadnutia majetku, tento bol uložený nesprávne, preto odvolací súd vlastným rozhodnutím toto pochybenie napravil, rešpektujúc skutočnosť, že prokurátor odvolanie voči uloženému trestu nepodal, odvolanie podal však obžalovaný.

U obžalovaného W. M. prvostupňový súd pri ukladaní trestu za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. (skutok č. 3) neskúmal podmienky uloženia výnimočného trestu odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov (§ 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.), nakoľko ukladal tento výnimočný trest podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona. Obžalovanému prvostupňový súd uložil výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov.

Proti rozhodnutiu v celom rozsahu sa odvolal obžalovaný a proti výroku o treste prokurátor ÚŠP GP SR.

Odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora, čo do výmery uloženého trestu odňatia slobody je dôvodné. Obžalovaný M. zastával v rámci štruktúry zločineckej skupiny B. vyššie postavenie. Bol na čele podskupiny, ktorej členom dával priamo jednotlivé rozkazy a riadil ich činnosť. Aktívne sa zúčastnil na skutkoch, pri ktorých došlo k zavraždeniu troch osôb. Taktiež bol uzročený s likvidáciou tzv. bielych koní. Obžalovaný neurobil vyhlásenie o vine, priznal sa iba k členstvu v zločineckej skupine, vinu za ostatné skutky popieral. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov je preto neprimeraný a nezodpovedá závažnosti spáchaných skutkov. Obžalovaný M. žiadnym spôsobom nespôľupracoval s OČTK ako napr. obžalovaný K., ktorému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Odvolací súd dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Zaradenie obžalovaného do tretej nápravno-výchovnej skupiny je správne.

Uloženie trestu prepadnutia majetku nie je správne, preto ho odvolací súd vlastným rozhodnutím napravil.

Prvostupňový súd zisťoval, či u obžalovaných T. B., P. V., JUDr. A. F. prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody na doživotie v zmysle ustanovenia § 29 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutkov. Súd dospel k záveru, že neexistujú žiadne rozumné pochybnosti o tom, že stupeň nebezpečnosti spáchaných trestných činov je pre spoločnosť mimoriadne vysoký a uloženie trestu odňatia slobody na doživotie vyžaduje účinná ochrana spoločnosti. Súd sa zaoberal aj s možnosťou, či u obžalovaných je nádej, že by ich bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov a dospel k záveru, že takáto možnosť v rozumnej polohe existuje. Za tým účelom

vyhodnotil aj prognózu resocializácie vyplývajúcu so znaleckých posudkov a zistil, že možnosť nápravy obžalovaných T. B., P. V. a JUDr. A. F. je obzvlášť sťažená. Pri ukladaní trestu prihliadal aj na pomer poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností. Potom uložil obžalovanému T. B. a P. V. a JUDr. A. F. výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov.

Obžalovaní podali proti rozhodnutiu v celom rozsahu odvolanie. Prokurátor ÚŠP GP SR podal odvolanie proti výroku o treste u obžalovaného B. a V., pretože uložené tresty považoval za neprimerané. Najvyšší súd SR sa stotožnil s argumentáciou prokurátora a obžalovanému T. B. a P. V. uložil trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov.

Zaradenie obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody do tretej nápravno-výchovnej skupiny je správne.

Výroky o trestoch prepadnutia majetku správne nie sú, preto ich súd vlastným rozhodnutím napravil.

Odvolací súd zhrnutím uvádza, že uložené tresty odňatia slobody zodpovedajú závažnosti spáchaných trestných činov, okolnostiam prípadu a osobe obžalovaných, sú zákonné, spravodlivé a primerané a v celom rozsahu zodpovedajú účelu trestu ustanoveného Trestným zákonom.

K trestu prepadnutia majetku najvyšší súd uvádza:

Trest prepadnutia majetku predstavuje pomerne prísnu sankciu výrazne zasahujúcu do majetkovej sféry páchatel'a. Uloženie tohto druhu trestu je jednou z výnimiek z ústavnej ochrany nedotknuteľnosti majetku ako základného občianskeho práva. Preto je možné uložiť trest prepadnutia majetku len za relatívne úzky okruh trestných činov a za ďalších obmedzujúcich podmienok. Citeľnosť trestu prepadnutia majetku je však značne závislá na individuálnych majetkových pomeroch páchatel'a. Trestom prepadnutia majetku sa odníma páchatel'ovi buď celý jeho majetok, alebo časť majetku, pričom prepadnutý majetok prechádza na štát.

Majetkom je nutné rozumieť súhrn všetkých majetkových hodnôt t. j. vecí, pohľadávok a iných práv a peniazmi ocenených iných hodnôt. Ide o súhrn všetkých aktív páchatel'a.

Vecami sú všetky hmotné predmety, ktoré majú úžitkovú hodnotu, vrátane peňazí v hotovosti, bytov, nebytových priestorov, výsledkov tvorivej ľudskej činnosti a cenných papierov. Veci môžu byť hnutel'né a nehnuteľné.

Pohľadávky sú predovšetkým vklady na bankových a iných účtoch, na vkladných knižkách, nároky na vyplatenie dividend, nároky na poisťné plnenia a pod.

Inými právami a peniazmi ocenenými hodnotami sa rozumejú obchodné podiely, resp. členské vklady v obchodných spoločnostiach a družstvách, vklad tichého spoločníka a pod.

Okolnosťami spáchaného trestného činu sa rozumia nielen skutočnosti objektívneho charakteru, ktoré charakterizujú tento trestný čin a boli prítomné pri jeho uskutočnení, ale i všetky ďalšie okolnosti významné pre určenie povahy a závažnosti trestného činu, pretože sa jedná o najvýznamnejšie hľadisko, ktoré je rozhodné ako pri ustanovení druhu trestu a jeho výmery všeobecne, tak aj pre ukladanie trestu prepadnutia majetku osobitne.

Pomery páchatel'a je potrebné hodnotiť podľa všeobecných hľadísk ako jeho osobné, rodinné, majetkové a iné pomery.

Pri ukladaní trestu prepadnutia majetku, musí súd starostlivo zvážiť ako okolnosti spáchaného činu, tak i osobu a pomery páchatel'a, zvlášť pomery rodinné a majetkové.

Je nepochybné, že na obžalovaných W. M., K. K., F. Z., T. B., P. V. a JUDr. A. F. prokurátor ÚŠP GP SR podal 12. januára 2018 pod sp. zn. VII/1 Gv 74/16/1000-620 obžalobu aj za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (skutok č. 1 rozsudku).

V tejto súvislosti je potrebné zo strany odvolacieho súdu pripomenúť, že obžalovaní K. K. a F. Z. vo vzťahu k trestu prepadnutia majetku sú posudzovaní podľa ustanovení Trestného zákona č. 300/2005 účinného do 31. augusta 2011 a obžalovaní W. M., T. B., P. V. a JUDr. A. F. podľa Trestného zákona

č. 140/1961 Zb.

Z rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018 okrem iného vyplýva, že všetkým obžalovaným okrem JUDr. F. bol obligatórne uložený trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z účinného od 1. septembra 2011. Ustanovenie citovaného zákona však prvostupňový súd nemohol použiť, pre dôvody, ktoré najvyšší súd ďalej uvádza.

Pri rozhodovaní o uložení trestu prepadnutia majetku podľa ustanovenia § 58 ods. 3 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 1. septembra 2011 súd ukladá trest prepadnutia majetku obligatórne, pritom nie je viazaný podmienkami podľa ods. 1 alebo 2, teda neskúma, či a v akom rozsahu nadobudol páchateľ majetok trestnou činnosťou. Pre uloženie tohto trestu je jedinou podmienkou výhradne odsúdenie pre stanovený trestný čin. V posudzovanej veci za trestný čin - zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchateľa priaznivejší. Čo sa týka zodpovedania tej otázky, ktorý z viacerých zákonov platných v čase od spáchania trestného činu je pre páchateľa priaznivejší, tu najvyšší súd v súlade s ustálenou súdnou praxou poznamenáva, že za najpriaznivejší je potrebné považovať ten zákon, ktorý pri použití súhrnu všetkých jeho ustanovení, vzťahujúcich sa na súdený skutok, poskytuje miernejší (priaznivejší) konečný výsledok pre páchateľa. Posudzuje sa tak použitie skoršieho i novšieho zákona ako celku.

Trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona (300/2005 Z. z.) prvostupňový súd ukladal obžalovaným W. M., K. K., F. Z., T. B. a P. V. za zločin založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (skutok č. 1 rozsudku). Tento skutok mal byť páchaný od presne neurčeného času minimálne od roku 1999 až do konca roku 2010. Ustanovenie § 58 ods. 3 Trestného zákona nadobudlo účinnosť až od septembra 2011 (zák. č. 262/2011 Z. z.). V danom prípade teda nemohol byť obligatórne uložený trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona (300/2005 Z. z.). Bolo teda potrebné postupovať u obžalovaných K. K. a F. Z. podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov aj vo vzťahu k trestu prepadnutia majetku (zák. 300/2005 Z. z. účinný do 31. augusta 2011, teda podľa zákona, ktorý bol prvostupňovým súdom vyhodnotený za najpriaznivejší. U obžalovaných B., V. trest prepadnutia majetku mal byť uložený podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 553/2002 Z. z. a u obžalovaného M. podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.. Trest prepadnutia majetku bol obžalovanému JUDr. A. F. uložený správne.

Toto pochybenie prvostupňového súdu odvolací súd vlastným rozhodnutím napravil.

Žiada sa dodať, že podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného do 31. augusta 2011 mohol súd uložiť trest prepadnutia majetku vzhľadom na okolnosti spáchaného trestného činu a pomery páchateľa, ak páchateľ odsudzuje na trest odňatia slobody na doživotie alebo ak ho odsudzuje na nepodmienečný trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorým páchateľ získal alebo sa snažil získať majetkový prospech veľkého rozsahu alebo ktorým spôsobil škodu veľkého rozsahu. Podľa § 58 ods. 2 citovaného Trestného zákona trest prepadnutia majetku môže súd uložiť bez splnenia podmienok uvedených v ods. 1 ak odsudzuje páchateľa za spáchanie trestných činov tu vymenovaných, v posudzovanom prípade trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (obžalovaný K., F.Z.).

U obžalovaných M., B., V. sa mal trest prepadnutia majetku ukladať podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. súd môže vzhľadom na okolnosti spáchaného

trestného činu a pomery páchatel'a uložiť trest prepadnutia majetku, ak páchatel'a odsudzuje na výnimočný trest alebo ak ho odsudzuje na nepodmienečný trest odňatia slobody za závažný úmyselný trestný čin, ktorým páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

U obžalovaných M., B., V. je splnená podmienka uloženia výnimočného trestu odňatia slobody.

Pre rozsah majetku, ktorý má prepadnúť, má význam i zistenie, aký majetok a v akej hodnote patrí páchatel'ovi. I keď súd nezisťuje podrobne, čo tvorí jeho majetok, musí mať aspoň rámcovú predstavu o jeho rozsahu. Pritom je potrebné prihliadať aj na dopad trestu na rodinných príslušníkov, ktorých oprávnených záujmov sa uložený trest dotkne.

Prvostupňový súd v rámci rozhodovania o treste prepadnutia majetku zisťoval rozsah majetku obžalovaných ako vyplýva z jednotlivých výsluchov obžalovaných, svedkov, svedkov poškodených a listinných dôkazov.

Súpis majetku obžalovaných sa nachádza na č. l. 18205-18232.

Najvyšší súd v rámci doplnenia dokazovania si vyžiadal správy z obecných a mestských úradov o povesti obžalovaných, o ich majetkových, rodinných pomeroch. Obžalovaný K. K. má trvalý pobyt v M.. V mieste pobytu sa dlhodobo nezdržiava. Menovaný je ženatý, otec jednej dospeljej dcéry. Na území mesta nevlastní žiadny nehnuteľný majetok. Obžalovaný T. B. býva v F. B., je slobodný otec dcéry D., nar. XX. Q. XXXX, v meste nevlastní žiadny nehnuteľný majetok. Obžalovaný W. M. býva v F. B., je ženatý. V meste nevlastní žiadny nehnuteľný majetok. Obžalovaný JUDr. A. F. býva v A.. V mieste bydliska sa zdržiava sporadicky pri návštevách matky, ktorá je vlastníčkou rodinného domu, v ktorom je prihlásený na pobyt. Menovaný je slobodný. V obci nevlastní žiadny nehnuteľný majetok. V obci požíva dobrú povesť. Obžalovaný P. V. v obci S. V. nevlastní v obci žiadnu nehnuteľnosť. Je slobodný, býval so svojou priateľkou v jej rodinnom dome, vyživovaciu ani zaopatrovaciu povinnosť k žiadnej osobe nemá. Rád navštevoval pohostinstvo, medzi obyvateľmi obce nebol obľúbený pre jeho výbušnú a panovačnú povahu.

V súdnom konaní bol zaistený majetok obžalovaných D. N., K. K., F. Z., Q. A., W. M., T. B., P. V., JUDr. A. F. uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018 podľa § 425 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku.

Najvyšší súd ďalej konštatuje, pokiaľ sa trest prepadnutia majetku ukladá vedľa výnimočného trestu, má v podstate povahu vedľajšieho trestu. Výrok o treste prepadnutia majetku sa vzťahuje k tomu majetku, ktorý patril páchatel'ovi v deň, keď rozhodnutie o uložení tohto trestu nadobudlo právoplatnosť.

Ak vysloví súd prepadnutie celého majetku páchatel'a, neurčuje jednotlivé súčasti (majetkové kusy), ktoré patria do jeho majetku. V týchto prípadoch sa určenie toho, čo je majetkom páchatel'a a na ktoré súčasti jeho majetku sa vzťahuje trest prepadnutia majetku sa vykonáva až vo vykonávacom konaní.

Výrok o náhrade škody považuje odvolací súd za zákonný, správny.

Pokiaľ ide o odvolania poškodených P. T. st. a Q. W., ktorí zhodne namietajú priznanie nemajetkovej ujmy v nesprávnej výmere (resp. v nízkej výmere) odvolávajú sa na zák. č. 274/2017 Z. z. o odškodňovaní obetí násilných trestných činov, ktorá suma je stanovená na 50-násobok minimálnej mzdy, k tomu najvyšší súd uvádza.

Podľa § 287 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1 uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil ak bol nárok riadne a včas uplatnený.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným

orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti.

Škodou na účely § 287 ods. 1 Trestného poriadku tak nie je iba majetková škoda, ale treba ňou rozumieť aj nemajetkovú ujmu ako dôsledok porušenia, či ohrozenia iných zákonom chránených práv alebo slobôd trestným činom.

Takýto výklad ustanovenia § 287 pritom zohľadňuje aj právo Európskej únie (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/29/EÚ z 25. októbra 2012), ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov. Pre stanovenie výšky finančného odškodnenia konajúce súdy prihliadli aj na limit odškodňovania obetí úmyselných trestných činov podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Na účely tohto zákona obeťou je fyzická osoba, ktorej bolo alebo malo byť trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková škoda, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené, či ohrozené jej zákonom chránené práva alebo slobody.

Odvolací súd poukazuje na to, že súčasťou práva na ochranu súkromia chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, teda zákonom chráneného práva v zmysle § 46 ods. 1 Trestného poriadku, je aj rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami. Preto konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do zákonom chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny.

Za nesporné preto považuje najvyšší súd to, že protiprávnym konaním obžalovaných došlo k nenapraviteľnému následku smrti blízkeho príbuzného (otca, syna), došlo k takému zásahu do ich osobnostných práv, že to u nich zakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, o ktorej bolo možné rozhodnúť aj v rámci adhézneho konania. Treba pritom zdôrazniť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si poškodení riadne a včas uplatnili (č. l. 3427-3428, 14164, 14165, 3429 - 3430, 3356, 12 459), a to P. T., V. T., Z. T., T. T. vo výške 250 000 eur, Q. W. vo výške 118 200 eur a N. B. vo výške 111 500 eur.

Poškodený Ing. T. K. si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu pohrebných nákladov vo výške 985 eur, ktoré mu prvostupňový súd v rozsudku priznal.

Prvostupňový súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10 000 eur poškodeným P. T., V. T., Z. T., T. T., Q. W. a N. B.. So zvyškom ich nárokov týchto poškodených odkázal na civilný proces.

Vo svojich nárokoch poškodení zdôraznili, že po smrti otca Q. W. a N. B. zostali bez finančných prostriedkov. V čase spáchania skutku boli obaja maloletí. N. študoval v zahraničí a nemohol pokračovať v ďalšom štúdiu z finančných dôvodov, rovnako ako Q. musela ukončiť štúdium na E. L. of B. v A. po 3 semestroch. Taktiež musela prerušiť štúdium na štátnej univerzite v Prahe. Otec pravidelne uhrádzal dohodnuté výživné vo výške 500 eur mesačne. Poškodení nemohli požiadať ani o náhradné výživné, pretože by im nevznikol nárok na sirotsky dôchodok, nakoľko od roku 2016 nemohli preukázať smrť otca. Po roku 2010 museli predať všetky osobné dary, aby mohli žiť.

Rodičia B. T. a E. T. uplatnili náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 250 000 eur, pričom poukázali na § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka. Poškodení náhle jeden deň stratili oboch synov, ktorí boli otcami malých dcér. Obaja synovia dosahovali výborné výsledky v športe, zápasení. Rodičia prežívali psychickú traumu pri čakaní na výsledky testov DNA. Smrťou synov došlo k nenávratnému pretrhnutiu rodinných väzieb.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu ohľadne náhrady škody podali odvolanie P. T. a Q. W.. V podstate namietali výšku náhrady, ktorú považovali za neprimeranú.

V súvislosti s určením výšky náhrady nemajetkovej ujmy najvyšší súd poukazuje na nejednotnú prax súdov. V § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú stanovené iba dve kritériá: 1. závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a 2. okolností, za ktorých k zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Pokiaľ ide o okolnosti porušenia práva, tie sú spoľahlivo preukázané dokazovaním vykonaným vo vzťahu k výrokom o vine obžalovaných. Pokiaľ ide o závažnosť nemajetkovej ujmy treba v prvom rade uviesť, že smrť rodiča, syna je vždy mimoriadnym zásahom do ich osobnostných práv, čo vyplýva aj z obsahu uplatnených nárokov poškodených uvedených vyššie. Pre stanovenie výšky finančného odškodnenia prvostupňový súd prihliadol aj na limit odškodňovania obetí úmyselných trestných činov podľa § 13 zák. č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť 50-násobok minimálnej mzdy. V zmysle Nariadenia vlády SR č. 300/2018 Z. z. suma minimálnej mzdy na rok 2019 je 520 eur za mesiac. Prvostupňový súd preto na tento účel považoval sumu 10 000 eur pre každého z poškodených za primeranú, pričom so zvyškom náhrady škody poškodených odkázal na civilný proces. S týmto názorom sa aj najvyšší súd stotožňuje.

U obžalovaných bol nariadený výkon trestu odňatia slobody, ktorý má prednosť pred výkonom väzby. V zmysle nálezu Ústavného súdu sp. zn. III.ÚS 79/2000 z 31. mája 2001 je potrebné stret väzby a výkonu trestu odňatia slobody riešiť v prospech výkonu trestu odňatia slobody, a to tak, že výkon trestu má prednosť pred výkonom väzby z dôvodu, že súčasťou zákonného obsahu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy SR je aj právo nebyť vzatý do väzby či ponechaný v nej, pokiaľ sú dané podmienky pre nástup výkonu trestu odňatia slobody.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.